

Ortadoğu, emperyalist barışa teslim olmayacak

EMPERYALİST BARİŞ

HALKLARA TESLİMİYETİN DAYATILMASIDIR

Emperyalizm Filistin ulusal kurtuluş hareketini teslim almanın bayramını yaşıyor. Emperyalizmin Ortadoğu'ya getirdiği barış, Rusya'ya, Yugoslavya'ya, Somali'ye getirdiği "barış"tan farklı olmayacaktır.

İHANET HALKLARIN "KADERİ" DEĞİLDİR

Teslim olan Arap halkları değil, FKÖ'nün ve Arap ülkelerinin küçük burjuva milliyetçi önderlikleridir. Halklar bu kaypak önderlikle re mahkum değildir ve onları aşmak zorundadırlar.

23 Eylül 1993 Ankara, ►
Filistin Büyükelçiliği
önü... Devrimci Sol
Güçler ihaneti protesto
ediyorlar.

SİLAHLI MÜCADELENİN TERK EDİLDİĞİ YERDE TESLİMİYET BAŞLAR

Emperyalizmle oturan "uzlaşma" masalarında halkların özgürlüğü elde edilemez. Emperyalist barışa yanıt halkın silahlı savaşıdır. Kurtuluşun emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı yükseltmekten geçtiğini biliyoruz. Ülkemiz devrimcileri Ortadoğu halkları adına bu onurlu misyonu omuzlayacaktır.

Ortadoğu'yu Türkiye'den sarsacağız

Ağar'lar, Menzir'ler ve yolsuzluklar

Son zamanlarda bir "kardeş kavga"sı der gidiyor, "Kardeşler" kırk çikarınları ne kadar pisk varsa bir bir ortaya döküyorlar. "Demir'in ekibinden" Kozakçoğlu ve Menzir'in yolsuzlukları, "Çiller'in ekibinden" Ağar ve Ünal Erkan tarafından basına sızdırılıyor, bunun altında Kozakçoğlu da bulup buluyor. Ağar hakkında bir dosyası basına iktidarı. Başında çikar habere göre, böyle giderse hemen her gün bir başka dosyası duyurmak mümkün olacak.

Bir dosya ve psikler savışı yolsuzluk. Tüm bunlar karışında insanlar şaşkın. Kendilerini yönetenlerin kim olduğunu, ne "işler çevirdiğini" görüyor, şaşkınlıkları daha artıyor. Aslında bunlar da günlük bir var olma dediği ortada. Basına yansıyanlar da, düzenin kirinin pasının yalnızca ufak bir bölümü.

Yı 1989... İsrail'den kaçan on binlerce Kürt Türkiye'ye sığınmış. Dönemin ANAP idktidarı, bu "insan-çik" çabalarını ballandıra ballandıra göklerle karışdırıyor, kendilerini ne denli "Kürt dostu" olduğunu anlatıyor. Böylelikle Türkiye Kürtlere "kucak açarak" puan toplayacak ve dünya kamuoyunda akanakla-çik. Aklanmasını aklamakla değil, dünyanın dört bir yanından milyarlar-çik yardım akmay-çik. Bunun üzeri-çik ne yardımı çeşnelli türlerle "dağıtılmış", TV'ler, gazeteler günlerce yayın yapıyor.

Buna rağmen gerçekler farklıydı. Devrimci Türkiye'nin amaçlarını, ne yapmak istedikleri ayrıntılarıyla açıklıyor. Dedikleri de çıktı. Süreç içinde gerçekler bir bir ortaya çıkmaya başladı. Kürtlerin kampırdıkları durumları, açlıkları, saçakları zımanla gün ışığına çıkartkan; gımdı de gelen yardım paralarının nerele, nasıl kullanıldığı da öğretiliyor.

"Diyarbakı Valisi Cengiz Bulut, Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve konuyla ilgili birkaç kişilerin bilgisi dahilinde dışardan işçimcılar için gelen yardım parası ve bütöden karışılan paranın usulsüz olarak emniyet karışında çeşnelli hizmetlere kullanıldığı" sapdım. Yüz milyonlara lirak para, usulsüz olarak kullanılmıştır."

Dönemin Diyarbakı Vali Yardımcısı Caner Yıldız, İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksoy'ya yazdığı deklede "yukarıdaki satırları yazarak, yardımımların kimine cebine aktığını açıklıyor. Ancak düzen düzenliğini göstermiş, dekleçeyi görmemişlemler gelmiş, hatta "sugulard" dekle, yolsuzluğu ortaya çıkararak Caner Yıldız'ın siciline bir işik koymuş ve göre yeneri dekleştirmiş. İktidar "adamlarını" koruyor, olayı örtbas ediyor.

Yı 1991... 6136 sayılı yasayın 7. maddesi uyarınca, İstanbul'da yerah dünyasının "sabriklı" yüzlerce insanına işah ruhsatı veriliyor. Ruhsat onayları dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet Ağar, Emniyet Müdürü Ünal Erkan ve İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksoy tarafından imzalanıyor.

Tüm bu "usulsüz" işah ruhsatlarının çoğunluğu 189 sayılı dosyada saklanıyor ve Ağar'dan sonra gelen Menzir tarafından da korunuyor. Bugün bu dosya hiçbir yerde bulunamıyor! (Ancak Ağar döneminde milyar ceterine, uyuşturucu kaçakçılarını, kadın ticaretini yapıları "usulsüz" işah ruhsatı veriydi bağta Mehmet Ağar olmak üzere, herkes tarafından kabul edilirdi.

Her işi olayda, adı geçenleri tanıyanlarımız var

me? Mehmet Ağar'lar, Ünal Erkan'lar, Kozakçoğlu'nu, Menzir'leri ve diğer figüranların hepsini... Nevruz, Türkiye'den Ankara DA'da tesavvize uğrakken, Mehmet Ağar Ankara Emniyet Müdürüydü. İstanbul'da görevle bağladığı işde tüm umutları ona bağlanıyor. İş "süper" lakabıyla Kürdistan'ın "kurtarıcısı" idi. Her gün puan üstüne puan alıyor, "başarılı" övüle övüle bitirilebiliyordu. Olgarışın oylesine "güveni" vardı ki, emniyetin olmuştuk ki, İstanbul Valiliği'ne getirilerek, hem ödüllendirilmiş, hem de "İstanbul'da kurtaracak insan" olarak görülmüştü. Yanaa takviye olarak da yıllar önce birlikte çalıştığı "arkadaşı" Menzir de Emniyet Müdürü olarak görevle getirildi. "Kürdistan'ı dışı getiren" bu işli "İstanbul'da dışı getirecekli". Başta 17 Nisan katliamı olarak, birçok katliamın, işçikencinin ve kayıplar altında imzası olan Menzir ve Kozakçoğlu olgarişye bugüne kadar istediğinden fazlasını vermişti.

Tüm "müthiş" bir ekleptir. Ağar babasının insani omakla övüncü duyarkan, Menzir'in Manisa'da nasıl karakol baskını ballandıra ballandıra anlatılıyor.

Hiç kimin arın hakkında "kötü söz" söylemiyor.

Söylemek isteye-çikler hakkında da valar açıyor, cezalar veriliyor, onlar dokunulamazlar içinde ilk sıraları alıyor. Milletvekilleri dahi onların yanında ikinci sınıf vatandaşlardı. Çat kapı kamu başkanıyla görüşüyor, çat kapı başbakanlarla kol kola "teftiş" yapıyorlardı. İşte devletin "nadide çiçekleri", işde yarı-çik, göklerle eşitlenmiş, ödül üzerine ödül, afetin üzerine afetin alarak, üzerine toz, kondurulmayan düzenin kırk çikları burfandan oluyor.

Oysa devrimciler, yurtseverleri katlederken; mekurular, işçileri, öğrencileri coplatırken, "vatan-millet aşkına" ne de büyük konuşuyorlardı. Menzir 17 Nisan katliamı sonrası, "Milli birlik, beraberlik çağlarını yerine ulaştırıyor" diyor. Ağar ise, 12 Temmuz sonrası 10 devrimcinin cesetlerini bôbôlenerek "Bütün eylemlerinin faillerini çok yakında" açıklayacağını söylüyor. Kozakçoğlu ise "uzman" ediliyor "Terör, millette el ve veriliği takdirde kolayca mağul edilebilir", diyor, devlete, iktidarlara onarı üstüne onarı götürüyor.

Simdi ise yolsuzlukları, dolandırıcılıkları ve psikleri açığa çıkartığa telaga "suçsuz" olduklarını söylüyor. Oysa onların nasıl insanları olduğunu bilemek için "üç beş kuruşluk" yolsuzluklarının çıkması ve itiraf etmesi de gerekmiyor. Devrimcilerle, halklarımız da bunları düşünün, "düzin" an işi evlatları! Karakimlerin dokunamadığı bu petenin, "dürüst", "kahrman" olmayacağına bilemek için kabin olmaya gerek yok. Katliamlar, işçikencileri ortada; halklarımız ne denli düzensiz olduklarını sağır sultanlar bile duyd.

Bu petenin işi devletle korunduğu, avarların sıvazlandığı gımdı daha işi anlamlı. Devlet bu; devrimciler, halklarımızın en fazla katledene daha fazla ödül veriyor. Yolsuzluklar da, Ağar'ın, Kozakçoğlu'nun, Menzir'in ellerindeki karışın ödülleri...

Bu ödülleri onlara işi etmemek de bizlere, halklarımız düşüyor. Devlet arak çıkacağı, "temiz" diye sunacağı adamı da pek kalmadığına göre batakıgı tamamen kuruttuk, dosyalarınıyla birlikte onları görmek gerekmiyor artık. (C)

Politikada Bu Hafta

Emperyalizmi yıkana dek...

Uzlaşmaların çözüm getirdiğini sananlar yanlışlıyor. Halk adına, halkın özgürlüğünden, haklarından tavizler vererek yapılan uzlaşmaların çözüm olmadıklarını görülmüş için gerçekle çok fazla zaman da geçmesi gerekmiyor. Ancak silahlıların bırakıldığı, imzaların atıldığı noktada geride dönmüşler görülmüşler yaşıyorlar. Bir kez uzlaşmışlarsa, bir kez teslim olunduğunda emperyalizmin yeni dayatmaları karşışmak kaçınılmaz oluyor.

Emperyalizm özellikle '87'lerden bu yana "dünya barışı", "yeni düzen" adı altında, iki kutuplu dünya demokrasisi adı altında, soğuk savaşın, iki kutuplu dünya sona erdiği demagöjileriyle dünya genelinde bir "yumuşama" ve "uzlaşma" havası yaratmaya çalışıyor. Ne var ki yumuşaması istenen halklarda, halkların kurtuluşu için savaşan devrimci, yurtsever örgütlerdir. Değışle emperyalizmde hiçbir yumuşama yoktur, tersine emperyalizm çikarları söz konusu olduğunda halkların üzerine bombalar yağdırarak, katliamlar düzenlemekte hiç de tereddüt etmemekte; tüm dünya olgarışlarını kendi halklarını emzemi işli silahlandırılmaktadır.

Hangi gerçekleyle olursa olsun, halkların geleceğini emperyalizme teslim edenler, o güne kadar taşkırdıkları sıfatlar ne olursa olsun, halklara ihanet ediyorlar demek. Bugün dünyanın neresinde olsun emperyalizme karşı uzlaşma hiç gözünin savunucusu olmak, dünya halklarının geleceğine işsarla sahip çıkmak, emperyalizmi mil getirmen tek yoludur.

Ülkemiz devriminin ve ülkemizdeki devrimcilerin izleyeceği yol da budur. FKO önderliğinin ihanetinden sonra, emperyalizmin küçük burjuva milliyetçisi Kürt ön derlikleriyle Kürt halkının ulusal bağışıklık mücadelesi de boğma oyunları yapıp bôbô, Türkiye devriminin, Türkiye'deki devrimci mücadelelerin önemi daha da artmıştır. Emperyalizm Ortadoğu'yu teslim alamaz; buna en büyük direniş gösterme görevi de Türkiye devrimcilerindir. Ortadoğu halklarının savaşan güçü, emperyalizme karşı onuru omak zorundadır.

Kuşkusuz devrimcilerin önüne böyle bir misyon ko-yarken, ülkemizde devrimci mücadelenin güncel gerekliklerine dahi yantı veremeyen, infazlar, kayıplar, Kürdistan'daki katliamlar karışında sesini çıkaramayan, 20-30 kişilik kümelemelerle dergi ceterine karışın başka bir şey yapmanın solı kastetmiyoruz. Böyle bir misyonu üstlenmek ancak Kürt-Türk-Arap halklarının onuru omak görevini önüne koyan devrimcilerin, küçük hesaplarını kendi dünyalarını her şey sayan dar bakaç açılarak kendi şikâyetizimlerini mücadelenin gerekliklerini yerini ko-yarak tavırlardan uzaklaşmaları mümkün olabilir.

Büyük bir devrimin, dünyanın hegesini değıştiren bir devrimin yıldınlınımları yaşıyoruz. Büyük dergi sayfa-larında soyut bir biçimde Ekim Devrim'in tarihini yazmanın bir anlamı yoktur. O tarihten kavranması gereken Boğeviklerin ne Çar'la, ne Kerenski'yle, ne tasfiyecilerle, ne de emperyalizme uzlaşma, emekçilerin geleceğini onların ellerine, "iyi niyetlerle" teslim etmeye tavırlardır.

Bugün boş harca-yacak zamanımız, boş harca-yacak emirlerimiz yok. Bugün mücadelenin tereddütleri, geriliçiklerimiz tahammüllü yok. Gerçekten halklarımızı umud olmak, onların güvenliğini kazanmak işsıyorsa mücadeledir, hem de uzlaşma, radikal bir mücadelele işsıyarak olmak, bunun bedellerini göre almak, yıldınlı değış verileri onurla omuzlamak zorundadır. Unutulmamalı ki, emperyalizm tüm konjektörler, bölgeler "basarı"ları na rağmen, halkları yenilgiyi kabul etmediği sürece, ası "galip" değışdir. Halkımız, Ortadoğu halkları, dünyı halkları emperyalizme teslim olmayacak. Hiçbir koşula teslim olmayacağız.

Teslim olmayacak ve emperyalizmi kovup olgarışları yıkacağız. Halklar bu güce sahiptir. Yeter ki devrimciler bu güce önderlik etmeyi bilsin. (C)

Halk Savunma Komiteleri

Geçtiğimiz günlerde "özel ordu" elemanlarını eğitim gördüğümüz Elazığ'daki karargahların denetlemlerine Mehmet Ağar "çiftin günlerini Ekin ayından itibaren göre yerlerine dağıtılacakları" müjdesini(?) verdi.

Neyin müjdesiydi bu?

Ağar'ın bu müjdesi özellikle MHP'nin sivili faşistlerden seçilen ve "topyekûn bitirme" hedefinin taraftarları olan kelle avcılarının "işbay" yapmalarının müjdesiydi.

Diğer bir deyişle, bu müjde Kürdistan'da daha fazla katliamlar, işkence, baskı ve terörün habercisiydi. Bugün kontrolün sağlanması sağlanmasa göre önüne alındığında bu müjdenin anlamı daha iyi anlaşılacaktır.

Peki bu müjdeyle yantı oluşturabilecek bir kitle örgütü olduğu ve mücadelesi söz konusu mu? Yine salt dağıtık gerilla mı bu müjdeyi bertaraf edecektir?

Bugün Kürdistan'da radikal kitle mücadelesinin eklektik oluncu hüznü kendini dayatıyor. O yoldan gerilla savaşını sürdüren yurtsaver hareket, kontrolün sağlanması için saldırılarını karşı, alternatif politikaları üretmeye perspektifi ve programın olduğu olduğu için, radikale üte mücadelesine de sahip değildir.

Unutmamak gerekir ki, gerilla perspektifiyle örgütlenmek yoksun bir anlayış her şeyi gerilladan bekletir. Bu mantık sonucudur ki, bir yandan her tür baskı ve saldırıya rağmen topraklarımızın kalması gereken köylü kesimler "Ye yababiliriz ki" diyerek huzla "zo-unlu" göç olayını gündeme getirmişlerdir.

Diğer yandan Batman, Diyarbakır başsa olmak üzere kontrolün sağlanması kaynağı "faali meçhul" (sistemli faali belli olan) katliamların bu kazanımların ardından, aynı yantı mantığını ürünü olarak "Bz ye yababiliriz, bu işi ancak gerilla eylemleri" anlayışı gelişmiş ve yerleşmiştir. Bu da idareci kitle göçüne güvenemeye, bu bilinçle hareket etmeyeceği götürmüştür.

Gerilla perspektifiyle örgütlenmek ve mücadele etmek aşkardır, her şeyi gerilladan beklemek, gerillaya havale etmek başkardır. Yurtsaver hareketi geliştirdiği anlayış kimsedir. Bunun sonucunda da yurtsaver hareketin idareci kitle sorunlarına ve genel gelişimlere karşı duvarı oluncu, sabıhsızlık, radikal bir kitle mücadelesi beklemek gerekeceği değildir.

Tüm bunlara rağmen Kürdistan'da radikal kitle mücadelesinin zemini vardır, Kürt halkı bu dinamikle sahiptir. Bu anlamda bizim için sorun var olan örgütlenişimiz dahi da sağlanabilir, idareci götürülmesidir. Özümlendiren süreçte mücadelenin daha da şiddetleerek süreci göz önüne alarak, yurtsaver hareketin anlayışları ve yetmezlikleri de dikkate alarak bugünün yarmış sağlığı iradi bir kitle çizgisini hayata geçirilir. (Bu şu an kadarki örgütlenişimizde yadsama anlamı taşımayır.)

Gecemizi gündüzümüzü katkılar, mahalle mahalle, sokak sokak, ev ev ve giderek bütün kent merkezlerini kapsayacak şekilde çalışma alanımızı genişletmeliyiz. Gerilla perspektifinden hareketle yapılırsa gereken bu çalışma, alku "savunma komiteleri" şeklinde örgütleyecek yapılandır. Bunun en önemli gereklerinden biri olan halkın ilahlandırılması ve savay yeteneğini geliştirme mutlak önemlilidir. Ancak bu tür bir örgütlenme ile halkın an ve min güvenliği, ekonomik-demokratik sorunları da da göre önüne alar, siyasal iktidarı bir mutavassıl müdele etmesi sağlanabilir. Bz halk hareketiyle diyorsak, alku güvenmeli ve halka savaytması bilimliliktir. Kürt alku bidden buna istiyor. ☺

Mücadelenin gelişimi, belli toplumsal koşullarda öncünün belirlediği program ve buna bağlı ittifak yapısı tarafından koşullandırılır. İttifakın yapısının oluşumuna, öncünün politikaları sebep olur. Bu yapının niteliği ise, sürecin tutarlı ya da tutarsız bir gelişim göstermesinde etkili olur. Hem ulusal mücadeleye dinamizm ve kararı bir katilim kazandırmak ve hem de sürecin gelişimini garantiye alacak bir bilinç yaratmak, sınıfsal talepleri de gözardı etmeyen bir ulusal kurtuluşçuluk perspektifini gerektirir.

Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesine M-L bakış açısı ile yorum etmek, halihazırda mücadelemizin doğru ve sahip çıkılması gereken yanlarını yanı sıra, yanlış ve eklektik olduğu için eleştirilmesi gereken yanlarını olduğunu da söylemeye gerektir kılıyor.

Doğruların ve yanlışların söz didiğinden, eleştirilerin hedefi olan çavrelerden göste bir tepki alınıyor: "Bz doğruduruz" sayesinde büyük bir siyasal göç haline geldik. Mücadeleli bugünkü anlayışımıza getirebilir olamaz, aşamayızın olduğunu kanıtlandı. Evet, bugünkü aşamaya geliste, yurtsaver hareketi politikalarında doğru olan yanları payı açıktır, yadsınmaz. Hatta önemliler, örnek alınması gerekir. FKÖ'nün başında salımlı mücadeleye en olumsuz koşullarda, her türlü engelle ve kısıplara rağmen sarımla, ıntıla sürmüştür vardır. Ancak bu durum yanlışların olmadığı anlamına gelmez. Mücadelede bir önem için kitleleşe göze sahip oluncu, savay belli bir aşamaya getirilen olanın her söylediği ve yaptığını doğru olduğu söyleyebilir mi? aşamamız birçok deneyim söyleyemeyeceğini göstermiştir.

Devrimci hareket açısından doğru ve yanlışların tespiti, sürecin tutarlılığı yapmak ya da mücadeleye denlere devam etmek için değil, önkilke kendi adınımlarına doğru önde ve sağlam zemine atabilmek için gereklidir.

Devrimci hareket, bazı çevrelerin göstermek istediği gibi, Türk halkını örgütlemek ve Türk halkına destek olmakla görevli "Türk Sol" hareketi değildir. Kürt halkının ulusal kurtuluş talebi de dahil, Türk halkının ulusal olgısı ve emperyalizme karşı ulusal ve sınıfsal kurtuluş talebini ifade eden bir devrim hareketidir. Bu anlamda, Kürdistan'da Kürt halkının ulusal özgürlük talebine sahip çıkarak, ulusal mücadeleye devam etmek, devrimci hareketin irade adınımları çoktan attığı bir aşamaya ulaşmıştır.

M-L anlayışa sahip olanlar, kürdistan'daki her türlü gelişimi, sınıfsal mücadelesine süzgeçinden geçirerek yorumlar, buna göre sonuçlar çıkarırlar.

Ulusal mücadeleye sınıf perspektifi ile sahip çıkıyoruz

kararı, program oluşturulur. Çünkü dünyadaki toplumsal gelişimin temel gelişimi emek-sermaye ilişkisi üzerinedir. Ancak bunları ifade etmek "Bz sadece sınıfsal mücadeleye veriz" demek değildir. M-L hareket, halkların ulusal kurtuluş taleplerine de sahip çıkarak, ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik edebilir ve etmelidir. M-L anlayışa sahip hareketler, küçük burjuva hareketlere göre daha tutarlı ve özgürlük hareketini sonuna kadar götürmede daha kararlı ulusal kurtuluşçulardır.

Tutarlı Olmanın Koşulu Sınıf Perspektifiyle Mücadele Etmektir

Halkların ulusal kurtuluş talebine sahip çıkan M-L anlayış, öncelikle bu mücadeleye, devlet için bir sorun olarak değil, emperyalizme karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak yorumlanır. TC'ye karşı, Kürdistan'da emperyalizmin TC'ye karşı aradan çıkarmak ya da hedef bulandırmak değildir. Çünkü emperyalizmin ve işbirlikçilerin çıkarlarını koruyan TC, emperyalizme karşı mücadeleden doğrudan hedefler.

Emperyalizmin bir dünya sistemi olarak varlığı, halkların ulusal özgürlük mücadelesi, bu sisteme karşı mücadeleden ayrı ele alınmaz. Tutarlı ve kararlı bir emperyalizmin karşıtı esas alınmadan ulusal ve sınıfsal kurtuluş süreci doğru bir çizgide geliştirilemez.

FKÖ'nün gelişme nokta, halkların derinde alabileceği açık bir örnektir. Arap milliyetçisi anlayışın etkisinden ve birleştiriciliğinden kurtulmayan FKÖ, bu anlayışın sonucu olarak, aralı-emperyalist çizgisinden sürekli dönüyor vardır.

Filistin halkına kendi düzenini kabul ettirmek isteyen emperyalist ülkeler, FKÖ'yu delaylı ya da doğrudan kupaşarak yönlendirdiler. Sonunda FKÖ içinde küçük burjuva milliyetçi çizgisinin temsilcisi El Fetih, ABD'nin koruyuculuğunda dayatılan kabul edilecek çizgisinde tutarlılığını nihai sonuna ulaştı.

M-L anlayış ulusal sonuna bakışta esas aldığı ikinci ilke, mücadeleye sadece "dış düşman"ı karşı bir mücadele olarak görmemesidir. Ulusal özgürlük sonununa sınıfsal özgürlük sorunu ile birlikte ele alır. Çünkü emperyalizm ülkeleri sadece askeri göze sömürgeleştiriyor, sadece askeri göze teslim alınıyor. Esas olarak ekonomik, siyasal, askeri, kültürel alanlarda çok yönlü ilişkileri geliştirecek ve o ülkelere yattığı işbirlikçi aracılığı ile sömürgeci sistemleri oturtuyor. Böylece ulusal ulusal özgürlük sınıfsal özgürlüğe anlamına da geliyor. Çünkü emperyalizmin kovalması ancak emperyalizmin işbirlikçi aynılarında da alışıya edimini zorunlu kılıyor. Bir ülkede ulusal özgürlük kazanılmaz, ama burjuvazinin

ve toprak ağalarının etkinliği, varlığı sürüyorsa, bu ülkede emperyalizmin tekrar girmesi kimse engellemez.

Bugün Kürt ulusal mücadelesinin kitle tabanı yoksul Kürt emekçi halkıdır. Bu halk, zaferte birlikte kendiler, sömürülen, horlanırların makus talehlerinin değışiceğine de inandırıyor. Kendi yoksulluğunun, eziliminin nedeni, ulusal kimsinin inkar edilmesinde doğrudan ulusal mücadeleye özel bir önem vermektedir. Ancak, daha bugünden sınıfsal kurtuluş için mücadelesinin adınımlarını, bu bilinç ulusal mücadelenin temel gücü olan emekçi halk için yavaş yavaş kazanılması, ulusal mücadelenin bir aşamaya geldikten sonra çoklık kalması, ızlaşma eğilimlerinin güçlenmesi kaçınılmazdır.

Mücadelenin gelişimi, belli toplumsal koşullarda öncünün belirlediği program ve buna bağlı ittifak yapısı tarafından koşullandırılır. İttifakın yapısının oluşumuna, öncünün politikaları sebep olur. Bu yapının niteliği ise, sürecin tutarlı ya da tutarsız bir gelişim göstermesinde etkili olur. Hem ulusal mücadeleye dinamizm ve kararı bir katilim kazandırmak ve hem de sürecin gelişimini garantiye alacak bir bilinç yaratmak, sınıfsal talepleri de gözardı etmeyen bir ulusal kurtuluşçuluk perspektifini gerektirir kılıyor.

Son olarak, M-L anlayış, belli sonucudur, bu ulusal talepleri yerine sahip çıkılması birlikte, ulusal mücadeleye, devlet için bir sorun olarak değil, emperyalizme karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak görür. Bu anlayış, Türk, Kürt ve azınlık halkların taleplerini, ortak düşmanı karşı kazanılabilir bir zafar yürüyüşü göze birleştirme olanlaştıran yarı (Mücadelede birlik Türk halkının ayrı devlet kama hakkının inkarı değil, savunulmasıdır. Çünkü Kürt halkı, bu hakkı TC'ye karşı zafar kazanıldığı zaman elde edecektir.) M-L bakış, halkların milliyetlerine göre örgütlenmesini değil, sınıfsal özelliklerine göre örgütlenmesini öngörür. Bu temelde oluşan halkların birliği göze, TC'nin ayrı baskıya her yerde cephe açarak, TC'nin hareketi alanları daraltar. Ayrıca ülkemiz son mutunda devletin göven kırılmalarını ve halkı halkı karşı savayısı kama manevralarını boşa çıkarmaya yeteneğine sahip olur.

Kürdistan'da ulusal mücadele veren bir ve aynı siyasi örgüt, Ba't'da sınıf mücadelesini de veriyor ise, Kürt halkının ulusal kurtuluşu için vuran gerilla, Türk halkının talepleri için de Ba't'da vuruyorsa, bu siyasal örgütlenmenin halka vereceği mesajı, ortak düşmanı gösteren ve halkların birliğini ifade eden anlamda olucandır. Bugün yapsın da budur. Bundan sonra da tutarlı ulusal kurtuluşçular olarak, devrimciler bu bilinçle hareket edecektir. ☺

TC'den yeni "önlemler"; Kürdistan'da 70 bin kelle avcısı

"Topyekûn savaşı" çıkamazsa

"1994'nı bağında PKK'yi bitereceğiz." Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, aylar önce bu sözleri söylerken, devletin artık tahmini sınırlarından dışlandıgını, ülkenin ekonomisinin sıyıştığını, her şeyi "terör" için seferber edeceğine açıklıyordu.

Bu sözler aynı zamanda bugüne kadar devletin sürdürdüğü en kapsamlı saldırı politikasının habercisiydi. PKK'nın "ateşkes" bitirmesiyle "cesaretli" daha fazla artan tedbir, önüne kapsamlı bir program koyarak, 1994 baharına kadar "Kürt sorunu"na halletmeyi planladı. Bu planın ana odağına da "terör" oturdu.

Plannın adı: koymuşlardı: "Topyekûn savaşı". Gerçekten de, adı gibi "topyekûn" bir imha hareketiyle planlanan, Gülerce'de kaldırılan bombalar, ormanlar yakıldı; köyler-gerilla ayrımadın, tüm Kürt halkı üzüldü; terör estirenlerce yüzlerce insan öldürüldü. Kürdistan kan gölüne dönmüştü. Hemen hemen her gün basında, TV ekranlarında, katledilen gerillaların ve köylülerin cesetleri sergileniyordu. "Terörü bitirmek için ne gerekiyorsa yapılacak" deniyordu sürekli.

Doğaldır ki, devlete bunlar da yetmedi. "Topyekûn savaş" bağlatken, öngörükleri "psikolojik hareket dairesi", "güvenlik güvenliği takviyesi", "pigmantik yasasının" genişletilmesi ve uzatılması, "dağdaki gerillaya al" vb. tedbirler "sıvayı bastırmamıştır".

Bu noktada "yeni tedbirler" ve saldırılar devreye sokuldu. Çiller "terörün dış bağlantısını kesme" ve "destek bulma amaçları" yurtdışı gezisine çıkarken, devletin tüm kurumları ve yetkili kişileri, kendi çağlarında ama organize bir şekilde çalığına başladılar.

Cumhuriyet gazetesinin 17 Eylül tarihli bir haberine göre, Terör Komisyonu'nun Kürdistan'a yönelik, ABD'de bulunan "Akli ve İnsan Hakları Merkezi"nin psikolojik araştırmalarından faydalanarak çalışmaları yapıldı; bu amaçla 2 Eylül 1993 tarihinde bu merkeze görevli bir uzman Ankara'ya gelerek, gerek Genelkurmay Başkanlığı, gerek MİT Müsteşarlığı, gerekse de İçişleri Bakanlığı yetkililerine brifingler verildi belirtmekteydi. Aynı şekilde, İçişleri Bakanlığı'nın hazırladığı bir raporun ANKARA Milletvekili İmren Ayküt tarafından, Avusturya'da toplanan Parlamentolararası Birlik Toplantısı'nda okunduğu, 18 Eylül tarihli Milliyet gazetesinin sayfalarında yer alıyordu.

Bu yeni tedbirlerin en fazla tartışılan bölümünü de, "özel ordu" oluşturdu. "Topyekûn imha"nın klasik ordu ile sürdürülemediği bir kez daha anlaşılan devlet, daha profesyonel bir orduyu devreye sokma hazırlarına başladı. Artık ülkemizde de Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi bir katiller ordusu kurma işi yapıldı.

"Savaş Üzünü, Çözüm Kıyısı"

Devlet ancak güdünleri kınalı için bir avantaj olduğuna biliyor ve gerek korkutulan, gerekse ordunun sıkı günler bitmeden daha fazla "darbesi" vurmaması istiyor. Bu anlamıyla yapıldığımız günler tam bir katliama tanık olmaktadır. Ağ-

rı, Tendürek dağlarında operasyonlar bu kırım tipini bir örneği oluşturdu. Gülerce'de dağlar, taşlar bombalandı. Sonuçta onlarca gerillanın katledildiği (burjuva basın 90'ın üzerinde gerillanın öldürüldüğünü açıkladı) sevinç içinde duyuruldu. Burjuva basının sayfalarında ise, bombalama sonucu alev alev yanan ormanların ve katledilen köylülerden söz eden tek bir satır dahi yoktu.

Son süreçte Cudi ve Gabar dağları yeni "zafer"lerinin anı haline geldi. Burada da sayısız gerillanın imha edildiği, artık "belleni doğrultmayacakları" haberleri manşetlere çıkmaya başladı.

Bunların yanında, Kürdistan'ın dört bir yanında ılıklı ufağı sayısız çatışma ve katliamlar sıradan olaylar haline gelmiş durumda. PKK'nın eylemlerini yoğunlaştırması devleti aynı perezideye sürüklerken, daha da pervasızlaştırdı ve devlet ken-

sürenin dolması bir gün kula çeyti demokratik kitle örgütleri, halktan insanlar ve siyasi parti yöneticileri tarafından Diyarbakır'dan uğurlandı. Bunun yanında, daha önce çoğunluğu öğretmen olan 50 kamu görevlisi sürgün edildim. Bunlar tüm yasal yolları başvurularına rağmen, bu kararı değiştirememişler ve sonunda Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na başvuracaklarını açıklamışlardır. Tabii ki, bunlar da basına yasıyan sürgün haberleri. Yoksa köylüler yakılan, mezarları bombalanan köylüler akin akin göç etmeye devam ediyor. Bu bir anlamda da sürgün sayılıyor. Çünkü devlet "gerilla yatağı" korkusuyla köylüleri yasadışı taraklardan göç ettirmek için her yolu deniyor.

İşte devlet bu süre boyunca elinden geleni yapmasına karşın, başarısını perçinleyememiş. "Kişi bitirememiş". Onun

İktidar tüm güçlüye Kürt halkını boğmak için elinden geleni yapıyor...

dinden olmayan herkesi katletmeye başladı. Artık nerede ne oluyor sorusuna ayrıntılı olarak yanıt vermek zorlaştı. Ancak Kürdistan'da ölüklük kan akyor ve devlet daha fazla kan aktırmak için elinden geleni ardına koymuyor.

Bu arada terör de aşama kaydedti. DEP Milletvekili Sincar'ın katledilmesi kongrelerinin son sansiyonel "eylemlerinin birli olurları, Doğubayazıt, Iğdır, Mardin, Mazıdağı, Silvan, Kul, Diyar, Denk, Aralık ve daha birçok ilçe ve köy sıra dayığına çekiliyor, birçok eve ve eşya yakılıyor. Onlarca insan işkenceli sorgulardan geçerken, işkenceler sonucunda Dodo Tekin, Mazi Dağ'da da 85 yaşındaki Mehmet Kiran öldürüldü; Melle Şefik adı köy imarı, Diyarbakır'da ise, bir haftada on üç kişi getirilerek tarafından katledildi. Tabii ki, bu örnekler basına yasıyan katliamlardır. Özellikle söz edilmek istenmeyen köylüler ve insanların durumu ise hala "sır" olarak durmaktadır.

Devlet gözdeği amaçlı sürgün politikasını bu süreçte de artırdı. En son Diyarbakır İHD üyesi Avukat Zübeyir Aydar ile SHP üyesi Mehmet Ali İsgenler, Olağanüstü Hal Bölge Valiliğinin talebi, Sirt Valiliğinin emriyle üç ay süreyle bölge dışına sürüldüler. Sürgünzedeler tanınan

olurlarıdır. Böylelikle devlet, kendisini sürekli sıkıgıran ve dünya kamuoyuna teğir olmasına yasıyan kepenk ve kontak kapaması eylemlerine karşı tahammülsüzlüğünü yasıyanla geçirmiş oluyor. Ancak bu durum ders vermiyor. Devrimciler ve yurtsverer kepenk indirme veya kontak kapatmanın devleti üzerinde ki etkisini dikkate alarak, daha dikkatli ve titiz bir çalışmaya yasama geçirmelidir.

Taslatk sadece bu kadar değildi; çeşitli baskıları da içeriyor. "Örgüt suçunun" cezası ve para cezası artırılarak, "yataklı" eden, bağdağı bulunan, "yol gösteren", destek sağlayan ve propaganda yapanlara, üç yıldan beş yıla kadar hapis, 100 milyon liraya kadar para cezası öngörüldü, bu "yardımlar" dernek, vakıf, parti, şirket, işçi ve meslek kurumları tarafından yapılsa bu kuruluşlar ve mil varlıklarına el konulabilecek. "Örgüt" propagandası yapan gazete ve dergilere verilcek para cezası da artırılmakla, "suçun tekrarı" karşısında ise cezalar kiye katlanmaktadır. DGM'deki davalara ise yargıç kararlarıyla avukat sınırlaması getirilecek.

Ayrıca taslatk ilgili bakanlıklara basın-yayın organlarında yayınlanmak üzere psikolojik saldırı materyalleri hazırlanacak ve İçişleri Bakanlığına bağlı "Teknolojik Araştırma Merkez" oluşturulacağı belirtilmektedir.

Bugüne kadar SS Karanımaları, "Pigmantik Yasaları", Anti-Terör Yasaları ve daha nicelemin "fayda" etmediğini anlaşılan devlet, yasalarla kendilerini güçleyebilecek hiçbir "demokratik" yan bırakmak istemiyor. Bu faşizmin kurumsallaştırılmasında bir adım daha demektir.

Türkes: "Terörü Biz Yok Edeceğiz"

20 Eylül günü Türkiye, basın organlarına bu açıklamaları yapıyor. Demirel'i yaptığı görüşme sonrası, "Terör birinci mesele" diyen Türkiye, bir an önce kendilerinin devreye sokulmasını, öncekelerinden ancak kendilerinin "terörü" önleyebilecekleri hatırlatıyor ve şikayette bulunuluyor. "100 bin kişilik bir köp" oluşturmamasını isteyen Türkiye, bunu da ancak kendilerinin yapabileceğini söyleyerek önmüzdeki süreçte, sıvı faşizmin devletin himayesinde daha yoğun "çalışacağını" görüyor.

Demirel ise aynı gün "sıahlı insanları anlaşılmaz" demekle ve Türkiye'nin arkasını sıvazlamaktadır. Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar'ın Kürdistan gezisini de hesabı kattığımızda, devletin ne dahil olduğu bir çalışma içinde olduğunu rahatlıkla görülebilir.

Evet, devlet Kürdistan ve Kürt halkı üzerine büyük planlar hazırlıyor. Tüm bunlar basına organlarına yasıyan bir dizi gelişme. Yasıyanı yasıyan ise, yasam içinde görüp tartışıyoruz. Çiller'in "10 yıldan ölü eylemleri terörist kadar" (1020) son altı haftada sürdürdüğü sözlerini, "İslam Erkanı" atardamının kestik ifadelerini göz önüne aldığımızda, devletin önmüzdeki günlerde Kürt halkına, devrimcilerle ve yurtsverer hareketi karşı sınırsız bir saldırıda bulunacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. ☺

Kepen Kapatmaya Cezası

Hürriyet gazetesinin 19 Eylül tarihli haberine göre, devlet yeni bir yasa taslağı hazırladı. Taslağın en önemli yanısı, kepenk indiren, kontak kapatın esnafa hapis ve on milyonlarca para cezası

Ovacık-Yeşilyazı'da jandarma baskısı sürüyor Halktan devlete büyük öfke

Derişim (Mücadele)-Yurtsever hareketin Ovacık-Yeşilyazı'da Karakolu baskısından sonra Yeşilyazı köylülerine yönelik baskılar arttı. Ovacık, Hozat ve Mazgirt esnafı ve gıdaları baskıları protesto etmek için kepenk ve kontak kapattılar.

Baskıdan sonra Yeşilyazı Köyüne gittik. Köyde sesizlik ilk dakikamız çakan şey oldu. Köy kahvesine grip köylülerle tanıştığımız, kimsenin yüzünün gülmeye, konuşukça köylülerin devletin resmi güçlerine karşı büyük bir öfke duyduklarına tanık olduk. Köyde karakolda görevli Astsubay Ali Akçağ'da genirallerle karşı başkanıçlığını itikamını köylülerden kırıyarak yapıyor. Köylüler "Astsubay o kadar kayıflı hareket ediyor ki, jimdı gelip geçtiğimde

köyün öğretmenlerinin de baskılarından nasiplerini aldıklarını köylülerden öğrendiyorum. Ortakol Müdürü Sezai Albayrak Astsubay Ali Akçağ'da tarafından karakola götürülerek dövüldü. Albayrak 10 km'lik yolu yürüyerek Ovacık'a gıdalar ve istifasını biliyor. Yeni tayın olan öğretmenler de köydeki durumu gördükten sonra geri döndüler. Okul şu anda kapalı.

"Gündem Gazetesiine Yakıtkıramadık"

Köylüler Özgür Gündem gazetesinin konuyu verip biçimini de eleştirerek, "Gündem gazetesinin baskın sonrası devletin bizlere azgıncı saldığını ve süren saldırıların vermesini bekliyorduk. Fakat Gündem gazetesi devlet teröründe imzaları olan SH-P'nin ve özetleki Silahlı kuvvetleri Si-

Yeşilyazı Köyünde Araçları ve Evleri Yaktılar

Ali İhsan Biter	: Evi, 40 milyon
Murat Dinler	: Parası ve fakası
Ömer'in Toprak	: Sarmalığı
Ali Eren	: Evi ve traktörü
Muzafer Geyik	: Evi
Mehmet Yıldız	: Takası
Seyhan Bayazgöl	: Kamyonu
Sükrü Ayvato	: Atölyesi
Nurettin Özdemir	: Dükkanı
Mertin Ateş	: Takası

nan Yerkıkaya'nın tutuklarına yer verdi. Gündem, terörün ortasını görüyor mu? Gündem gazetesine yakıtkıramadık. Gazeteyi okuduğumuzda bizi çağırtı.

Köydeki işimizi bilip ayrılmıyor. Yolda Grup Yorum'un son kasasını kaldırıyor, ancak takası götürüyor yuruma gereği duydı ve şöyle dedi: "Ben bu kasayı kaldıracağım işi karakola götürüp dövüldü ve kasasını el koydular."

Derişim'in İçerisinde Kepenk ve Kontak Protestosu

Yeşilyazı Köyü halkı üzerinde baskıları ve Şavak köylülerine yönelik yayla saldırılarını protesto etmek için Hozat, Ovacık ve Mazgirt esnafı ve gıdaları bir günlük kepenk ve kontak kapama eylemi gerçekleştirmek dayanışma örneği sergilediler.

Yeşilyazı köyünde geçirilnen karakola yönelik baskıdan sonra, askerlere yakılan köylüye ait dükkan ve arabalar.

İçimizden birilerini kafasına takar ve ağamı götürüp karakolda dövüyor.

Köylülerden bir, "Evimizin camından dükkan ve köy meydanını izliyoruz. Askerler dükkana grip birini döverek sürükleyip götürdüler. Sonra dükkanı yaktılar. Bu arada evimizi basarak aradılar. Çıkararak de bahçedeki odunları tutuşturdu." diyor. Dükkan sahibi Hacım Özdemir ise şunları söylüyor: "Ben yakılan dükkanın sahibiyim. Olay anında dükkanın kargamı buluyordum. Çatışmadan sonra Astsubay Ali Akçağ'da dükkanın camlarını kırması baskıyı, Kargemim müdahale ettiğinde astsubay ve askerler tarafından dövülerek karakola götürüldü." Orada bulunan köylüler de anlatılanları onaylıyorlar. Ev köylüler: "Evleri yakılanlar çevrede demokrat olarak bilinen insanlardır. Gerçi devlet köyümüzde olduğu gibi bütün insanları hedef alıyor artı."

Askerler evleri yakıldan sonra özellikle gençleri karakola götürerek dövüyorlar. Devletin "caresizlik" kendilerine saldırıldığını beliren köylüler "Karakolun bulunduğu sokağa kimseyi yansıtmıyoruz, tarlamızda çalışmıyoruz, hayvanlarımızı otlatmıyoruz. Baskından sonra köyde çok sayıda kişiyi gözlendirdik" diyorlar.

Okulların açıldığı bugüne göre

DEP, halkın beklentilerine cevap verebildi mi?

Devletin DEP'e yönelik baskı ve saldırılarından artırdı ve geniş bir değerdendirme gerekliliği keşitmiştir. Son zamanlarda gerçekleştirilen kontrollerin saldırılarından E3 parti üyesi ve yöneticisi ile bir milletvekili katledildi. HEF baskısı, DEP'in de aynı teklide ile Anayasa Mahkemesi tarafından baskı altına alınması şu konuyu önümüştü. DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya tutuklandı, DEP'in milletvekilleri parlamentoda adeta entente edildim durumdadı.

Halkın bu durumdaki etkilenmesini mümkün değildi. Bir taraftan kendi kevlüklerinin sürdürülmesi teklisi yaratırken, öbür taraftan milletvekilleri tarafından tamlamada ekli ve hatalar "yasal alan çalınmasından bir fayda gelmez" düşüncesi günclemesine yol açtı. Milletvekili Sincarın katledilmesi ve çarçulması kaldırılmasından engellenmiş bardakları tarpan damla oldu. Halk içinde biriken tepkiler aşırı çıktı. "Çekilme" tartışması partiyi böldü. Milletvekilleri istisna edilmeyi yamadıkları düşüncesi "çekilmeler" tepkisini besleyen bir baskı faktörüdür.

Pazar günü yapılan parti meclisi toplantısında bu gelişmelerin değerdendirilmesini yapılması ve ciddi kararların alınması beklentisi. Beklenti, toplantı gündeminde gazeteler ve değerdiler manşetle karşılaması ifade edildi. DEP'in meclisten çekilme dahil, ne tür tavırlar almaması için tartışmalar gazete sayfalarını doldurdu.

Ankara toplantısı sonra yapılan konuşmaları bakiğında, alınan kararlarda bir de sürece ciddiyette ve beklentilerle uyum olmadı, derlenmesinde bir değerdendirilmesini yapılması olduğu görüldü.

Süleşir sonra meclisten çekilip çekilme sorunu olarak tartışılmadı. Esas olarak sonra DEP'in yurtsever çevredeki faaliyetini çok etmek isteyen devlet saldırılarına rağmen, demokratik alanda çalışma yapmanın koşullarının sonuna kadar nasıl zorlanacağı. "Ya silah olacağız (gerilla faaliyetlerini kmayarak devlet safına geçeceğiz) ya da fesohakalacak" dayatmasını nasıl baka çıkartılacağı ve daha aktif bir çığrın nasıl hayata geçirileceği. Pazar günüki toplantıda tahmin edilen tepkiler ve bazı radikal istekler ifade edildi ama da, sorun çözümü çıztırdı mecliste çevrede ele alınmadı. Sonuçta çıkan kararlara tahana "dış tarafta doğrudur" sözleriyle tepkisi ilde getirildi.

Devletin kendi yasalarnı birle sayarak yaptıkları saldırıları Türk ve dünya kamuoyuna duyurmak ve devletin politikalarını tehir etmek özensiz bir çalışma olarak görülmeli. Keza yerli seçimler için hazırlanmaya başlamak da elbette gerekirdi. Ancak esas olarak direnişin bir çığrın, aktif bir mücadele pratiğinde hangi yöntemlerle ve hangi anlayışla terden kevlenceceğini belirlemek gerekirdi. Tahana beklentisi de bu yöneydi. "Mücadele dağlarda yürüyerek sil kılı bulgıyıp oturmak sonumuyorsa, HEF ve DEP'in ya da kadarkı çizgi ve yaptıkları yerleri görülmüyorsa, daha aktif ve direngen bir çizgi yaratma sonumunda demektir. HEF'in ve ardından DEP'in devlet tarafından bunca baskı ve saldırıya maruz kalması çok aktif olduğu için mi yoksa aktif olmadığı için mi şu konuyu önümüştü? Kitlelerin can eylemleri üğütleyen, bu eylemlerden güç ve halkın halkı talepleri savunmaktan doğan meşru yasanın bir çizgi yaratılabilir mi? Değilde nederleri nelerdi? Türk emekçi yığınlarını mücadelesinde sahip çıkılması yönünde atılan pratik adımlar yerli değilde, sebeciler aratırıp bulunmuş muydu? Yabancı sürece değerdendirilmede il birikte tita bu ve benzer soruların cevabı aramı bulunması ve buna göre bir tavır geliştirilmesi gerekirdi.

Pazar günüki toplantıda daha önceki anlayışın sorgulanması yapılmadan ve সরadan kararların alınmasıya geçitirilmesi DEP'in bünyesindeki statiklikte ve hantallığı gösteriyor. Her gün onlarca kişinin öldüğü, köylülerin sürece devletin halkla yönelik saldırılarını sürkeli tırmadığı köylerde, ciddiyetli tartışılacak olan kararlara halklarımızı karşı görevlerini yapmış oluyor musunuz?

Elbette Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesinin çekirkezi DEP değildi. Yasal alanda yapılabilecek eylemleri yasaklamak, halkın beklentilerine ve kararlara daha değilde bir çizgi yaratılmasına gerekliliği yaratıyor prestiji artıran değilde tüketen bir misyonun sahibi olmak ve devlet karşısında daha da zayıf konumlarına düşmekten kurtulmasın.

Devlet Doğubeyazıt'a yeniden saldırdı

Doğubeyazıt şehri merkezinde 25 Eylül gecesi saat 22:30'da devletin resmi güçlerinin başlatıldığı saldırı başladı saat 9:30 civarlarına kadar sürdü. Saldırının başlamasıyla mahallelere giren panzerlerin ateşini ateşin yanı sıra tanklar da devreye girdi. Yoğun saldırı saat 02:30'da kesildi. Bu saatte itibaren kesik aralıklarla sabaha kadar devam etti. Şehir elektrikleri 23:00'dan itibaren kesildi. Saldırıda şehir merkezinde bulunan İsmail Bekçi Caddesi'ndeki Ersa Berberi, Yaprak Pastanesi ve Yıldırım Plakajlık yangın bombası ve makinalı tüfeklerle taranarak ağır hasar verdi. Ağrı Dağı Otobüs Firması'nı 31 otobüs hurdaya çevirdi. Kelebek Eczanesi, Yıldız Kırtasiye, Kasımogulları, Yılmaz Mağazası yoğun şekilde tarandı. Belediye Başkan ve personelinin yurtsever olmasından dolayı belediye binası da bu saldırıya nasip oldu. Ağır hasar gördü. Yine meydana bulunan Doğubeyazıt Pasajı da hasar gördü. Şehrin

Koççılar ve Çiftçilerin mahallesinde helikopter eşliğinde tarandı. Saldırıda ANAP Milletvekili Yaşar Eryılmaz'ın babasının evi ve Tuğay'a yakın Uluyol, Xani ve Koççılar mahallelerinde de saldırıda büyük hasar görüldü. Sabah saatlerinde saldırıda üç vatandaşın hayatını kaybetti. Saldırı sonrası şehre operasyona giripen öli bir ve polis otuzun üzerinde insani gözetim aldı.

Görüşülmüş insanları devlet güçlerinin Ağrı Dağı operasyonundan başarısız bir şekilde dönmelerinin acısını yurteşer Doğubeyazıt halkının bunca baskıya rağmen sessiz kalmasından nedeni örgütüldüğünden kaynaklanıyor. İnsanlar bir şeyler yapmanın gerekliliğini biliyorlar ama örgüt bir şey yapamıyor. Etkinliklerini dolaylı bir şey yapamıyor. Bu durum ise Doğubeyazıt'ın önümüzdeki dönemde daha fazla baskıya maruz kalacağını sinyallerini veriyor.

Onlakaybettikçe biz çoğalacağız

Artık bir "üçüncü yol" yok. Ya bizden-
sin, ya onlardan... Son olarak Erdoğan
Şakar, Aysel Malkaç, Serhan Deh-
men'i ve geçmişte daha birçoğunu gözaltı-
nda kaybedenlerin söyledikleri budur.
Uyguladıkları terörün vardı, yer, ulaştığı
aşama da bunun ifadesidir. Gözünü gö-
züyle milletvekili öldürenlerin yeniden
"kayıp" politikasına başvurması bu yüz-
den kaçınılmazdır.

Türkiye ve Kürdistan'da son iki yılda
gözaltında kaybedilen insan sayısı 12
Eylül dönemi kat kat aşiyor. Latin Ame-
rika'da binlerle, on binlerle ifade edilen
"kayıp"lar karşısında oligarşiler, onların
sözcükleri zaman zaman açıkça "öldür-
dük" diyorlar. Türkiye oligarşisi ise her
zaman aynı tekerlemeyle yanıt verdi:
"Boyle bir şahıs emiyet birimlerimize in-
tikal etmemiştir." Latin Amerika'da faşist
terör her zaman Türkiye'dekinden daha
açık sözlü oldu. Örneğin Arjantin'de Buenos
Aires polis şefi Ramon J. Camps gu-
no suyu söylüyor: "Bizimle uzlaşanlara, bi-
zim dediklerini yaparlara yeni bir yüz,
yeni bir kimlik verdik. Toplumға geri sağ-
dik. Ulaşmayanları öldürdük, cesetle-
ri de uçuklara denize attık." Ülkemiz-
de de benzer şeyler söyleniyor, fakat ka-
muoyu karşısında değil, işkencehaneler-
de!

"Kayıp"lar Latin Amerika'da esas ola-
rak halk üzerinde derin bir pasifikasyon
sağlamış, toplumları körle, sağır, di-
sizlerden oluşan bir sürüye çevirmiş he-
difiyordu. Bunun için geçeyanları evleri
basarak kat mskeli ölümler mangalar, to-
paldıkları insanları binimleyen yerlere gö-
türüyor, Arjantinliler, Uruguaylılar ya da
Şililer kurbanları berde aralarında gizli-
ce, seslerini çıkarmadan, bir idam mah-
kumunun idama gidenler izleri kırıyor-
lardı. Tabii sıra onlara gelene kadar!

Bu şekilde binlerce, on binlerce insan
gözaltına alındı ve kaybedildi. Kesin sa-
yalı bir hiçbir zaman saplanmadı, ancak
örneğin Uruguay'da yaklaşık 30 bin insan
nın kaybedildiği tahmin ediliyor. Oligarşi
Türkiye'de bu ölüme bir "kayıp" politikası
uygulamayı göze alamadı. Türkiye'de
"kayıp" politikası asıl olarak devrimci ha-
reketin mayalandırıldığı, geliştiği güçlen-
diği ve geniş çevrelere yayılan işkence
karşısında direnen gelenekleri yıkma-
ya hedefledi. Zorbalığın önünde gerilemeye
gelenek ve vahşi işkenceler, itirafçılık
yasalları en geç peşkeş devrimci direniş
gücünü yaratıp götüre, oligarşinin psi-
yolojiyi yaparlara "yen" yöntemleri gerekli.
"Kayıplar" bu noktada işkencelerin iş-
kencelede kullandıkları bir tehdit aracı ola-
rak gündeme geldi ve öyle devam ediyor.

Faşizmin işgal tehdidini indandıran kı-
lamak için, işkencelerin işlerinde "başarılı"
kılmak için "kayıp" politikasını yeniden
gündeme getirmesi aynı zamanda bir
çıkılmaz da ifadesidir. İnfazlar, işkence-
ler, kaybetmeler ve diğer psikolojik yön-
temlerle saldırılan oligarşi, en olumsuz ko-
şullarda bile devrimci direnişin umudu yok
edememektedir.

İşkencehanelerinde, zindanlarda, ölüm
orucularında temelleri atılan ve okullarda,
fabrikalarda, alanlarda, sokaklarda güc-
lenip gelişen, kuşatılarda destanlara
dönüşen bir gelenek, bir köpürme mün-
ken değildir. Bu gelenek yeni bir dünyaya
açılan insanın kabul edildiği sonsuz fe-

Oligarşinin "kayıp" politikasının karşısında yine aileler var. Onların yakasını
yapışarak "ya ölüsünü ya dirilsini" diye haykırırlar.

dakartıldığı üzerinde keşillemiş yaratılan
devrimci kiliğin aynımaz bir parçası ha-
line gelmiştir.

İşte Baki Erdoğan, İste Soner, İste
Hüsamettin, İste Yusuf Erilgi... Oligarşi
onlara ihanet dayattı. Onlar, bize gözleri-
ni indirmeden bakmayı, başı dik gülüm-
semeyi seçtiler. Ölüm değildi bu, devrim
ve sosyalizm için şehit düşmekti. Ölüm-
süzleşmekti. İste Erdoğan Şakar, İste
Serhan Dehmen yine yanbaşımda,
aramızda, sıramızdalar.

Faşizmin denediği bu "çare" de çare
olmayacak. İste Ramon J. Camps firat
ediyor: "Yok onlar arasında canli kims
kalmadı. Bütün sorumluluğu kabiliyem-
li ve gurur duyuyorum. Suçlu olduğum
bir şey varsa, o da aynı zamanda politik
bir zafere edilememiş olmamdır."

Celall ayın zor birimce ile karşı karşı-
ya işin. Öldürmekte, kaybetmekte an-
cak kazanamamaktadırlar. Teslim almak ist-
terken daha çok batışta batmaları kaçını-
lmazdır. Onlar katliktikçe biz çoğalca-
ğız. Çünkü biz halkız.

VERİLEN SÖZLERİN TAKİPÇİSİ OLACAĞIZ

Kayıpları illahı Ankara'da çeşitli giri-
şimlerde ve görüşmelerde bulunan şehit
ve tutsaik aileleri ile ÖZGÜR-DETERLİ
Feridun Osmanşakaoğlu ve Necda Can
ilçine zlenimlerini aktardılar. "İlk görüş-
melerimizden birini TBMM İnsan Hakları
Komisyonu Başkanı ŞHP Milletvekili
Sabri Yavuz'ta yaptık. Sabri görüşme es-
nasında bizi bağından samvama çağıttı.

İkinci gün Çarlık Meclisi'ne geldiklerinde
kapıda güvencesi bizi kastederek "Ka-
yıplar için gelen hekimler almayın rahatsız
oluyoruz." demiş. "Neden içeri almyor-
sunuz?" diye sordurduğumuz polisler "Ke-
sin emir var aldığımız." Şiz milletvekillerini
nasıni ağırtıyorsunuz. Niçin geldiniz? Konu
nedir? Bizlere zor anlar yaşıyorsunuz"
dediler. Biz de "Bizim muhabetimi-
sizler değilsiniz, çok merak ediyorsanız
milletvekillerinize sorup öğrenin" karşı-
lığını verdik.

Daha sonra Milletvekili Ali Tutu ile gö-
rüşmemizde Hanım Şakar polislere "Ne-
den bizi içeri almyorsunuz? İçeri girip

sorumlarımızı anlatacağız." dediğinde
"Sizin Mücadele'deki demeçlerinizi oku-
duk, neden geldinizi de biliyoruz. Özel-
likle Necda Can buraya girmeyecek" de-
diler. Polis gözlemlerinde Milletvekili Ali
Tutu ile görüştüken sonra dışarı çıkandı.
Bir diğer görüşmemizde ŞHP Milletvekili
İbrahim Gürsoy'la oldu. Görüşmemizde
yardımcısına "Yaz oğlum" dediğinde tepki
göstererek "Neden yazdırıyorsunuz, not-
ları mı bulacaksınız. Nerede olduklarını
5 yaşındaki çocuklar bile biliyor." diye
tepki gösterdik. İlginç bir yoğunluğundan
deni vuran İbrahim Gürsoy "Akımda kal-
mayabilir, konuşuy işleniceğim." dedi.
Ellerinden fazla bir şey gelmedikçe söy-
leniyor "Siz ancak rahatsız sağla-
yabilirsiniz." diyerek görüşmemde ne ka-
dar rahatsız olduğumu polis kayıyale de-
rek bilet etti.

Milletvekili Ali Tutu'nun Adalet Baka-
nı'yla almış olduğum randevuya gittik. Ko-
nuyu anladık. Görüşmede bulunan Mü-
cadele muhabiri "Efendim bu konuyla il-
gi aklamayı ne zaman yapacaksınız?"
deyince "Lütfen dışarı çıkın bu özel gö-
rüşüyoruz." diyerek muhabiri dışarı çıkar-
maya kalktı. Yanımızda bulunan Av. Zeki
Rüzgar durumu müdahale ederek muha-
birin kalmamasını istedi. "Konuyu bakanlığın-
li ilgilendiren yanıyla araştırma yapas-
ğımı söyleyerek bir an önce yanılmamızı
istedi. Bunun üzerine biz ıtırız ederek
Hanım Şakar'la dinlemesini istedik. ŞHP
Genel Başkanı Murat Karayalçın ayrıca
ŞHP Genel Merkezinde görüştük. Gö-
rüşmemden önce Murat Karayalçın bu-
lunduğu odanın dışında olan yetkililere
gelenlikler. Randevumuzu olduğuna söy-
lemeye rağmen "Görüşmeye ne zaman
biter biliyoruz işi böyle görüşür mü gö-
rüşmez mi bir şey söyleyemeyiz." deyince
Hanım Şakar'la beraber toplantı yapı-
lan odaya daldık. Odaya bulunurlara
Hanım Şakar'ın saçlarından tutulup gö-
rüşmemize engellenmeye çalışıldı. "İnsan-
lar öldürüldü kaybedildikler, sizler nere-
dediniz?" Aysel Malkaç, Serhan Deh-
men, Erdoğan Şakar polis tarafından
kaybedildikleri itirafıyor. Bunların akbentini
öğrenmek istiyoruz" diyerek dosyası
Murat Karayalçın'ın önüne fırlattık. Bu-
nun üzerine M. Karayalçın "Randevunuz

Neredeler biliyoruz...

HÜSEYİN TORAMAN: 27 Ekim 1991'de
Kocamustafapaşa'da evinin önünde
devrimci sivil polis olduğuna alındı.
Olaya müdahale eden Çınar Ka-
rakolu polisi Toraman'ın gözaltında
olanların sivil polis olduğunu ve şü-
beyi götürdüklerini söyledi. An-
ne-
si, eşi Gülay Toraman ve çevrede
bulunan emsalla beraber Çınar
Karakolu polisi gözaltına alındığı-
na tanrık.

YUSUF ERİŞTİ: 14 Mart 1991'de saat
8:20'de Belgradkapı'da randevu-
sunda gözaltına alındı. Şubede iş-
kence gördüğünün tankları var,
Mehmet Ali Çelik tanklardan biriy-
di. Anlatımları basına ve kamuoyu-
na yansıdı.

HÜSAMETTİN YAMAN-SONER GÜL: 5
Mayıs 1992'de gözaltına alındı.
Temmuz ayında gözaltına alınları
"Şifeli de Hüsamettin ve Soner
gibi öledük." diye tehdit ediyor.
Hüsamettin'in ağabeyi Feyyaz Ya-
man'ın Ağustos ayında kardeşinin
şeyfaian polis tarafından verildi...

HASAN GÜLİNYA: Arvin'de öldür-
len TKP/ML gerillas Ali Ekber Atma-
ca'nın üzerinde kimliği kırılmış bir
ad gazetemlere yansıdı. 20 Temmuz
'92'den bu yana haber alınmıyor.
Arkaodanın evini arayarak gözaltı-
na olduğuna ve şubede aran-
masın söylediler. Aynı dönemde
alanların Hasan'ın şubede öldürüldü.

AYHAN EFEÖĞÜ: Yıldız Üniversite-
sinde öğrenciydi. Defalarca göz-
altına alınmış. 6 Ekim 1992'den
bu yana haber alınmıyor.

AYSEL MALKAÇ: 7 Ağustos 1993 günü
muhabiri olduğum Özgür Gündem
gazetesi önünde sivil polistlerce
gözaltına alındı. O gündün beri
haber alınmıyor. Şu anda Sakar-
ya Cezaevinde olan bir tank Aysel
şubede gördüğünü açıkladı.

ERDOĞAN ŞAKAR: 13 Ağustos 1993
günü Perpa katliamı sırasında
kontrolleri tarafından kayıyale. Eğin-
nin tüm busvurlarına ve araştı-
rılmaları rağmen hala kendilerini
haber alınmıyor.

SERHAN DEHMEN: 8 Eylül 1993 günü
gözaltına alındı. Şubede onunla il-
gi gözaltı kayıyale. 8 Eylül günü
polisler evi aramaya geldiklerinde
babası aradı: "Konuşmaların-
da Serhan'ın ellerinde olduğun o-
naglıyoruz."

Ve Kürdistan'da, bazen kontrolleri
tarafından kaçırılarak, bazen on-
lara, yüzlerce insanın arasında
gözaltına alınarak, kaybedilen on-
lara yitir...

var mı?" diye sorunca "Sabah 8'den beri bekliyoruz, randevuyu Milletvekili Mustafa Yılmaz aldı" karşılığı verince başını dışarı çıkardı. Ve bize "siz kaybedilenleri neyi oluyorsunuz?" dediğinde Marmara ÖZGÜR-DER'li olduğumuzu söyledik. Bunun üzerine koruması kolumdan tutup dışarı çıkarmak istedi. Avazımız çıktığı kadar bağırınca sonunda kolumuzu bıraktı. Murat Karayalçın "Su anda toplantıya girmiş kısa kesp sizinle görüşeceğim" dedi. Ve basın brövi bizimle ilgilenmeye başladı. Murat Karayalçın toplantıdan sonra bizimle görüştü. Hanım Sakar "Kocam öldüğü ya da dirisi istiyor" dedi. İnsan Hakları Komisyon Başkanı Sabri Yavuz'un sorunumuzu ilgisiz kaldığını ve komisyon oluşturulup şube araştırma yapılmasını istedi. Murat Karayalçın'ın bu sorunu içişleri Bakanı ile görüşüp size en kısa zamanda bilgi vereceğim. Söz veriyorum" demesi üzerine biz de açık grevine son verdiğimiz bildirirdik. Fakat verilen sözlerin yerine getirilip getirilmediğini takip edeceğimiz söyledik.

ÄLELER BİRLEŞMİŞ MİLLETLER TÜRKİYE TEMSİLCİLİĞİYLE GÖRÜŞÜ

Älelerin, hükümet yetkilileri ve bakanlarla yaptıkları görüşmelerin ardından, Erdoğan Sakar'ın eşi Hanım Sakar 24 Eylül'de Birleşmiş Milletler Türkiye Temsilcilik'ine yazılı olarak başvuruda bulundu.

Ayrıca Hanım Sakar'la birlikte Marmara ÖZGÜR-DER ve tutuklu älelerin olduğu bir heyet Birleşmiş Milletler Türkiye Temsilcilik'i Enformasyon Başkanı Yardımcısı Tuğrul Kurmuşlu ile bir süre sohbet etti. Heyet Türkiye'de yaşanan katliamları, devletin "infaz" politikasını aktarıncan, Hanım Sakar da polisin kaçırıp "kaybettir" eşi için yaptığı girişimlerini anlattı.

Kayıpların, infazların izlenip değerlendirilmesi doğru bulunduğunu belirten Tuğrul Kurmuşlu, älelerin heyet oluşturma talebine, memleketi olarak sorunlularının teknik yardımı ve projeleri önünü olduğunu, bu tür konularda ancak başvuruların iletmesini yapabildiklerini belirtti. 8

Af Örgütü Temsilcisi J.Sugden "Türkiye'de durum '90'dan beri sürekli daha kötüye gidiyor"

Ülusalarası Af Örgütü Türkiye masasından Jonathan Sugden 16 Eylül'de ülkemizi ziyaret etti. Türkiye'de kaldığı süre için de 21 Haziran'da gözaltına alınan ve işkence gören ÖZGÜR-DER'li, Mücadele Gazetesi ve OKM çalışanlarıyla da görüşme yapan J. Sugden işkence olaylarını, infazları incelemek ve elde ettiği bulguları raporlarla Af Örgütü'ne iletmekte görevliydi. Kendisiyle Türkiye'de gelişmeye ilgili olarak görüştük.

Mücadele: Ülkemize geliş nedeniniz infazlar, kayıplar ve işkence olaylarını incelemek. Bunları Af Örgütü olarak takip edebiliyor musunuz?

J. SUGDEN: Af Örgütü tarafından buraya yollanışının nedeni kayıplar, infazlar vb. gelişmelerle ilgili verdiğimiz bilgiler ve raporlar hazırlamak. Genel durum hakkında bilgimiz olmakla beraber İstanbul, Ankara ve Güneydoğu'da ki olayları daha iyi takip edebiliyoruz. Ayrıca olaylar o kadar çok ki, hesabi takip edemiyoruz.

Af Örgütü bildirginiz gibi işkencenin önlenmesi için çalışıyor. Siyasi tutukluların adilce yargılanmasını ve idam cezasının kaldırılmasını savunuyoruz. İşkencenin, infazların ve tutukluların öldürölmelerini önlemek için çalışmalarımız sürüyor...

Mücadele: Ülkemizde yaşanan olaylar Avrupa'da ne gibi yankılar ve tepkiler uyandırıyor?

J. SUGDEN: Bu olaylara karşın önemli gelişme Aralık ayında işkenceyi

Önleme Komitesi'nin Türkiye hakkında yaptığı açıklamalarıdır. Bu çok önemli bir adımdır. Çünkü bu komite hükümeti bir kurul ve Avrupa Komisyonu temsilisi altında kuruldu. Bu komitenin kararlarına baskın yargı yetkisi de vardır ve geçen sene Kasım ayında Türkiye'de meydana gelen işkence olayları hakkında işkence aletleri buldu. Bu doğrultuda yaptıkları açıklamada "Birçok çok Türkiye'de geldik ve işkenceyle ilgili somut bilgiler elde ettik. Ayrıca işkence yapıldığına dair bize belgeler de geliyor. Türkiye hükümetini gerekli önlemleri alması için uyarıyor. Bugüne kadar hiçbir gelişme olmadı. Son olarak bu açıklamayı yapıyoruz" dediler.

Mücadele: Sizce açıklama yapmak yeterli mi? Bunun yanında sizin ne gibi faaliyetleriniz var?

J. SUGDEN: Yapılan açıklama çok önemlidir. Biz Af Örgütü olarak bulgularımızı kamuoyuna sunarız, bu bulgularımız tartışılır. Türkiye hükümeti bizim zararlı olduğumuzu iddia ediyor, aleyhine açıklama yapan diğer kurumların da aynı iddiala bulunuyor. Fakat bu komitenin bulguları her yerde objektif bulgular olarak değerlendirildi. Bu yüzden Türkiye içi basınında ve dünya basınında sürekli gündemde tutulmalıdır. Bizim Af Örgütü olarak fazlasıyla yaptırım gücümüz yok. Biz sadece olayları anlatıyabiliriz ve lobi oluşturalabiliriz. Avrupa topluluğunda temsilcimiz var. Önter sürekli bilgi veriyorlar. BM'de de çeşitli mekanizmalar var. İşkence ve infazlar raporları Örneğin silah aktarımı konusunda insan haklarını ihlalde kullanılabılır korkumuz varsa, aktarımı önlemeye çalışıyoruz. Ya da bir infaz olayı yaşandığı zaman

J. Sugden: "Taleptiriz karşısında Türkiye bize düşmanca davranıyor"

bilgileri toplayıp paket halinde üyelerimize sunuyoruz. Onlardan bu olayı takip etmelerini, basına aktarmalarını, ayrıca bulundukları yerde lobi oluşturmalarını bekliyoruz. Türkiye'de bulunan yabancılar yazmalarını istiyoruz. Ayrıca bunları birçok öke basınına iletiyoruz.

Mücadele: Infazların, işkencelerin önlenmesi için daha başka neler yapılabilir?

J. SUGDEN: Diğer devletlerden baskı uygulamalarını bekliyoruz. Türkiye'de durum 90 yılından beri sürekli kötüye gidiyor. Infaz iddiaları da bize daha sık gelmeye başladı. Bu konuda devletler daha zorunlu olmalı. Son olarak bu söylemek istiyoruz. Biz Af Örgütü olarak infazlara, işkencelere, idama karşıyız. Bu taleplerimiz karşısında Türkiye bize düşmanca davranıyor. Oysa bizim istediğimiz böyle olayların yaşanmaması ve insanlara adil davranılmasıdır. 8

Yüz den öke dolu... "Öğlum için yaptığım her şeyden mutluluk duyuyorum. Öğlum da bunları yazmamı istedi." diyen Hacı Toraman'ın sesi "Öğlum onunla öölü" derken daha bir gururla çıkıyordu. 8

Kayıp anası Hatice Toraman "Çocuklarımız onurlarına öldüler"

Bir ana, oğlu Hüseyin Toraman, bunları tanıyıp öle öle konterlafla tarafından kaçırıp kaybedildi, öklü ve yüreği yitip ölü bir ana... Her seye rağmen aşama sımsıkı sarılan, mücadele etmenin güçlüğüne inanan bir ana.

Aclarını yüreğine gömen ana bir o kadar da acılarını mücadele içinde yoran sevecen, sevecen olduğı kadar la kararı ve müddetleri bir ana. İste bu tararlık ve inanca tüm analara sesleiyor Hatice Toraman...

"Kayıplarınıza alın yazınız, kader edemeyiz. Bu bizim kadrimiz olmaz. Hüseyin Hüseyin kaybedenler yanın Hasan'ları kaybederler. Analar olarak sonuna kadar mücadele edemeyiz." derken gözlerinde unutul, direnç ılıltı var. İçinde kopan fırtınalar denli ökele kelimeler bulmakta zorlanıyor. Ana, yine de "Acımı anlatan kişi olmam. Dilime söylemek bu acıyı bitirmiyor.

Daha önce böyle bir olayla karşılaşmadığım gibi duymamıştım da. Kayıp anası meydanlara çıkalm. Haykırarak, sesimi duyurulam. Bunları yaparsak birincisini kaybettiklerinde ikincisini kaybederken çekinirler." diyecek analara evlatlarına daha çok sahipmenden çağırısını yapıyordu. "Biz ana olarak çocuklarımızın arkasında gitmek. Aramadık. Ne oluyor, bunları götüren kim? Yapan kim? Yapılan kim? Çocuklarımızın suçu varsa yargılayın. Anneler olarak bunda bizim rolümüz de var. Zamanında sesimizi çıkarmadık. Çocuklarımızı sahiplenseydik kayıplar bu kadar çok olmazdı. Ses çıkarmak korkuttu, devletten korkuttu. Demek ki bunu devlet istiyor. Devlet yapıyor. Devlet kaybettiriyor. Biz bu devlete vergi veriyoruz. Çocuklarımızı askere gönderiyoruz. Eğer öğlum sağ olsaydı peke peke askere götürüp git dağda savaş diyecekti. Ana

kaybedoğı zaman çocuğumu aramıyor."

Kendi eksikliklerinin farkında olan, kendini sorgulayan bir ana, açığıneklile üzerine düşeni bir ana olarak yapamadığını söylüyor.

"Öğlumun kaybolmuş, işkence görmüş, infaz edilmiş, sorgusuz sualsiz taranmış; eğer suçları varsa cezalarını ver. Bunlar açığı pervasızca insanlara kaybediyor, katlediyor. Bunlar karşısında biz analar sessizlik içinde bekliyoruz. Hatalarız, evlatlarımızı yetinece aramadık, katillerden gerektiği gibi hesap sormadık. Böyle açık davrandığımız için şimdi utanıyoruz. Ben o karakollara gittiğim zaman neye polislerin yakalanıp yazmadım. Bütün analar bir araya gelmeli ve mücadele etmeliyiz. Kaybedenlerden kaybettirenlerden hesap sormalız. Onları parakettiği her gün ağındıracağız. Yakalarını bırakmamalı-

"HER Kİ POLİSTEN BİRİ PARANOYAK"

Başkomiser alması ziyaretine giden genç, paranoide düşünce karakol nöbetçisi tarafından tarandı

"POLİSLERDE YAYGIN OLARAK KİŞİLİK BOZUKLUĞU VAR"

"Kürtçe türki söyleyene polis kururmu"

"HER YÜZ POLİSTEN ALTISI AKIL HASTASI"

Polis adayları üzerinde psikoloji inceleme yapan uzmanlar anlatıyor:

"Kişilik bozuklukları bir hastalık değildir. Mizaç özelliğidir. 18 yaşından sonra ortaya çıkar ve her türlü tedavi yöntemine rağmen kolay düzeltilmez. Anti-sosyal kişilik bozukluğu, paranoid kişilik bozukluğu, şizoid kişilik bozukluğu gibi altı grupları vardır ve bu tür vakaların silah kullanma sakıncasıdır."

Arma silah kullanılır, çukun düzden onlara silah vermiştir; kendilerini korusun, şüphelerini devam ettirebilirsin diye. Onlar da seve seve yaparlar bunu. Silahlarıyla "dünyanın en güçlüsüdürler", hiç kimse onlara karşı duramaz, çünkü asi kesmeyi "erdem" sayarlar. "Paranoidler, güpüçeli, devamlı tedirgin, kuşkucu, gemiciz, huysuz, kavga çıkaran bir kişilik özelliği sergiler." Doğrudur. Patronları Menzîr'in "Arkadaşlarımız çok diktiler olacaklar. Her şeyden önce ne pahasına olursa olsun, silahlarına sahip çıkacaklar ve bunları yasadışı işler yapan kişilerin ellerine geçmesine mani olacaklar. Nöbetçiler kütüphanelerde gazete okumayacaklardır. Nöbet kütüphanelerde gazete oku-

Dikkat polis var!

mak tarafımdan yasaklanmıştır" sözlerinde ifade edildiği gibi, korkularının da yapaclarını bilmezler. "Yine bir kişilik bozukluğu olan psikopatlar ise piddetleri hoşlanır, yalancı, sadist, hırslı ve suç işlemeye eğilimli olan kişilerdir." Her zaman ailesiyle, arkadaşlarıyla kavga eder, halka saldırır. Hatta karısını, çocuklarını öldüren, sağa sola ateş edenler rastlanır.

Uzmanların yaptığı bu inceleme, polislerin günlük yaşamını ve davranışlarını açıklayabilir. Ancak her gün bir yenisini ile karşılaşıyoruz insan hakları ihlalleri ve katliamları da bu arastırma dayanarak açıklama yapılarak büyük bir hata yaparız. Baskı ve katliamlar, öldürme devrimlere ve halka karşı uyguladığı bencilik bir politika'dır.

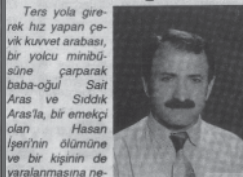
Polis ve özel tim gibi kurumların görev yapmalarını büyük çoğunluğu psikolojik bozuklukları taşıyan insanlar olabilir. Fakat bu, oligarşinin söz konusu kurumları oluştururken üzerine titredirği bir özellikler. Verilen emirleri yukarıdan aşağıya uygulayacak ve emri yerine getiren insanı

yönden hiçbir barışsızlık duyamayacak insanları işgare vardır. Devlet bu ihtiyacı karşılamak için seçimlerini son derece bencilik olarak yapmaktadır. Hatta idealist bir yaklaşımla mesleği gerektiren de, bir süre sonra mevcut sistem içerisinde dönüştürülmektedir.

İktidar vatanşah "güvenliği" sağlamak karaman polisleri politikalarını daha ne kadar yürütebilecektir? Devrimci hareket tarafından verilen en ufak karşılıkta sırtını duvara yaslayarak yürüyen, her karışına çikani "terörist" zannederek ateş eden, göçleri gözüne uykuya girmeyen, sokakta dolmaya korkup sübute yatıp kalkın polisleri bu işin fazla sürmeyeceği kesin. Kesin olan bir başka şey ise, ileride devr akil hastanelerine ihtiyaç olacaktır.

Ters yola giren çekik kuvvet otobüsü üç kişiyi katletti

Kaza değil cinayet

Hasan İŞERİ

Ters yola giren çekik kuvvet arabası, bir yolcu minibüsüne çarparak baba-oğul Sait Aras ve Sıddık Arasla, bir emekçi olan Hasan İşeri'nin ölümüne ve bir kişinin de yaralanmasına neden oldu.

Çalıştıkları işyerinden çıkarak evlerine gitmek için minibüse binen dört kişi, kaydı devranına yavaş biçimi halinde gelen polislerin kurbanı oldu. Çekik kuvvet aracının birliği minibüste bulananlardan üç kişiyi hayatını kaybederken, bir kişi de ağır yaralandı.

23 Eylül'de Zeytinburnu Merkezefendi Karakolu yakınında meydana gelen cinayete çeki kuvvet aracının ters yola girecek hiç yapması neden oldu. Polisler yaralanan hastanelere kaldırarak yerine, araları yoldan çekerek suçluları ortbas etmeye çalışıyor.

Oyle ki, yolda bulunan ters yönde giden mevlevi bile apar topar sokulup ortbas kaldırdı. Alelacele düzmece bir tutanak tutularak hatanın minibusle olduğu ve yine düzmece bir görev kağıdı hazırlanarak polis şoförlü cinayeti aşınasnda görevde olduğu spatlamaya çalışıldı.

Çeki kuvvet otosunun işlediği bu cinayete tanık olan Topkapı Cevizbağ'daki Tercüman tesislerinde beklikli yama Muharrem... isimli kişi ise cinayete ısrarla tanıklık yapmaktan kaçınıyor. Av. Cemal Yücel, Zeytinburnu Cumhuriyet Savcılığına başvurarak polisler hakkında suç duyurusunda bulundu ve tazminat davası açılmasını istedi.

Polislerin neden olduğu trafik cinayetinde binlerden Hasan İşeri, polis tarafından Küçükcammutlu'da düzlenen bir operasyonda katledilen Hüsnü İşeri'nin amcasının ölümünü. Üzün sürüş işçilerin sendikası müdiresi içinde yer aldı... Çevresi tarafından devrimci-demokrat biri olarak tanınan Hasan İşeri, devrimleri seven, çeşitli destek ve yardımları istemeyen bir insandı. Dlanca ıktırlığı ve mütevazılığı, halkları bir emekçi olarak haksızlıkları karşısında, güzel bir dünya için mücadele edenlerin yanına oldu.

Sokak ortasında insanları katlettikten sonra kağıtlarda çıkarılan tutuklama kararlarına rağmen ellerini kolları... alayarak doktora, hatta kontingenleri peşleri tarafından südülenlerin po. ler, bastı bir trafik kuralına tahi uymaya gerek gömmemişler. Çünkü polis üniformasını giyip silahlarını da bellemiş taktikatan sonra, her türlü suç işlemek için işi doğa bir hak. Yasalar onlar için peşeri değildir. Ne kadar suç işlemlere işlevirler, hem sefeli hem de devlet onları koruyacak. Ta ki işleri bitip, bir kenara atılınca, ya da devrimi adalete karşılığınca yada kadar. Tıpkı daha önceki benzer örneklere olduğu gibi...

Ancak halk karşı pervasızca suç işlevirleri anıldıkları çıkarmamaları gereken bir nokta var ki, o da işlevirleri her türlü suçun er ya da geç bir gün hesabını halka vermek zorunda olduklarıdır.

Turgay Dalvan: Polis tarafından kaçırıldı, 'tecavüz edildi, muhbirlik yapması istendi'

Turgay Dalvan, 26 Eylül günü Ankara Kızılay'da güpegündüz, tüm insanlığın gözlerinin önünde MIT tarafından kaçırıldı. Ankara işçilerhanelerinde dört saat işçiler gönen Turgay Dalvan'ı tecavüz edili. Ve ölüm tehdidiyle muhbirlik teklifi edildi.

Turgay Dalvan serbest bırakıldıktan sonra 26 Eylül'de ÇHO Ankara gübesinde yaptığı bir açıklaması yapıldığını kamuoyuna duyurdu. Daha önce de Kayseri'de polis tarafından kaçırılıp, tecavüz uğrayan Turgay, yaşadıklarını anlatarak, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdı. Ankara'yı terk etmesi istenen Turgay Dalvan'ın basın açıklamasına TSPB, BEM-SEN, ÇHD, ESM çalışanları ve ÖZGÜR-DEĞİŞİ aileler katıldılar. Turgay Dalvan yaşadıklarını kamuoyuna şöyle anlattı:

"26 Eylül günü Kızılay'daki töz üstgeçen altından zora/beyaz Renault Tors marka bir arabaya bindirilmek zorlandım. Arabaya bindirildikten sonra kafamı eğmemi söyleyerek sürüklüyor, yuvarlıyor, küfür ediyorlar. Konya-Balıoğlu yolu üzerinde gözlerimi zora bağladılar. Arabaya yaklaştık bir saat yoldu ki, Neresi olduğunu bilmedim bir bi-biannı kişisine soktular. Gözlerimi açarak bir odada beklettikler. Bu süre içinde telefonla konuşuklarını sanıyorum. Komutlarında benim adımı geçiyor ve Ankara olduğunu söylüyorlar. Bir süre sonra geldiler. Gözlerimi bağlettikler soyak istedikler. Soyunmayı reddettim ve öyunmyemeyi söyledim. Bunun üzerine hapisi bidden yatırdı üzerine aldılar. Beni zorla soyarak suçları bir dayı götürdüler. Soğuk su sıkıyaya asıldılar. Bir yandan da artık kurtula-

mayacağımı, beni öldüreceklerini söylüyorlardı. Bir süre tazyikli suya soktu. Turgay Dalvan sonra başka bir odaya götürüldü. Bir süre sonra bayılmıştım. Kendime geldikimde her tarafım isik. Baygın olduğum sırada polislerin tecavüz ettiğini anladım. Kendime geldikten sonra elektrikli copla ve tili olarak tecavüz sürdürdüler. Tecavüz sırasında 'Sen Kayseri'den alıngınsındır. Ama burası Kayseri değil.' diyorlardı.

"Sürekli olarak Devrimci Solcu, SDB'yi öldüğümü, Ankara'ya da ceszalandırma yapmaya geldiğimi söylüyor, hücre emi ve silah vermemi istiyorlardı. Bir de ajanlık teklifi ediyorlardı.

"Sabaha doğru beni bırakacaklarını ancak tecavüz olayını kamerası aldıkları, suç duyurusunda bulunursam veya basın açıklaması yaparsam bu kaesit aileme, TVlere ve gazetelere göndereceklerini söylüyor. 27 Eylül günü saat 18:00'e kadar Ankara'yı terk etmemi, yoksa beni tekrar alacaklarını, bu sefer öldüreceklerini söylüyorlar.

"Kırılmış 'nasıl olsa buraya bir daha geleceksin' diyerek vermediler. 27 Eylül günü saat 06:30'da benim gidemeyeceğimi söylüyorlar. Kırılmış bir daha itirdim. Beni tartaklayacaklar göndürdiler. Beni bırakıldıkları yerin Göbgeşi olduğunu öğrendim.

"Ben daha önce de gözaltına alındığımda Kayseri Emniyetine götürülmüş-

tüm. Gözaltında yoğun işçiler görmüş ve yine tecavüz uğramıştım. Çikaridim DGM'de tutulmuşum. 26 Ağustos'ta tahliye olmuşum. 1 Eylül'de ailemin yanında bulunduğum sırada MIT mensubu olduğunu söyleyen kişilere kaçırıldım dövmüşüm. Beni öldürmekle tehdit ederek bulunduğum Aydın-Söke'yı terk etmemi söylemişler, 'Bak'ıyorduk. Seni de öldürüceğiz' demişlerdi. Ankara'ya geleli iki gün olmasına rağmen yine kaçırılıp açıklık işçilere tahi tutuluyorum. Başma gelebilecek herhangi bir kaybedilme, kaçırılma ve öldürülme olayından Emniyet Müdürlüğü, MIT ve işçileri beklettiler sorumludur. İnsanım diyen herkese, tüm kamuoyunu insanlık onuruna sahip kılmaya çağırıyorum. Hiç kimsenin insanlık onurunu kırmayete ve sessiz kalmaya hakkı yoktur. Unutmayın ki sessiz kalmak suç ortak olmaktadır. Fiziki olarak geçirdi, işçilerce-cilerin yaptıkları işçilerlik benim onurumu lekeliyemez. Onurumuz lekeyecek olan işçilerce boyun eğmektedir."

Yıllardır kitle mücadelesi, kitleselleşme sorunu, siyasi çizginin sorunu olarak görülür. Doğrudur. Ancak işin bir de günlük yaşamımızdaki birikimlerimiz ve hatalarımızla ilgili yanı vardır ki, bu yanı iyi bir örgütlü olmak için göz ardı edilemeyecek, as geçilemeyecek bir yarıdır. Teorik planla birçok şeyi bilmezimiz karşın, pratikte bulunduğumuz yaşamı geçiremediğimiz bir gerçekçilik. Oysa sorun, kitleleri mücadele için çekebilmezdir.

Programlı Olmalıyız

Bu söz sıkça söylenir, ama yine de güncel olayların peşinden sürüklenmeye devam ederiz. Bir katilim, bir operasyon

yahtır. Davranışlarımızla, üslubumuzla hasta günümüzün, insanların "yabancı" değil, "bizden bin" diyebilecekleri insanlar olabiliriz. Örneğin temiz, ağır, oturaklı, oturuşuna kalkışına, ağzından çıkan lafa dikkat eden, mütevazı, samimi ama laubali olmayan bir devrimci, insanlarda hermen olumlu etki bırakır.

Anlaşılmayan kelimeler kullanarak nutuk çekmek hoş değildir. Sade kelimeler ve kısa cümleler ile anlaşılır bir dil kullanmak en iyi hitap biçimidir. İnsanlara karşı açık ve samimi olmalıyız. İnsanlar her şey hakkında soru sorabilir, kendilerini ilgilendiren her şeyi teklifize konuşabilir. Bir eleştiri karşısında hemen sa-

Kitle mücadelesinin lokomotif olmak için emek, fedakarlık ve sabır göstermek gerekir.

Kitle çalışması üzerine

Kitle mücadelesi basit bir taraftar kazanma mücadelesi değildir. Kadrolarımız ya da taraftarlarımızla, içinde yer aldığımız kitlelerin harekete geçirilmesi, ya da harekete geçmişse yönlendirilmesi esas sorundur.

Biriken tepkileri doğru değerlendirmek, kendiliğinden yönelimlerin içinde yer alarak, iradi bir karakter kazandırarak, belli çağrılarla kitleyi harekete geçirmek, kitlelerle bağımız varsa mümkündür.

Elbette dört dürtük bir program yapıp, saat gibi çalışmamız beklemek gerekmez, ama gününbirlik çalışma da aşımak zorundadır. Sürecin kendiliğinden gelişimine kapılıp geçici istemiyorsak, sürece iradi müdahalede bulunmak gibi bir amacımız" varsa, "rademizi kullanmay" önce kendimizi mümkün aygıtlamamız gerekir.

Çalışma yaptığımız alanda şu soruları kendinize sorunuz: Alanımız tanyor mu? Bulduğumuz ok, mahalle ya da fabrika kaç kişi var? İdarinin, devletin ya da patronun gücü ne, ne gibi çalışmaları yapıyorlar? Dörtü parçaların ya da diğer siyasi çevrelerin durumu ne? Kitlelerin temel ve tali sorunlarını nasıl sıralayabiliriz? Kitlelerin diğer özellikleri neler?

Çalışma yaptığımız alanda mümkün olduğu kadar detaylı tanıdığımız zaman, ne gibi kampanya ve çalışmalar yapabiliriz, kaç kısa ve uzun vadede nelerle karşılaşabiliriz, hangi siyasi sonuçların yaratılması hedeflenince, örgütsel açıdan hangi adımlar atılacak, bütün bunları tespit edilebilir ve edilmelidir.

Buna bağlı olarak, programlı çalışmaya bir disiplin sorunu olarak kavranmalıdır. Alanlarımızın ve zamanın en iyi biçimde kullanılması, gelişmelerin denetlenmesi, ekis ve hataların zamanında görüldükçe düzeltilmesi ancak programlı çalışmada işin ve disiplinli mümkündür.

Eğitim konusunda başlıyın, ama bitmeyen uzun ve detaylı programlar yerine, pratik süreci de hesaba katan gerçekçi programlar yapılabilir. Kadrolara yönelik olan ile kitlelere yönelik olan eğitimleri karşı karşıya değil de ayrı olarak düzenlenmeli ve uygulanmalıdır. Pratik içinde insanların kafasını açarak, ihtiyaçlarına cevap vererek, sorunları kavranmasını kolaylaştıran somutlukta olmalıdır.

Davranışımıza, Üslubumuza

Dikkat Etmeliyiz

Halk içinde halkın ulusal, kültürel, dini vb. değer yargılarına saygılı olmak, kendi değerlerimizi doğru ve yerinde ifade edebilmemiz dikkat gerektiren önemli bir

varnma refleksine başvurmadan eleştiri üzerine düşmüştük. Hataları kabul etmek insanları bize karşı saygılarına azzaltmaz. Ama savunma gerektirir, gerçekten hatalı bir davranış savunma durumuna düşersek, işte o zaman insanların güveni sarsılacaktır. İnsanlar bizi rahat ettirebilirler için tepki göstermeyeceğizden, eleştiriyne değer vereceğizden emin olabiliriz.

Dikkat edilmesi gereken önemli konulardan biri de insanların yaygın olarak bildiği havası doğurmaklardır. Eğer karşı-mız insanı köşümseyen bir tutum takınırız, onlardan daha akıllı olduğumuz havası yaratırsak kimseye hiçbir şey veremeyiz. Çünkü insanın böbürenen kişileri sevmeyiz ve onların sözlerine değer vermezler. Kitlelerin öğrencisi ve öğretmeni olabiliriz, düşünür. Onları dinleyen, söylediklerine değer veren ve onların sözdeniyimlerini öğrenilebileceğimiz birçok şeyin olabileceğini gözönüne alan anlayışa sahip olmamız gerekir.

Düşünceyi Anlatmalıyız

"Düşünce" deyince hemen sol çevreler anlaşılmalıdır. Kitle mücadelesinde diğer ile birliktelik olarak sıralayamayız. Tersine namazında, niyazında, gününbirlik kaygılarında olan, bir yanıyla düşünün iletişim araçları tarafından yönlendirilen ama yaşadığı sorunları nedeniyle kitlese mücadelelerin aktif unsuru olabileceği milyonlarca insan var çevremizde.

Her parçayı öy veren, genel olarak apolitik insanların yer aldığı bir Zonguldak yürüyüşü örnek alınması gerekmez bir kitle eylemidir. Ya da yarısından çoğu bir kaç vakit namaz kılan işçilerle yaratılan Mada Dür Fabrikası direnişi (1991) kitlelere bakışımızı etkileyen bir başka örnek olabilir.

İnsanların dini inançlarına, kayıtsızlarına ya da birinci tutumlarına bakarak, "bu insanlar harekete geçmez" zor demek ya da "bunlar iş yaramaz" diye düşünmek daha baştan bizi sıralayan çok yanlış bir önyargıdır.

Kitle mücadelesi basit bir taraftar ka-

zanna mücadelesi değildir. Kadrolarımız ya da taraftarlarımızla, içinde yer aldığımız kitlelerin harekete geçirilmesi, ya da harekete geçmişse yönlendirilmesi esas sorundur.

Biriken tepkileri doğru değerlendirmek, kendiliğinden yönelimlerin içinde yer alarak, iradi bir karakter kazandırarak, belli çağrılarla kitleyi harekete geçirmek, kitlelerle bağımız varsa mümkündür. Oysa, sık rastlanan bir yanlış, kendimizi bulduğumuz alanda işe kapanık bir grup olarak sınırlanmaktır. İlerici, gerçek, demokrat ya da devrimci birçok insanla canlı bir diyalog kurmak, insanların ne düşündüğünü ölçüp biçmek yerine, genellikle kendi taraftarlarımız ya da yönlendirmemizle görüşürüz.

Kitleler içinde, ismi, prestijimiz, mücadelesi birikimimiz ve işin hamamı herkesten çok yapan insanlarımız olduğu halde, aslında yapıyapı bir sendika aşımı ya da oportünist bir demokrasinin önmüze de engel olmasına seyirci kalabiliyoruz. Oysa kitleler ile bağımız güçlü olduğu ölçüde bu engeller kolaylıkla aşılabılır.

Kite çalışmasında sabırla, emek harcamak kitlelerle bağ kurmada ve geliştirme işrarı olarak zorundayız. Düşünme bağ kurmanın birçok yolu bulunabilir. Yeter ki bunun önemli fark edilsin, yeter ki bu istensin ve emek harcarsın.

Kitlelerle bağ kurabilmeyen yıllardır bir de, herkesten sevdği, saydığı, doğrudan önder olduklarına inanış insanlar vardır. Bu da varasa tanınmak, güvenirini kazanabilmektir. Fabrika mütevazı, bilgili bir işçi, okula duyarlı, grişken bir öğrenci ya da mahallede yardımsever, bir kadın, bulunduğu ortamda birçok kişiyi etkileyen, yönlendiren bir kişilik durumu olabilir. Bu tür insanlar geniş yarınlara bağ kurması sağlayabilir. Ancak bizim gibi düşüncemizde zaman sekteleşmek, güvensizlik ifade etmek gibi davranış iş yapabilecekle en yanlış tutum olur.

Kite İletiyatına Önem Verilmeli

Kite iletişim tatalimatızla harekete et-

mez. Bizi istiyordu işi yapmaz. Çağırma istiyordu, bu çağrı kendi isteği ile yapıldığı zaman harekete geçse bile zorluklar karşısında vazgeçme eğilimi gelişebilir. Belli bir sorunun ön plana çıkması, kitlelerin gündemine sokulması, ya da gündemdeki bir sorun üzerine ne yapılacağına tartışmaya açılmasıyla, daha baştan kitle sürece sokularak işe başlanmalıdır. Kalıcı komiteler ya da sadece eylemlik süresi ile sınırlı geçici komiteler kurmak, bu komitelerle çok çeşitli kesimlerden insanların girmesi sağlamalı, bu komitelerin karar alma ve uygulama, gücünü arttırması çalışmak gerekir.

Denetleyemeliyiz ya da kısmen apolitik olan insanların alacağı kararları çok geri olmasa mümkündür. Ancak bu olasılık kitlelerin karar alma sürecine katılması çalışmasında vazgeçemizin gerekeceği olmaz. Eğer süreci en iyi karşılayacağına düşündüğümüz kararların çıkmasını istiyorsak, kitle içinde düşüncemizi yaygınlaştırmak için daha çok çaba göstermemiz gerekir. Bunda başarılı olduğumuz ölçüde, alınan kararlar bizim düşüncelerimize yakın olacak ve kitlelerin kendi karar olarak sahıpleneceği, özdeşleşebileceği kararlar olacaktır. Öte yandan hızlı gelişmelerin yayıldığı ortamlarda çabuk kararlar almak, insiyatif koymak gerekebilir. Bu durumda kitlese karar alma adına bir şey yapmamak ve zaman kaybetmek demektir. Kite bize inanıyorsa aldığımız karara da uyacak, gereklerini eylemlerle sonra anlatmamızı bekleyecektir.

Gerçekler insanların olduğu bir gösterim, güçlüklerin anlatılması zor kulanmamalıdır. İnsanlar abartılı konuşmalar, işgimlerin farkına atulma varır. Bu işe olanl unsurlar etkilir. Zorlukların daha baştan farkında olan kitlelerde yer alırlarsa, kendilerini gönen duyurları ve direnme istekleri daha fazla olur.

Kimi zaman bir eylemle dargımız vurma kaygısı da, yanlışlar yapılırsa ne ayıyor. Ya karar alma süreçlerine başkalarının girmesi engelleniyor, böylece eylemler kitlelere mal olması yolunda bir tehlike doğuyor. Ya da bizim inademiz dışında gelipen bir eylem süresine, eylemler doğru ve gerekli görse bile, eylemle girmeyebiliyor. Oportünistlik bizi oyalımlarına önmek ve tavır olarak yapıldığı söylenese de, sonuçta bu tür tavırlar kitlelerin dahil olduğu bir eylem sürecinin dışında kalmaları için açabiliriz.

Bir eylem süresinde etkinliğimizin ölçüsü, ne kadar aktifliğimiz koyduk, kendi anlayışımızı ne kadar sürecin şekillenmesine katabildik, sloganlarımız ne kadar kitlelere mal edilebildiği sorularına verilen cevap ile belirlenir. ●

DEVLET ÇİFTÇİNİN ÇANINA OT TIKIYOR

Maliyeti 6 bin lira olan
ayçıçesine 4 bin; 16 bin
lira olan kabuklu
fındığa 14 bin; 11 bin lira
olan çekirdekse üzüme 9
bin 500; 10 bin olan
pamuga 8.750 lira taban
fiyat verildi.

Devletin antepfistiği, soya,
yerfıstığı vb. tarım
ürünlerindeki taban fiyat
politikası da farklı değil.
Uygulanan bu politika
"çiftçiye 'ne halin varsa
gör'" demekten başka
bir anlam taşımıyor.

Tarım "reformu"nun foyası meydana çıktı

Devlet küçük üreticileri tasfiye ediyor

✓ Deveye sormuşlar, "Boynun neden eğri" diye "Nerem doğru ki" diye cevaplamış.

Egemen sınıfların emperyalizm ile girdikleri bağımlılık ilişkileri o denli karmaşıkmıştır ki, nereye atılırsa atılsın, orada emperyalizmin direktifleri doğrultusunda politikalar ile ülke nesnelligini getirdiği handikapları birbirine karıştırarak ortaya ucube sonuçlar çıkmaktadır. Ülkemizdeki tarım politikası bunun tipik örneklerindendir.

Türkiye yıllardır "kendini kendisi besleyen seccade"den bir" olma özelliğini taşıyor. Ancak, Türkiye'nin "milli" özelliği olan tarım ülkesi olması, tarımdaki çoklu birliktir ortadan kalkmaya başladı. Emperyalizmin yönlendirdiği tarım politikaları sonucu bugün tarım ürünleri ithal etmek zorunda kaldı. Sanayileşmeye atılım vermiş adın tarım alanlarının tahrip edilerek, ekim sahaları daraltıldı. Üretimin mahsulünü değerlendirmesi sonucu zarara uğratılması ve tarım dışına itilmesiyle, tarımsal üretimde gerilemeye bittikçe, tarım emekçileri de daha fazla yoksulluğa mahkûm oldu. Verim azaldı, küçük üretici yok oldu, zorlandı. Ülkemizdeki bulunan 25 milyondan fazla üreticinin 3/4'ünü küçük üreticiler oluşturduğu düşünülürse, bu sonucun yarattığı tahribat daha iyi anlaşılır.

Peki, Tarım Emekçisi Neden Bu Hale Geldi?

Daha 1980'lerde milli gelirlerin % 30 pay alan çiftçinin, nasıl oldu da bugüne gele geldiğinde bu payı % 15'e düşürdü? Henüz 10 sene önce 25 kg buğdayına 1 kg bulgur, 20 kg pancarına 1 kg şeker, vb. alabilen çiftçi, bugün için 4.5 kg buğdaya, 30 kg pancar vermiş zorundadır? Çiftçinin ürün fiyatları son yıllarda ancak 72-100 kat artarken temel tüketim mallarlarında 150-300 kat arasında bir artış yaşanmaktadır.

Siyasi iktidarların "yok deposu" olarak baktıkları çiftçiye, küçük üreticiye seçim dönemlerinde verilen "büyük büyük" vaatleri rağmen, yaşamında sürekli bir yoksulluğundan dolayı tüm sonuçları ortadadır.

Küçük üreticinin, çiftçinin yıllardır artan bir baskı cendensesi alınarak tasfiye ediliyor oluş politikalarının "basiretsizliği"nin veya, iktidarların yanlış politikalarını bir sonucu değildir. Tam aksine tarıma yönelik, çiftçiye yönelik uygulanan politikalar tam bir "radikal" yarıdır. Siyasi iktidarların çiftçiye yönelik politikaları, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda uygulanan bir tasfiye planının parçalarıdır.

Çiftçinin Mahsulünü Tekrar Ekecek Gücü Kalmadı

Yılların birbirine aktardığı tefeci-banka kredi borçlarının altından kalkacak durumda değildir çiftçi. Son çare olarak, elindeki satıp-satıp gireceği çok emekten veya kır proletaryası olmanın başka çıkar yolu yoktur.

Verilen taban fiyatıyla o yılki maaflarını bile karşılayamamaktadır. Bir yılı enflasyon hesapları, gübreye, mazota vb. yapılan zamalar devletin taban fiyatı tespiti değil mi hiç önemli değildir. Geçmiş yıllarda 19 ürüne yapılan destekleme almaları bu yıl %13'e düşürülmüştür. Bu yılki bütçeden tarımda destekleme almaları ve kredilerle 500 milyon dolar ayrılmıştır. 25 milyon üreticiye adam başına düşen miktar 20 dolar düzeyindedir. Kış

daha geçindirebilecek gücün çok az. Bu durumda çiftçinin üretime devam edebilmesi için tefeciye olan borçlarını katlamaktan başka yolu kalmamaktadır.

Tarım İthalat-İhracat Oynusu

Destekleme almırlarından ve taban fiyatı uygulamasından vazgeçen devlet, bütün politikalarını emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerin çıkarlarına göre düzenlemektedir. Birçok tarım ürününün ithalatının serbest bırakılmasının altında yatan neden budur. Örneğin Özafin meşhur ettiği Çikita muzun ithalatı, Akdeniz bölgesindeki bütün muz üreticileri açgönlü kölelemez durumda kalmışlardır. Keza, pirinç ithalatıyla ABD'nin pirinç "moda" olurken, üreticinin çeltik tar-

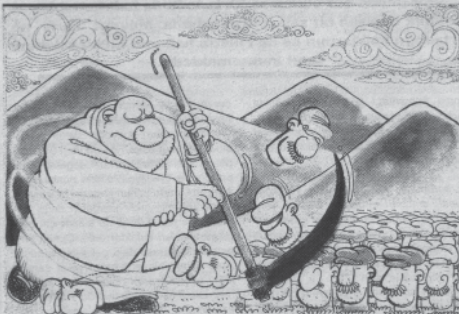
racında yaşanan, tam da budur. KİTiler eliyle yapılan buğday ihracatını Al Barakaya devredilmesiyle, bu girtek açığı ihracat pazarına sokulmuştur. Ve de, ihracat ettiği bir ton buğdaya karşılık devletin 460 kg. buğdayı teslim almak istediği. Üstelik, üreticinin aldığı buğdayı depolayabilmesi için TMO'nun siloları bedava hizmetine verilmiştir. Bedava depo (ki, malın pazarı bulgısı girdisi) ucuz ürün ve hazır pazari Al Barakaya gibi ülkelerin yoğun ihracatçılarına karı katabilmeyi için yapılan bu uygulamanın sonucu, gelinen noktada buğday açığının doğması kaçınılmaz olmuştur. Nitekim, şimdi de bu açığı kapatılabilmek için başka ülkelere buğday ithal edilmek zorunda kalmıştır.

Ülke ihracatının % 40'ini oluşturan tekstil-konfeksiyon sanayinin harman edilmesi olan pamuğun, sanayicinin ucuz mal-olmasını sağlamak için oynayan oyunlar da buna örnektir. Tekstilin ana girdisi olan pamukta destekleme almırlarından ve taban fiyatı tespitinden vazgeçilmiş, pamuğun fiyatı uluslararası borsalara göre dalgalanmaya bırakılmıştır. Uluslararası tekellerce belirlenen borsa fiyatlarına göre üreticinin elinden ucuz malını alacak olan tekel, daha az maliyetle daha çok kar edebileceklerdir. Halit Narin, "bu işe seviniriz" derken, yeni uygulamadan ne kadar memnun olduğunu belirtmektedir.

Pamuk üreticisinin tepkisini ve de tamamen yğ olusunu önlemek için taban fiyatı yerine ortaya atılan "prim sistemi" ise, üreticinin yararsına merhem olmayacaktır.

Gelinen noktada, devletin bu politikalarına karşı köylülük, küçük üreticinin kişisel örgütülleriyle veya kendilerinin topları örgütülleriyle, bu küçük üreticileri taban fiyatlarına tepkilerini tutunları yakarak, kar emici tüccarları dörek göstermiştir. Akhisar'da yollara döken üreticiler, yolları kasma, devletin politikalarını hedef alan sloganlarla gösteri yürüyüşleri yapmışlardır. Karadeniz fındık üreticileri malımlarını altındaki taban fiyatlarını protesto etmek için "ürünü pazara indirmeme" karar almışlardır.

Bu tepkiler, bir taraftan köylünün, küçük üreticinin içinde bulunduğu küçü gösterilen; diğer taraftan da mücadelenin kucaklayabildiği-kucaklaması gereken bir potansiyelin varlığını da göstermektedir. Köylülük, küçük üreticileri taban fiyatlarının tespitinde söz sahibi yapılabilecek, kendini yakından ilgilendiren KİTlerin özleştirilmesi politikalarını engelleyebilecek örgütüllüklerde bir araya getirebilenin uygun koşulları mevcuttur. ⑤

başına düşen bu pay Avrupa'da 1850 dolar, ABD'de 2500 dolar düzeyinde olduğu, dikatte alınacak olursa, tarım sektörünün ve çiftçinin ne kadar "desteklendirildiğini" ve "korunduğunu" daha iyi anlayabiliriz.

Üstelik, bütçeden ayrılan bu paranın gerekçe ihtiyacı sahiplerine, küçük üreticilerin eline geçip geçmediği de çok iyi bilinmektedir. Bu paraların aynı olarak, belli sayıda toprak ağası ve siyasi arpalıkları da değerlendirildiği en iyi küçük üreticiler bilmektedir.

Devlet, biralakim ucuz kredi, destekleme alması vb. yarıdır, üreticinin aldığı mahsulün parasını daha bir yıl sonra ödemektedir. Bir yıl için yükselen enflasyon nedeniyle zaten zararına verdiği mahsulünün karşılığı eriyip yok olmaktadır. Yıdan yıla artan stopaj vergileri, orduya vb. değişik fonlara kesilen paylarla üreticinin eline geçen para, onu bir yıl

latan birer otlağa dönmek zorunda bırakılmaktadır. Yılık 200 bin ton civarındaki yerli pirinç üretiminin bir-iki yıldı yan yarı düşmesinin altında, serbest ithalat politikaları yatmaktadır.

Öte yandan ithalat politikalarının üreticinin mahvolmasına sebep olduğu gibi, ihracat politikaları da aynı sonucu yaratmaktadır. Gerek buğdaya, gerekse de canlı hayvan ihracatında uygulanan politikalar, doğrudan doğruya üreticinin yok olmasına getirmektedir. Arap ülkelerinin düşün olduğu sıfır yag grubu süt kuzularının ihracatının serbest bırakılması, canlı hayvancılığın kökünü kurutmaktadır. Henüz gelişimini tamamlamamış süt kuzularının, süt danelarının Arap seyhlerinin sofralarını, süslemesi için yapılan bu ihracat serbestliğinin kısa dönemde sonuçları şimdiden yaşanmaktadır. Et üretimi düşme, besicilerin hayvancılık mülklerinde fiyatlar tırmanışa geçmiştir.

Neredeyse 50 yıldır ülkeler arası savaşların bitmek bilmediği, üzerinde sürekli hesapların ve yalılığın bir bölge Ortadoğu. On yıllardır dünya gündeminde hiç düşmedi. Politikayı dünya çapında düşünenlerin sürekli işi odağı oldu. İsrail-FKO "bang"ıyla tüm dünyanı dikkatleri bir kez daha buraya yöneltti. Şimdi Ortadoğu somutunda yeni sorunlar var gündemde. Bu "bang"la Ortadoğu "kaynayan kazan" olmaktan çıkacak mı, yıllardır acın, zümin her türlüünü yaşayan Filistin halkının "kaderi" gerçekten değişecek mi? Ve daha genel sonuçları açısından da "Ortadoğu barışı" emperyalizm ile dünya hakları arasındaki mevzilenmede neleri getirecek, nasıl değişecek? Kuşkusuz böyleleri sorulunan çok "düz" yanıtırlı yoktur sosyal pratikler; bu yanıtırlar esas olarak halkların mücadelesiyle ortaya çıkacak yanılrlırlar.

Emperyalist "bang"ın propagandistleri

çerçevesinde çizdiği sınırları, yani emperyalizmin icazetinin kabul edilemeyecek hakları nihai kurtuluşa götürme gerekçe bir bağımsızlık ve kurtuluş çizgisi arasında yapılacak bir terim de ifadesi olacaktır. Özcesi bu ders, teslimiyetle mücadele, reformizmle devrimcilik arasındaki bir tercih olacaktır.

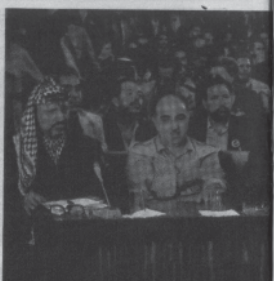
Ortadoğu'daki gelişimin seyrini gerekçe sürpriz değildir. Körfez savaşını, emperyalizmin Irak'a saldırısını ve sonrasında doğru tahli edenler açısından emperyalizmin Ortadoğu'da ne yapmaya çalıştığını ve izleyeceği yolu görmek zor değildir. Şöyle demiyizki savaş sonrası:

"Körfez'deki emperyalist savaşçı sırası zaferle noktalanayan ABD ve diğer emperyalist güçler, şimdi Ortadoğu halklarına 'emperyalist bang'ı dayatıyorlar."

"Bugün ABD emperyalizmi savaşın galibi olarak, Ortadoğu'da savaş öncesi güç dengelerinin belirlediği insiyatı alanından çok daha fazla bir insiyatı kul-

bölümü emperyalistlere aittir. Dolayısıyla Ortadoğu'daki her anti-emperyalist gelişime, bu yanıyla doğrudan emperyalizmin ekonomik çıkarlarını tehdit etmektedir. Dahası, Ortadoğu, petrol sorununun dışında da emperyalist talepleri için büyük bir pazardır. Bu yüzden Ortadoğu 1900'lerden bu yana emperyalist ülkeler için kaçınılmaması gereken bir alan olarak görülüm, emperyalistler katliamlarına pahasına bu bölgeyi kaybetmeye tahammül edemeyeceklerini göstermişlerdir."

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı bir yanıyla Ortadoğu'nun paylaşılması savaşıdır. On yıllar boyunca ABD'nin, İngiltere ve Fransızın Ortadoğu üzerindeki hesapları, paylaşım kavgalarını birleştirir, Ortadoğu ülkelerinin sınırları, Ortadoğu halklarının kaderi de bu kavganın emperyalistlere belirlenmiştir. Bu belirleyicilik 1950'lerin sonlarındaki Eisenhower doktrini ile "tesmiileştirildi". Doktrine göre, Ortadoğu emperyalizm için "yaşamsal

Arafat, Ebu Cihad, Habbas ve Hawat. Ebu Cihad: Mossad tarafından katledildi. Arafat: ihanetle imzasını attı. Habbas, Hawatme, silahlı mücadeleci

Ortadoğu emperyalizminin dikensiz gül

Ortadoğu için pembe tablolar çiziyorlar artık, bu vesileyle bir kez daha "yeni dünya düzeni"ni kutusuyorlar. Tpkı Sovyetler Birliği'nde kapitalist restorasyon sürecinde çizildikleri tablolar gibi. Oysa bütün dünya biliyor ki, Sovyetler Birliği için çizilen pembe tabloların kararması çok uzun sürmemiştir. Sovyetler Birliği'nde "bang", "demokrasinin zaferi"ni yoksa, işçilik ve halkların birbirinin kanını döktüğü savaşlar izledi. Ortadoğu için bugün çizilen pembe tabloların sonucu da farklı olamayacaktır.

Ancak emperyalizmin özellikle bu süreçte "yeni dünya düzeni"nin desanleriyle bezenmiş böylesi tablolara ihtiyacı var. Sosyalist ülkelerdeki yenye dönüşlerle yarattığı "sosyalizm bitti", "devrimler çağı bitti" mesajı, eski sosyalist ülkelerde yaşananları birlikte eski etkisini yitirmiş, "dünya bang"ının parlayışını sömürsür. Bu yüzden emperyalizmin "yeni dünya düzeni", yani "bang"ıyla zayıflayan mesajı güçlendirilecek malzemelere ihtiyaç duyuyor. "Ortadoğu bang"ı bundan dolayı aplanıpullanmaktadır.

Filistin sorunu kuşkusuz Ortadoğu sorununun ilk halkalarından biriydi. Ancak Ortadoğu bugün dışında da pek çok sorunun iç içe geçtiği bir bölgedir ve bugün ne Filistin sorununun ne de diğerlerinin çözümü olmasından söz edilemez. Ortadoğu'da halklar lehine şimdilik değişen bir şey yoktur aslında. Mevcut "bang" ne Ortadoğu halklarının ne de Filistin halkının hiçbir talebine yanıt vermemektedir.

Kuşkusuz Ortadoğu "bang"ının gelişen noktada kurtuladığı devrimci hareketler ve ulusal kurtuluş hareketleri tarafından nasıl değerlendirileceği de önemlidir. FKÖ, tüm Filistin halkı güçlerinin birliğini sağlayacak birleşim ile ve dünya ölçüsünde kurulum ve kamuoyu nezdindeki meşruluğuyla dünya ulusal kurtuluş hareketlerine bir örnektir.

FKÖ'nün ve Filistin sorununun geldiği noktadan ebette farklı sonuçlar, dersler çıkarmak mümkün. Çıkarılacak dersler gerekçe emperyalizmin yeni dünya düzeni

Filistin sorunu kuşkusuz Ortadoğu sorununun ilk halkalarından biriydi. Ancak Ortadoğu bunun dışında da pek çok sorunun iç içe geçtiği bir bölgedir ve bugün ne Filistin sorununun ne de diğerlerinin çözümü olmasından söz edilemez. Ortadoğu'da halklar lehine şimdilik değişen bir şey yoktur aslında. Mevcut "bang" ne Ortadoğu halklarının ne de Filistin halkının hiçbir talebine yanıt vermemektedir.

lana komünizma gelmiş, Ortadoğu'da ulusal, sınıfsal çelişkilere kendi yeni düzen esprisine uygun olarak "emperyalist çözüm" bulma konusunda taktik olarak güçlenmiştir.

"... emperyalizmin Ortadoğu'da Filistin sorununa, Kürt sorununa ve diğer ulusal, sınıfsal sorunlara ürettiği yeni çözümler, bugün bu çerçevede çözümler değildir. Bugün Filistin ve Kürt sorununu emperyalizmin tezahürü, bu genel politikasının işgide yeniden dokunuyor." (Mucadele, sayı 17)

Filistin sorununa emperyalizmin tezgahında bulunan çözüm işte bugün FKÖ'nün imzaladığı barıştır. Sırada Kürt sorununa "çözüm" vardır, sırada Ortadoğu'nun "ilerici", küçük burjuva milliyetçi diktatörlerinin emperyalizm karşısında—örneğin Irak gibi—"hizaya getirilmesi" vardır. Sırada HAMAS'ın, Hizbullah'ın hamsi İran'ın işah edilmesi vardır. Ve şimdi basta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalizmin tüm yaptırımları, baskı ve maharetleriyle bunları sağlamaya çalışacaklardır.

EMPERYALİZMİN ORTADOĞU İTTİFAKI

"Ortadoğu'nun geo-stratejik, geo-politik açılarından taşıdığı büyük önem" söz edilir hep. Bu kavramların açış karşılığı ekonomik son tahliede emperyalizmin kuşkusuz çıkarlarıdır. Emperyalist ülkeler petrolün ortama yüzde 50'ini Ortadoğu ülkelerinden karıştırmaktadırlar. Ve Ortadoğu'daki petrol şirketlerinin büyük

önemdeki bir alanı ve dolaylı-dolaysız her türlü askeri müdahale yapılabılır.

Ortadoğu'nun sosyalist sistem karşısında taşıdığı askeri önem ve 70'lerdeki petrol krizi Ortadoğu'nun değeriini iyice artırdı. Ve özellikle 70'lerin sonlarından itibaren Ortadoğu'nun kaderini belirleyen, emperyalizmin çarkı kavgaları değil, Ortadoğu'yı denetim altına almak için gerçekleştirildiği ittifaklar oldu. Çünkü emperyalistler arasında çelişimler sonuçta Arap ülkelerinin anti-emperyalist zeminlerini güçlendirerek bölgede emperyalizmin denetimini zayıflatıyordu. Körfez krizi emperyalist ittifakın güçleniştir bir göstergesidir. İsrail'in saldırıya tüm emperyalistlerin fışıl katılmasıyla BM kararlarının biçimlendirilmesi ne kadar uzayan bu ittifak, ebetteki ABD'nün belirleyici damgasını taşıyan bir ittifak olmuştur.

Bir yandan bu gelişme, diğer yandan da Sovyetler Birliği'nin dağılması Ortadoğu'da taşıyan her emperyalizme Sovyetler Birliği arasında da ya da emperyalistler arasında çelişkilere yansınlar var olmayı, buna göre politika yapmaya kaçan küçük burjuva diktatörleri ve ulusal kurtuluş hareketlerinin de var olma zeminini ortadan kaldırdı.

Ortadoğu coğrafyası bir zamanlar, politik olarak "ABD yanlısı", "Sovyetler Birliği yanlısı" ve bağımsızlıklar olarak tanımlanmış ve Ortadoğu'daki güçler dengesi de esas olarak bunlara göre belirlenirdi. Ancak Sovyetler Birliği dahil sosyalist sistemdeki yenye dönüş,

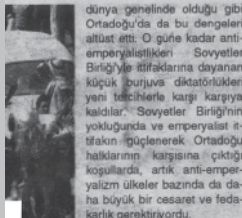
DİRENİŞ VE TESLİMİYET-Filistin halkı şehitlerini ihanet etmeyecek...

derleri birdi. Simdi yollan ayırdı.

nise devam.

ançesi olmayacak

DEĞİŞEN ORTADOĞU'DA KÜÇÜK BURJUVA DİKTATÖRLÜKLER

Bölgeye İsrail'in yerleştirilmesi ve askeri olarak donatılmasıyla emperyalizm; 2. Dünya Savaşı sonrasında sosyalist ülkelerin yaygınlaşmasının Ortadoğuya yansımaları da halihazırda karşısına çıkıyor. Bu anlamda da, emperyalizme sosyalist sistemin yoğunlaşması bir ifadesi olarak ulusal kurtuluş savaşları arasındaki çelişkinin dünya sya-

setine damgasını vurduğu süreç boyunca, Ortadoğu'daki sınıflar savaşı da İsrail'i ileri Arap ülkeleri arasında savaşlarla biçimlendi. Filistin halkının bağımsızlığı sorunu, Ortadoğu'daki tüm sosyal güçlerin safını belirleyen kistas haline geldi. Bu süreçte Filistin davasını sahiplenmeyen gerici Arap rejimleri bir bir yerlerini anti-emperyalist, ilerici, milliyetçi rejimlere bıraktılar. 1952'de Mısır kralığı'nın milliyetçi subaylar tarafından yıkılması bu sürecin başlatıcısıydı. Mısır'ın anti-emperyalist tavırını ve Cezayir Kurtuluş Savaşı bölgesindeki anti-emperyalist hava-ya ivme kazandırdı. Keza bu süreçte 1948 Arap İsrail savaşında Arap yönetiminin takındığı tavır da Arap halklarının gerici, statükoçu rejimlere karşı tavını belirleyen etkenlerden biri oldu.

Ancak bu anti-emperyalist hava esas olarak "dış dinamikler", daha somut fa-zaşında da Sovyetler Birliği'nin orta-özellide şekillenmişti. Bu dinamiğin orta-

dan kalktığı anda küçük burjuva milliyetçi iktidarlara için geriyi tek bir yol kalıyordu: emperyalizme uzlaşma. Libya'dan Cezayir'e, Tunus'tan Suriye'ye kadar hepsinin gelişimi bu doğrultuda oldu. Adım adım emperyalist politikalarla bünyestiler. Emperyalizmin Ortadoğu düzenlemesi-nde sac ayaklarını oluşturdular.

Bu süreç ABD'nin İsrail'e müdahalesiyle de pekişti. ABD'nin İsrail'i bombalarla yakıp yıkarken verdiği mesaj, herkesten önce bölgedeki küçük-burjuva diktatör-lüklerine alındı. İsrail emperyalist saldırı karşısında tutarı bir tavır almayarak yal-

Filistin hareketinin en önemli dezavantajlarından biri de bölgedeki küçük-burjuva diktatör-lükleriyle hareket geleceğini büyük ölçüde birbirine bağlamış olmalarıydı. Dolayısıyla bu ülkelerin politikalarında her değişiklik, her yalpalama doğrudan FKÖ'de de yansımaları buldu. El Feth'in emperyalizme teslimiyetinin, İsrail'i Filistin halkının haklarının gasp edilmesi temelinde uzlaşmasının, küçük-burjuva diktatör-lüklerinin emperyalizme yanama-sı sürecini izlemesi bu anlamda rastlantı değildi.

niz bırakmakla başlayan emperyalizme yanama politikası, giderek bölgenin kilit sorununa da uzandı. "Radikal milliyetçi" Arap rejimleri radikal Filistinli örgütleri verdikleri desteği çekerken, bir yandan da uzlaşmayı önermeye başladılar. Bu ülkeler Filistin sorununu geldiği noktada da aynı tutarlar, uzlaşmacı tutumlarını tekrarlardılar.

Küçük burjuvazi, milliyetçilik ya da is-lamcılık ideolojisi sonuna kadar savu-nabilecek ideolojik sağlamlıklardan yoksun-du. İdeolojisi ancak kendi ulusal çıkarla-ryla örtüştüğü ölçüde onlar için savunul-maya değerdi. İkte bu yüzden diki, ter-cihi temelde kapitalizmden yana olan küçük burjuvazi, önderlik ettiği hareketi ya da ülkeyi sonuçta kazanımları olarak emperyalizme teslim edecekti. Filistin halkının direnişi Ortadoğu'nun teslim ali-

SIYONİST İŞGALIN TARİHİ

NÜFUS

Yıl	Arap-Filistin Nüfus	Yahudi Nüfus
1880	% 100	
(1887-1903 arası Rusya'dan 25 bin Yahudi Filistin'e göç etti.)		
1903	% 97	% 3
1914	% 95	% 5
1918	% 92	% 8
1922	% 88	% 12
1944	% 79	% 31
(1947'de Filistin toprakları BM kararıyla ikiye bölünüyor.)		
1947	% 64	% 36

(İngilizler 1917'de Filistin'i Osmanlı'dan aldıklarımda Filistin toprakları üzerinde 56 bin Yahudi yaşıyordu. İngilizlerin Filistin'i terk ettikleri 1948'de ise Yahudi nüfus 650 bindir.)

TOPRAK

- 1917'de Yahudilerin yaşadıkları yerler Filistin topraklarının % 2'sini oluştur-maktaydı.
- 1945'terde bu oran satın almalar yoluyla ancak % 5.6'ya varmıştı.
- 1947'de BM kararı Filistin'i iki halk arasında bölerken, % 56'lık toprak par-çası Yahudilere, % 44'ü de Filistinli Arap halkına bırakıldı.
- Emperyalizmin verdiği en bulan siyonizm, kararın hemen eteğinde elin-deki silahlı güçlerle harekete geçerek savunmaz. İngiliz yönetimi tara-fından silahe bırakılmış 700.000 Filistinli daha topraklarını terk etmek zo-rununda bırakarak iltica ettiği alanı büyüttü... Artık Filistin ülkesinin % 67'40 siyonizmin işgal altındadır.

namayan, sosyalizme yönelen dinamiği-di. Ancak Filistin hareketinin en önemli dezavantajlarından biri de bölgedeki küçük-burjuva diktatör-lükleriyle hareket geleceğini büyük ölçüde birbirine bağla-mış olmalarıydı. Dolayısıyla bu ülkelerin politikalarında her değişiklik, her yalpalama doğrudan FKÖ'de de yansımaları buldu. El Feth'in emperyalizme teslimi-yetinin, İsrail'i Filistin halkının haklarının gasp edilmesi temelinde uzlaşmasının, küçük-burjuva diktatör-lüklerinin emperya-

mazlık farklılıklarına dayanan örgütsel farklılıklar, mezhepsel çoğunluğu tersine azınlık durumundaki mezhebi iktidar yapma politikaları, emperyalizmin böl-yet politikalarını Ortadoğu'da, hem de bu sözümüne "anti-emperyalist" ülkelerin yönetimi altında vücut bulduğunun da açık göstergeleridir.

Sonunla, karşıkarşıya aynı olmasına, emperyalizmin benzer dayatmalarıyla karşı karşıya kalmalarına rağmen tutar-sızlık ve kaypaklıklar nedeniyle, der ulusal çıkarlar temelinde izledikleri politika-lar hiçbir zaman Arap halklarının birliğini sağlayamadı.

FİLİSTİN DİRENME HAREKETİ VE EL FETH

El Feth, Filistin direniş hareketinin ilk olgularından biridir. İçinde Mark-sistler de vardı. Ancak örgütlenmenin mi-lletçiliği belirleyen küçük burjuva milliyet-çiliği, 1948'deki Arap-İsrail savaşında Arap ülkelerinin hamiliğinde bir yere ya-ramayacaklarını gören Filistinlilerin kendi özçüğü temelinde kurtuluşlarını sağla-mak yolunda attıkları ilk adımdı bu. Ve El Feth de bugün geldiği noktada çok farklı ulusal silahlı mücadelede temelinde yola çıkmıştı. Çünkü savaşçıların, silahlı mücadelelini günde bir sepekte de yok-tu. Böyle bir seçenekte tartışma konusu bi-çe değildi. Filistin halkının mücadelede tari-hinde ilk silahlı baskın eylemlerini ger-çekleştiren de El Feth olmuştur.

Arap ülkelerinin Filistin direnişine hare-ketini kendi denetimlerinde tutma çabala-rı da aynı yıllara kadar uzandı. FKÖ, bir yanıyla bu çabaların, bir yanıyla da Orta-doğu dengelerinin ürünü olarak 1946'da küçük burjuva milliyetçi rejimler tara-fından kuruldu. FKÖ'nün o güne kadar oluşturmaları Filistin direnişine örgüt-lelerini kapsamasa daha sonraki yıllarda gerçekleşti. El Feth 1969'da FKÖ'nün denetimine ile geçirecek kendi politikala-rını orada hakim kılmaya başladı.

Gündemde Ortadoğu'nun ikinci Filistin'i, Kürt sorunu var. Bugün Ortadoğu'ya ilişkin saptanacak hibir politikta Kürt sorunu dışlanarak biçimlendirilemez. Emperyalizm kuşkusuz Kürt sorununu da Filistin sorunu gibi çözmek istemediği ve Kürt sorunu özellikle bunun zemini de bir hayli güçlüdür.

Bu süreç aynı zamanda Filistin halkının kurtuluşu için stratejilerin tartışılmasıyla başladı. Köylerin karmakçaya karşı farklı yönelimlerin gündeme geldiği dayalıysa bu farklılıklar temelinde çok sayıda Filistin örgütü oluştuğu bir süreç. 70'lerin ortalarında itibaren FHKK ve Demokratik Cephe sonuna kadar silahlı mücadelede, halk savaşında ısrar eden Marksist-Leninist çizgiye daha yakın örgütler olarak öne çıktılar. El Fethi İsrail'e ve emperyalizme diplomatik yollarla çözüm bulmayı uman seçici bir çizgiye yöneliyordu. Sürece damgasını vuran da El Feth oldu.

1967'de İsrail'e atılın süren saldırısı ve Ürdün, Mısır ve Suriye topraklarının bir kısmını işgal etmesi Filistin direniş hareketi için önemli bir dersh oldu. İsrail ABD

emperyalizmi tarafından sürekli silahlandırılıyordu. İsrail'e karşı klasik bir savaşla başarıyı olmak bu koşullarda pek olası görünüyordu. Filistin devrimi, bu derse birlikte stratejik açıdan bu derse birlikte daha net biçimlendi. Emperyalizmi ve İsrail'i dize getirmenin yolu genelde savaşın, halk savaşından geçiyordu. Tüm Filistin örgütleri güçlerini bu doğrultuda yoğunlaştırdılar.

FKÖ'nün yönetiminin ilinci Arap rejimlerin "atadığı" yöneticilerin kurtarıcı El Feth'in yönetimine geçmesi, başgizir bir Filistin direniş hareketinin yaratılması için atılmış önemli bir adımdı. El Feth daha hermen tüm Filistin örgütlerinin köylerini dayatıcılığıyla da olsa halk savaşını benimseyerek buna yönelmesi ikinci önemli adımı oluşturmıştı. Ancak dünya konjonktürünün de olumsuz etkisiyle, Filistinli devrimci güçler bu olumlanırlarını olumsuzlaştırıcı çevirmesine engel olamamıştı.

Birleşmiş Milletlerin Filistin direniş hareketini İsrail'e uzatılmak için ortaya sürdüğü çözüm önerileri FKÖ yönetimi tarafından çok geç karıştı kabul edilirken, pek çok Filistinli örgüt sürecin böylece çözümler doğrultusunda geliştirilmesini, çözümler için çabalarını, FHKK'nin önderliğinde oluşturulan Ret Cephesi, FKÖ içindeki muhalefetin en netleşmiş ifadesiydi. Ancak kendileri dışında gerçekten de hemen tüm güçler (El Feth, ilinci, gerici Arap rejimleri, emperyalizm) radikal Filistin hareketinin güçlenmesini için, benimsenmeseler de FKÖ içinde El Feth'e gerek vermekten geri kalmayarak Ret Cephesi'nin temsil ettiği eğilimin önünü kes-

meye çalıştılar.

Bu noktada radikal Filistinli örgütlerin de sürece gerçek müdahalelere bulunamamaları, "kopuş" çok alarmmaları sonucunda silahlı mücadele El Fethi diplomasiye kurban ediletti.

Ayrıca eklemek gerekir ki, radikal Filistinli örgütlerin dışında bu sürecin sonlarına doğru FKÖ önderliğini ve emperyalizmi kaygılandırıncı el gelmiş daha söz konusuydu. Bu olguların birincisi infitade, ikincisi ise infitadın birincisi için de gerekçesi çok kazanmadı, süreç gerekçesi de FKÖ'de, HAMAS'ta sorunlanın silahlı mücadele eğilimi idi. Her iki olgu da infitadın ve Filistin bağımsızlık savaşının El Feth'in, dayalıysa uzatılmadığı ve reformizmin denetiminden çıkması potansiyelini taşıyordu. Teslimiyet diplomasisinin dünya kamyonuna bağırın bir hızla bugünkü sonucuna ulaştırılması, bir yarıyla da bu gelişmelerin zorlayıcı etkisi altında olmuştur. El Feth ve emperyalizm, infitade ve silahlı mücadele yeniden daha fazla güç kazanmadı, süreç kendi inisiyatifleri dışında çıkmadan bu süreci noktalamak istemiyordular.

ORTADOĞU'NUN "İKİNCİ FİLİSTİNİ"; KÜRT SORUNU

Ortadoğu'da ülkeler, halklar arasında hemen hemen tamamı emperyalizm tarafından yaratılmış sayısız sorun var. Klasik deyimle Ortadoğu bir "sorunlar yuvası". Emperyalizm konjonktürel ve bölgesel çıkarlar gereği bu sorunları zaman zaman tirmandırırken, zaman zaman da birgün havaları için kendi yarattığı bu sorunların "çözümüne" soyunmaktadır. An-

Üç dilde aynı şey yazıyor aklısı: KAHROLSUN İŞGAL!

cağ çoğu sorun tüm bu sorunların içerisinde Ortadoğu politikalarına yön veren, her zaman emperyalizmin bircir denetimini kuramadığı ki sorun vardır: Filistin ve Kürt sorunu.

Sonuçta işi de toprakları emperyalizm ya da işbirlikçi tarafından işgal ediliyor, varlıkların yadsınması çalışımı için halkın bağımsızlık sonucudur. Ancak gelişimin ibareyle ve çözümleri açısından farklılaşmaktadır.

Bu sorunlardan birincisi emperyalizm

"Şiddet anlaşıma yanlıları tarafından gelecektir"

İsviçre'de yayınlanan haftalık WOCHENZEITUNG (WOZ) gazetesi Filistin Kurtuluş İleri Demokratik Cephe'nin işgal altında bulunan Filistinli süreci Dr. Muhammed JADALLAH ile Gazze-Eriha anlaşması üzerine görüşti. Filistin Kurtuluş İleri Demokratik Cephe ya da yaygın olarak bilinen adıyla Demokratik Cephe, önderliğini Naif HAWATME'nin yaptığı ve "Gazze-Eriha Anlaşması"na karşı çıkan bir grup.

Woz: Bugünlerde kalabalık kitleler büyük bir coşkuyla FKÖ ve İsrail Anlaşması'nı kutluyor. Siz anlaşıma ve FKÖ'nün elde ettiği imtiyazlara karşı olmanız tanınmıyor. Temel eleştiri noktalarınız nelerdir?

Jadallah: Bu barış süreci denilen şeyde, bazı Filistinlilerin İsrail'i yaptığı, anlaşılma elde edilen imtiyazlar değil söz konusu olan. "Önce Gazze ve Eriha" anlaşılmasında söz konusu olan şey, Filistin sorununun özünü. Filistin halkının ulusal hakları ve kendi kaderini tayin hakkı. Eğer konu imtiyazlar olacaksa, sanırım bu şekilde sonuna basite alınıyor. Çünkü gerçekten anlaşılma İsrail'in işgalini legalleştirilmesi anlaşılma geliyor. Bu anlaşılma İsrail ordusuna ülkeyi kontrol etme, yerleşim bölgelerini kullanma, Eriha ve Gazze'nin caddelerinde dolaşılma hakkını veriyor. İsrail'in işgal bölgelerinden çekilmesi başka ne anlaşılma gelir. İsrail işgal gücünün halen daha Filistinlileri gece yataklarından alıp tutuklama hakları var. Bugün belli arada Filistinliler de tutuklanıyor. Yani benim düşünümüne göre Filistin ortası İsrail'in bu iki bölgede işgalini legalleştiriyor.

Woz: Eğer anlaşılma adım aynı uygulamaya konularsa, bu durumda işgal bölgesinde ve genel olarak Filistin halkının birliği nasıl sağlanabilir?

Jadallah: Anlaşıma aynı zamanda Filistin halkının işgal altında bölünmesine neden oluyor. Bu anlaşılma ile birlikte değişik bölgelerde farklı standartlar ortaya çıkacak. Eğer bu süreç son noktasına ulaşır, böyle sorunlarla karşı karşıya kalacağız görüşme zorundayız. Çünkü Batı yakasında Gazze'de öldüğünden çok farklı bir yönetim yapıları oluşacak. Aynı şekilde sosyal yaşam da çok farklı şekillenecek.

Woz: Arslanların ortaya çıkardığı sonuçlar açısından diğer Arap ülkelerinin görüşmelerini durumlarını nasıl görüyorsunuz?

Jadallah: Şu an iki önemli eleştiri noktası var: Kudüs ve sürgündeki Filistinliler. Bu Filistinliler uzun bir süre "utunular" diye nitelendirildi. Bugün onların durumu unutulmaktan da öte bir şey. Tamamen kendi kaderlerini ter edilmis durumdalar. Sigirdıkları ülkelerde uyum sağlamsa, içinde yaşadıkları bannıkları sökme ya da başka uzak yerlere gitmekten başka bir seçenekleri yok. Yani sorun şudur: Bu anlaşılma Filistin sorununu çözmeye katkı bulabilecek faktörler var mıdır? Ben görmüyorum. Faktörleri şey, sorun birkaç yıl ya da bir on yıl etlemekten başka bir şey değil.

Woz: Filistinliler arasında bir iç savaş çıkacağına dair bir belirti var mı?

Jadallah: Hayır, sanmıyorum. İç so-

runların demokratik bir şekilde gözme için yeterli kadar oluyor. Tecrübelerimizden öğrendik. Bunlar büyük ölçüde acı ve ser tercediler. Muhalefet ve muhalefetin bulunuşu bu demokratik bir yol söz konusudur. Bu yüzden bir referandum ve ulusal meclis ve FKÖ'nün diğer kurumlarında bu seçilmeleri yapılmasını talep ediyoruz.

Sorun şudur, "Önce Gazze ve Eriha" anlaşılması sadece İsrail ve FKÖ tarafından destekleniyor. Aksine bir devlet tarafından destekleniyor. Anlaşılmanın siyasi ve ekonomik olarak başarıya ulaşmaması için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışmaları ne anlaşılma geliyor. Bu güçleri kaybetme korkusunu yaşamak zorunda kaldıkları zaman kim birer hangü aradığı buluncaklardı. Bizimkinden olduğu gibi halkların ve hareketlerin tarihi göstermiştir ki, şiddet her zaman muhalefetlere karşı güç uygulanmıştır. Yani şiddet anlaşılma yanlıları tarafından gelecektir. Ve ben bunu nedeniz söylemiyorum: Tehditler var. Ve Filistin polisi denilen şey oluşturuluyor. Anlaşılmanın güvencesi alınması ve muhalefetin bastırılmasında başka bulunuşları için bir neden görmüyorum.

Woz: Şu an Demokratik Cephe ve Halk Cephesi'nin ilinci harekete kadar uzanan bir muhalefet cephesi kurulmuş olmalıdır. Alışılmışın dışında bu siyasi birliği için ne söyleyebilirsiniz?

Jadallah: Doğal olarak bu, buradaki bazı Filistinlilerin iş olduğu gibi yabancı gözlemciler için de çok edici bir gerekçe. İslami hareket Filistin toplumunun ve siyasi arenanın bir parçasıdır. Artık kimse bunu görmemezlik edemez. Onların si-

yasi ve sosyal programları ile ortak hiçbir yanımız yok. Ama bütün Filistinliler, söz, anlaşılma yanlıları ve İslam hareketi işgal altında ve baskı, katliam, toprağa zorla el konulması ve sınırlı bir hareket alanının olduğu bu koşullar altında yaşıyor. İşgalin bu durumu gelecekte de pek değişmeyecektir. Hatta Ararat ve yandaşlarımla da işgal altında insanları işgileri olucaktır.

Görüşme anlaşılma yanlılarıyla bir araya geldiğimiz gibi, İsrail işgalin ortadan kaldırılma hedefi doğrultusunda İslamcılarla bir araya geliyor. İslamcılarla ulusal haklarımız için mücadele etmede işbirliği yapıyoruz.

Woz: İslamcı direniş hareketi HAMAS'ın taraftarları demokratik bir şekilde yönetileceğinden ve demokratik bir muhalif güç olarak kendilerini sahneye çıkabileceğinden emin misiniz?

Jadallah: HAMAS'ın şiddet uygulaması için bir neden görmüyorum. HAMAS da, sol da olduğu gibi aynı hedefin peşindedir. Yani işgale karşı mücadele ediyor, diğer Filistinlilere karşı değil. Daha çok diğer taraf ve güvencilerin sorumlu olanlar, insanları işgale karşı mücadele eden alkoymaya çalışacaklardır. Eğer Filistinli ortadirel (yönetim görevlileri) müdahale ederse, iç çatışmalar gödele gelebilir. Ama o zaman da sorunluluk onlara (Filistinli resmi makamları) atılır. Her kimsenin bir Filistinliyi işgale karşı drenmekten alkoymaya hakkı yoktur. Bu bölge askeri işgal ile ele geçirilmiştir. Birleşmiş Milletler kararlarında olduğu gibi bütün uluslararası anlaşmalar bu konuda Filistinlileri İsrail işgaline karşı direniş çağırıyor. ●

Ortadoğu halklarının içinde yaşadığı yoksulluk, emperyalizm Ortadoğu'da korkulu rüyalar görmesi için yeter bir nedendir. Bugün Ortadoğu gelir farklılığı anlamında, sınıfların yaşam düzeyleri arasındaki farklılık anlamında dünyanın en derin çelişkilerini barındıran bölgelerin başında gelmektedir. Ve bu sorun çözülmediği sürece Ortadoğu'da gerçek barış olmayacaktır.

tarafından kendi politikaları doğrultusunda "çözüm" görüldü.

Gündeme Ortadoğum ikinci Filistin, Küt'ü sorunu var. Bugün Ortadoğu'ya ilişkin saptanacak hiçbir politik Küt'ü sorunu diplomatik biçimlendiremez.

Emperyalizm kuzgusuz Küt'ü sorunu da Filistin sorunu gibi çözmek istemediği ve Küt'ü sorunu üzerinde bulunmama zeminini de bir hayli güçlendirir.

Pek çok parçaya bölünmüş Küt'ü her şeyden önce yıllardır küçük burjuva milliyetçi önderlikler ağırlamışlardır. Ve bu yüzden Küt'ülerin tarihi her küçük burjuva önderliklerin ihanetleri, katliamları, bazen trajik sonlarına yazılmıştır.

Emperyalizm bu önderliklerin sınıf karakterlerinin doğası gereği taşkırdıkları zaafını kullanarak yıllarca "Küt'üleri birbirine kurdurma" politikasını uygulayabilmiştir.

Örneğin en açık biçimde 1960'larda yaşadığı gibi, Irak KDP'nin Şaht'a ittifak yaparak Irak KDP'ye karşı Küt'ü hareketini bastırmasını işi savıştığı örnekler.

Küt'ülerin tarihinde itisnai örnekler olarak kalması, Küt'ü milliyetçi hareketlerinin tarihini nerdeyse köpe taşıyan olmuştur. Örneğin İran-Irak savaşında milliyetçi Küt'ü hareketlerinin kimi İran'la kimi Irak'ta ittifak politikası içerisinde süregelen "faydalanmaya" çalmışlardır. IKDP, IKDP, PKK vb. örgütlerin ne zaman çatışma, ne zaman ittifak içinde olduklarını kestirime genellikle mümkün olmaması, bu çözümlerin emperyalizmin politikaları için nasıl uygun bir zemin sunduklarının en açık göstergesidir. Körfez savaşında da bu politikanın bir uzantısı sergiledi Küt'ü örgütleri; emperyalizme tavırsızlık.

Barzani ve Talabani "Bağımsız Kürtistan" taleplerinin olmadığının süpürerek emperyalizmin politikalarıyla daha baştan beri uyum içinde olmuştur. Aynı türden bir "uyum" dayatması da bugün Türkiye Kürtistan'ındaki ulusal hareket için geçerlidir. Ve Türkiye Kürtistan'ında ki yurtsaver hareketin tavni da Küt'ülerin tehnikinde olumsuzlukların kesin ve radikal bir kopuşu ifade etmekten uzaktır. Tersine benzer ittifak politikalarına, benzeri uzlaşmalarla açık kapı bırakan bir çizgi sergilenmektedir.

"Kürt halkı Amerika'nın desteğini hak etmiyor." Bu sözlemler bir Küt'ü lideri tarafından söylenmiştir. Talabani'nin sözleri gerçekte yorum gerektiriyor. Amerika'nın desteğini hak etmiş olmak için emperyalizme teslimiyeti kabul etmenin dışında

bir yol var mı? Evet, şimdi emperyalizm katliamları bunlar üzerine oynasacaktır; aynı Filistin sorunuyla Arafat üzerine oynadığı gibi. Talabani, Barzani gibi Filistin Ortadoğu politikasında başarıyla yükseltecek, emperyalist önderler, kurumlarda ve işbirlikçi emperyalist hükümetlerin nezdinde yer verecek ve Ortadoğu'nun bu en önemli devrimi, anti-emperyalist damıya de yok edilmeye, etkisizleştirilmeye çalışılacaktır.

ORTADOĞU HALKLARI EMPERYALİZME TESLİM OLMAYACAKTIR

Uzlaşmacılığa, işbirliğe, gerici ya da kaypak rejimlere karşı, Washington'da gürültüyle imzalanan "barış" anlaşmalarına karşı, Ortadoğu emperyalizm için yine de "dikensiz bir gül bahçesi" değildir ve olmayacaktır.

"Yeni Dünya Düzeni"nin kendisi dünya halklarına bir dayatmadır. Bu yüzden de, emperyalizm bu düzeni dünyanın her yerinde, Irak'ta olduğu gibi, Somalide olduğu gibi tanklarıyla, toplarıyla, uçaklarıyla kurmaya çalışıyor. Tanklar ve uçaklar bir yandan uzlaşmacı, kazetçi önderliklerin teslimiyetini hızlandırırken, bir yandan da halkların emperyalizme karşı öfkesini büyütüyor.

Küçük burjuva önderliklerin atığı imzalar bu yüzden her şeyin sonu değildir; halklar sahip oldukları direnme gelenekleri ve dinamikleriyle gelecek umutlarını yaşıyorlar.

Ortadoğu her şeyden önce, artık emperyalizmin bile tam denetimini kolay kolay kuramayacağı ölçüde bölünmüş, parçalanmış, aylanmıştır. İkincisi, Filistin ve Küt'ü halkının köklü zihin bir geçişine uzanan direnme geleneklerini yok etmek

Arafat Türkiye'de

"Üç yıl sonra Kudüs"

Arafat 26 Eylül'de "Filistin Devlet Başkanı" sıfatıyla Ankara'daydı. Dün kadar FKÖ'nün başkanı olarak Filistin direnişini temsil eden Arafat, emperyalizme, İsrail'i uzlaşmanın sonucunda elde ettiği "devlet başkanı" sıfatıyla teslimiyetini temsilisi olarak geldi Ankara'ya.

Ankara'da "Kudüs üç yıl sonra başkentimiz olacak" açıklamasını yapan Arafat, halkını ve halkımızı daha oyalamaya, aldatmaya çalışıyor. "Kudüs hiç bir zaman pazarlık konusu olmayacak" diyen bir İsrail'e anlaşma imzalayan Arafat, şimdi muhtemel direnme odaklarını nötrale etme görevini de emperyalizmin adına üstleniyor.

Filistin yetkililer, Türkiye'de kendilerine sorulan "FKÖ-Işrak barışı özlede Küt'ü sorunu nasıl etkileyebilir?" sorusuna "Bu barış süreci göstermiştir ki, bölgedeki sorunların diyalog ve barışı yollarla çözülür" yanıtını veriyorlar. Başkalarına da teslim olma çağrısı yapan bir itirafçı andırıyorlar.

Emperyalizmin politikaları doğrultusunda Filistin direnme örgütlerine karşı, MIT aracılığıyla sayısız komplolar düzenleyen, Filistin halkına yönelik em

peryalizm katliamlar hayatı geciktiren, İsrail'de dolaylı dolaylı ilişkiler kurun TC devleti, Arafat'ın yetkili ağzından "Aziz Kardeşim" diyerek top atışlarıyla karışılıyor. Filistinlilerin hamiliğine sonunuyor. Ancak vermesi vaat ettikleri 2 bin dolar ne Türkiye devletinin de Arafat'ı kutlamaya yetmeyecek, yetmiyor.

Arafat'ın ziyareti ve boyfanesi karşılıklı ABD emperyalizminin Ortadoğu'da sahneye koyduğu son oyunda dünya kamuoyu nezdinde işlerlik kazandırmaya, "bağımsız devlet" demagojisini "müslüman" bir ülke aracılığıyla güçlendirerek Filistin halkında gelişen "ret" eğilimini topkumlayı amaçlıyor. Ne var ki "bağımsız Filistin devleti" demagojisini atındaki emperyalizmin dayatması ve teslimiyet çok aptıdır. Dünya halkları bu aldatmacanın farkındadır ve gazaallı törenler buna gıyazıyor.

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Yaser ARAFAT

Devrimci Sol Güçler: "Bu anlaşma binlerce şehidin hiçe sayılmasıdır"

Devrimci Sol Güçler, FKÖ önderliğinin İhanetini protesto etmek için, 23 Eylül'de Ankara'da Filistin Büyükelçiliği'nin önüne sayış çelenk bırakırlar. Devrimci Sol Güçler protestolarını yaptıkları basın açıklamasıyla şöyle anlatırlar:

"Bu anlaşma, yıllarca süren silahlı mücadelelerin ve binlerce şehidin hiçe sayılmasıdır. Filistin halkı kendi kaderini emperyalizmin eline teslim eden bu anlaşmayı kabul etmiyor. Bağımsız Filistin'in ancak emperyalizme karşı savaşla kazanılacağı biliyor. Filistin ve dünya halkları, Arafat'ı ve uzlaşmacı, teslimiyetçi politikaları destekleyenleri unutmaya kararlıdır."

Yük taşı, kurum taşı, sıva yapar
yapılar dikeriz
Yılın 12 ayında çalışmaya başlıyoruz
Tezgahtarın önünde
Satınır her şeyimi, arkadaşımın
öncelğini
Hayalim "Bir pencere camı,
bir sofra, iki ekmeğe
Bu diler işçi pazarlarında her gün iş
bekleyenler dört köşe. Alınanlar da
meye çalışan bir işçiyi atı. "Aline de-
vami da ama. Bog var. Sanırım bu di-
zeler bizi anlatmaya geliyor." diyor. Ve
satanı ediyor: "Pazarlarda satılık işçinin
yarını yok. Hafta sonası, bir ay son-
rası yok. Çünkü her gün yeniden iş arı-
yorsunuz. O nedenle de bir gün sonra,
bir hafta, bir ay sonra ne olacağını bile-
miyorsunuz. Bütün sıkıntı evdekindi do-
ruma kaygısından yatıyor."

İşçilerin yanlarına yaklaşıp haber yapma-
nın ortamını ayırdık. 20-30 kişilik işçi
topluluğu arasına girerek, kendilerini
konuşmak istediklerini söyledik. İşçi satın
alacakmışı sanan bu insanlar başımıza
toplanarak merakla ağzımızdan çıkacak
sözlere bekliyorlardı. Gazeteci olduğumu-
zu söylediğimizde "Yıllardır bu sorunu
yaşıyoruz. Sizlerin bir kere yazmasıyla
mı düzelecek?" mınlarımlarıyla yanı-
mızdan ayrılmaya başladılar. İşçilerden
bir "Bak abi, bun bu böyle yapılmaz. Ge-
çen hafta da bir gazeteci geldi. Buradan
iki kişiyi alıp kahveye gidip uzun uzun ko-
nuştular." diyerek bize de aynı yöntemi
önerdi. Ancak sen ve birkaç arkadaşın
gelsin dediklerimiz, "Tabii geliz, ama bir
günlük yevmiyemiz alınız." diyerek işçi
pazarının, işçilerin durumunu anlatmış
oldu. İşçilerden bir "Abi benim res-
mimi çekebilir, ismini yazabilirsin." diye-

Simsarlar işbaşında

Son zamanlarda İstanbul'da mevcut
işçi pazarlarına yeni pazarlar eklendi. Bu
pazar Roman işçilerin işgücünün satıldığı,
daha doğrusu Romenlerin karın toklu-
ğuna tutulduğu köle pazarları. Ülkelerinin
kapitalizmine tanınmasından sonra aç ve
işsiz kalan Romenler, İstanbul'un çeşitli
merkezlerinde kendilerini rehberlik eden
simsarlar (işçileri satarak para alanlar)
aracılığıyla çok ucuza işgücülerini satmak-
ta. 200-250 bin liralık bir ücret, bu-
radaki bir işçinin işgücünü bir haftahına
satın alabilmektedir.

İş bulmak için Türkiye'ye gelen Ro-
menler simsarların eline düşerek para
kazanmaya çalışıyorlar. Türkiye bilmedik-
leri için derlerini anlatamayan Romenler
simsarlar aracılığıyla iş buluyorlar. Tabii
aldıkları paranın bir kısmını bu simsarlar-
a vermek partiyalı... Simsarlar aracılığıyla

Yakup VASILI
(Romen işçisi):
"Çavuşesku
döneminde iş
vardı,
ekmek vardı."

Sait ASLAN:
"Beni mek-
metinden ölü-
m tehdidi ile
kudurlar, şimdiki
aşıktan
öldürmek
istiyorlar."

Milyonlarca işsiz, işçi kıyımı ve köle pazarları "Biz satılığ işçi pazarları da"

Evlet, ülkemizi işçi pazarı cenneti, ucuz
işgücü cenneti. İstatistiklerde geçen mil-
yonlarca işsiz bir yana, İstanbul'un belirli
köşelerinde insan gücü, günün her saati
satılmaya bekleyen köleleri andırıyor. Bu-
ralarda iş ve aç bekleyenlere yakışan
"şverişler" aynı Romalı tüccarlar gibi
bakarak, seçerek, gözlerine kestirdikleri-
ne neredeyse yarım ekmeğe arası ne-
vayle bir günlük iş bulup ediyorlar.

Buralarda işsizlerin bir adı; her gün iş
peşinde kapı kapı, dolayma, sporatçılık
ya da benzeri "işlerde" çalışmaya caba-
lamak işe, diğer bir adı da sabahın ak-
kama değin yük ve eşya taşımaları, in-
şaatlarda ve tarlalarda çalışmaya beklemek-
tir.

Her işçi pazarının üyeleri bellidir. 40,
50, 60... Bazen de daha kalabalıktır. Ha-
riçten her işsiz gidip orada kendisini bul-
amaz. Orada kilerleri hemhemi ya da
akrabası olmak veya oranın sırasına pa-
ra ödemek zorundadır. Kimi işçiler yaz
ve bahar mevsiminde pazarlarda bekler-
ken, kimi de köyünden işleri bitirdikten
sonra kır çalışmaya gelirler. İş bulabi-
lirlerse inşaatların bir köşesine yerleş-
mek onların en büyük hayalidir. Bütün
eşyaları ise ellerinde taşıdıkları bir pazar
ya da işçi cantesinin içinde toplarlar. İş-
gücü ya günlük, ya haftalık ya da gane-
lisiz aylık satılır. Çünkü aylık iş bulmek
bu pazarlarda umutsuzca beklemenin bir
ay zorlaya erletilemez demektir.

Çıkılan işin ağırlığı ve can güvenliği
riskine rağmen ücret çok düşüktür. Gün
doğumundan gün batımına kadar çalış-
manın ücreti ortalama 100-150 bindir. Bu
ücret Anadolu'da daha da düşer. Eğer iş-
çiler arasında o an rekabete açık bir du-
rum yoksa fiyat biraz yükselir; ilgili işe
çok işçi talipse bu rakam daha da aşağı-
ya düşer.

İstanbul İşçi Pazarı Cenneti

İşçi pazarlarına İstanbul'da hemen
her yerde rastlamak mümkündür.
Kadıköy, Kartal, Pendik, Topkapı,
Küçüköy, Beşiktaş, Sıracık, Bakırköy,
Aksaray, Avciiler, Beşiktaş...

"İş Olursa Aç Kalıyorduz, İş Olmazsa Açız"

İstanbul'daki işçi pazarlarının birinde

Bir işçi pazarı...

Yer, İstanbul

Aksaray...

Hicbir sosyal
güvencesi olmayan
bu işçiler,
çalıştıkları
yerlerde
her an
ölümle,
hastalıkla
karşı karşıya
kalmıyorlar...

rek bizimle konuşmaya başladı. Soruları-
mızı Tahir Tuncer ve Mehmet Özkipek
şöyle cevaplandırıyordu: "Bizim belli bir
işimiz yok. Burada beklediğimiz kendimize
iş arıyoruz. Ev eşyası, kömür ve inşaat
işlerinde çalışıyoruz. Günlük olarak
150-200 bin lira arası para alıyoruz. Ge-
nelinde bir gün iş bulursak beş gün aç ka-
lıyoruz. Genellikle de inşaat işini yapıyoruz.
3-4 ay inşaatla çalışırsak aç ve pa-
rassız kalmaktan korkuyoruz. Çalıştığımız
yerlerde iş güvencesi yoktur. Bir iş
kazağı geçtik, saçak kalsak işveren ta-
rafından parşaman parası ve geçimci
son sözleriyle geçiriliyoruz. Bir gün bir
arkadaşımız inşaatın düğün saatı kaldı.
5 günlük ev bekliyorduk. Şimdi yataklık
Evinde yatmaktan başka hiçbir şey yap-
mıyor."

İşçi pazarlarındaki Kurt işçiler sürekli
polis baskısıyla yüz yüze olduklarını be-
lirtiyorlar. Bunlardan Said Aalan şere-
fati yapıp bize şunları söylüyor:

"Ben Kürdüm, Devletbakırım. Mem-
leketimden Kurt olduğum için ölümle teh-
de edere kovidur. Şimdi İstanbul'da
aşkıtan öldürmeye çalışıyorlar. Bilinci
bir şekilde Türk düşmanlığı yaratıyor-
lar. Polisler bizi sık sık buradan gözet-
tilen aldıkları zaman Dağlara giden" dya-
lır. Bu Kurt-Türk düşmanlığı masada de-
ğil, ancak silahla gözlemlenir. Ben avra-
cıyım. Anladığımız parayı iş bitikten
sonra almamızdır oluyor. Bizler burada
200 bin lira yevmiye ile çalışıyoruz. Ama
Topkapı'da bulunan Romenlerin 60 bin li-
raya, hatta bir bardak biraya bile çalıştık-
ları oluyor."

la görüştümüz Romenlerden Adam
Alekseder ve Yakup Vasili, Türkiye'ye
para kazanmak ve devamlı bir işe çalış-
mak için Eylül ayının başında geldiklerini
söylüyorlar.

Alekseder, Romanya'da inşaat işle-
rinde çalıştığını belirtti. "Burada ne iş olursa
yaparmın. Benim işin paranın bir önemi
yok. Yatacak yer ve üç öğün yemeğini
veren her yerde istenilen ücrette çalışı-
rım. Bu durumda dahi iş bulamıyorum."
Vasili ise "Romanya'da bir lokantada gar-
sonluk yaptığını söylüyor. "Burada her iş
iş yapmaya razıyım. Komu taşıyıp, çif-
çif dahi yaparım. 80 bin lira ya da ha-
cırmaya razıyım." dedi. Sonra Ro-
manya'daki Çavuşesku döneminde şöyle
anlatıyordu:

"Çavuşesku döneminde işimiz, ekme-
ğimiz, kalacak yerimiz vardı. Şimdi bu-
rada aç, sefil olduğumuz. Bizlere bu
pembe tabloyu çizilen durumumuz gö-
rüp her halde utanıyorlardı."

Adana'da İşçi Pazarları

İşsizliğe paralel olarak işçi pazarları-
nın yoğun olduğu yerlerden bir de Ada-
na. Davutlu Kürdistan'da yürüttüğü imha
savaşı, Kürdistan'dan Adana'ya göçü be-
raberinde getiren, işçi pazarlarının
yükselişini Kurlerle daha da yoğunlaştı-
ran yöler.

Adana'da işçi pazarları Kürdistan'dan
gelen göçü beslediği kadar, burada ya-
şayan işçi kıymatıyla, artan işsizlikle
de beslenmektedir; her geçen gün bekleyen-
lerin sayısı da her geçen gün artmakta-
dır. İş ve işçi Bulma Kurumu'nun verile-

ne göre oadec 190 yılında bu kuruma
başvuran işsiz sayısı 81.446 iken, bun-
lardan 65.597 kişi işe yerleştirilmiş,
25.849 kişi işsiz kalmıştı. O yıl başvuru
yapıp iş bulamayan 40.111 kişi herhang
bir iş yerleştirilemediğinden 91 yıla
devredilmiştir.

Adana'da iki tür işçi pazarı var. Bir
yapı, yük taşıma vb. işçilerin bulunduğu
pazar, diğeri argatada da denilen ta-
rım işçilerinin beklediği pazardır. Bu pa-
zarları daha çok Dağlıoğlu, Gülbahçesi,
Anadol, Denizli, Şakirpaşa... mahallele-
rinden gelen Kurt emekçileri doldurmak-
tır. Sabahın erken saatlerinde gelp
yağmur, kar, garur demeden iş çıkma-
nın bekleyişine girerler.

5 Ocak Meydanı, Küçüksest, Karşıya-
ka, Köprübaşı, Anadolu mahallelerinde
işçi pazarlarında bekleyen işsiz sayısı
beş ile on bin arasında değişmektedir.
Bu rakam her gün daha büyümektedir.
Buradan hemen hiçbir işçi Bulma Ku-
rumu'na kayıtlı değil. Çünkü "Naas olsa iş
bulamıyoruz." diye düşünüyorlar.

İşçi pazarlarında bu yoğunluk işçilerin
günlük ücretini de etkiliyor. İşsiz çoklu-
ğu işgücünü ucuzlatıyor. 80-100 bin li-
ra arasında olan yevmiye, işçileri arasınday-
ya sonucunu 50-60 bine iniyor.

Hicbir sosyal hakları ve güvencesi
olmayan bu işçiler doğu olarak örgüt-
suz kalmadıkları. Ancak Adı YİTED olan Yapi
İşçileri Demeği Adana'da bir gube açmış.
Ancak YİTED geçici buş bağkanı deme-
ğin çalışmalrının sonu ırtırmamasın-
dan dolayı bu işçilerin sorunlarına sahip
çıkamadıkları, dememiş heşim işlerini
ortırmadın sonra bu işçilerin sorunla-
rını çözecek bir programlarının olacağını
belirtiyor.

"Hicbir Sosyal Güvencesi Yok"

Adana'da işçi pazarlarını dolduran iş-
çilerin konuşuyoruz. Konuştuğumuz iş-
çilerden Metin Kavak durumlarını şöyle
özetliyor:

"Burada sürekli çalışabileceğimiz kal-
cı bir iş bulamıyoruz. Geçirdiğimiz zoru-
nda olduğumuz alemliz, çoklucuklarımız var.
Bu nedenle gelp bu pazarlarda işe git-
mek için bekliyoruz ve beş yıldır burala-
ra geliyoruz. Burada işe girmek için be-
kleyenlerin bazıları 100 bin, bazıları 60 bin
liraya iş gittiklen iş işler arasınday-
ka bekletiyor. Buraya gelen insanları ko-
şunur cebinde dolmuş parası dahi yok.
Ayrıca burada bekleyen bile korkuyor-
uz. Herhangi bir olay olsa polis gelp bizi
gözettilen alıyor. Gittigimiz işlerde sipor-
tasız çalıştığımızı. Sosyal hicbir güven-
cemiz yok."

Özelleştirmenin gözü Zonguldak madenleri ve Demir-Çelik işletmeleri'nde

Özelleştirme çalışmalarını hızlandıran, Bugün siyasi iktidarı özelleştirme hesabının içinde Zonguldak ve çevresinin özel bir yeri var. Başta yeraltı, yerüstü madenleri olmak üzere, demir çelik ve diğer KİT'lerde 50.000 civarında işçi çalışıyor. Bir bakıma da işçilerin bir kısmı alırları ve gelecek eklemin üzerine oturmak demek olan özelleştirme, Türkiye'de en ayaşlı Zonguldak'ta uygulanmaya çalışılıyor.

'90 grevine, on yıllardır gasp edilen haklarına değeri, onurumuz, ekleminize sağdılar. Buna sevgi kalmamış. Zonguldak: işçisiyle, köylüsü, esnafı ve emekçileriyle bu saldırıya sokularda dökülmek karışmaları hazırlanıyor. Bir yanda direniş sürerken diğer yandan özelleştirme tepkisi kalmayan işçiler bunları söylüyor.

Zonguldak maden işçilerinden Karabük Demir Çelik işçilerine, ORUŞTEN ve Çaycuma SEKA işçilerine kadar her yerde direniş ve sesiz bir öfke kırıyor. Bu öfkenin en büyük doğurması ise Zonguldak işçilerin doğru bir bakış açısıyla önderlik edecek bir örgütlenmeye bağlı.

Özelleştirme ve beraberinde işsizlik gerekçesiyle Zonguldak halkının hali ne olacak? Zonguldak'ta herkes şimdi bu soruyu soruyor. İşsizlik ve maddi sıkıntıya karşılık "başka yere göç" Ana nereden kaçır? Zonguldak'ta işçiler işsiz oluncu, esnafın geleceği de kararsız olacak. Daha doğrusu Zonguldak özelleştirilirse ülkemizin zenginliği tekellerin eline verilecek.

Demir-çelik ve madenler Zonguldak yöresindeki halkın neredeyse tek geçim kaynağı. Çiller'in özelleştirme vekilleri "Buraya Sümerbank işletmesi kurulacağı, Sümerbank fabrikalarına önce işten çıkarılanlar alınacaktır." diyerek işten çıkarmayı özendirmeye çalışıyor. Bunun başta yalanlar da izliyor. Maliye Bakanı devletin kasasını tam taktı olduğunu söylüyor, işçiyi peşin

tazminat ödeneceği de kimsenin inanmıyor. İşçiler en iyimser olacak kendilerine verilecek tazminatla ancak bir ev alabileceklerini belirtiyorlar.

DEVİRMİCİ VE DEMOKRATLAR ÖZELLEŞTİRMeye KARŞI HAREKETE GEÇTİ

Zonguldak ve çevresinde Devrimci Sol Güçler iktidarı özelleştirme programına karşı harekete geçtiler. Devrimci işçiler "Özelleştirilmeye Karşı Mücadele Komite'i"ni de örgütleniyorlar. Ya bu örgütlenmelerde yer almayan işçiler Zonguldak işçisi ve diğer emekçilere çağırıyorlar.

Zonguldak'ta bulunan Mücadeleci İşçi Gazetesi'nin sayısında (42. sayı) özelleştirme konusuna geniş yer verdi. Bu konuda maden işçileri ve sendikacıların görüşlerini yayınladı. Ayrıca Mücadeleci İşçi Gazetesi, "Madenciler, Demir Çelik işçileri, emekçi halkımız" başlıklı bir özel sayı yayınladı. Gazetelerin yayınıyla 12 bin adet özel sayı, okurları tarafından Zonguldak emekçilerine ulaştırıldı. Özel sayı dağıtımına halihazırda destek verdiği görüldü. Zonguldak'ta yayımlanmış olan özel sayı dağıtımına ise 30 kişinin gözetilmesini istediği sonucunda, Gözaltına alınarak daha sonra mahkeme tarafından serbest bırakıldılar.

19 Eylül'de gazetemizin Zonguldak burasını Devrimci Sol Güçler adına aradığını söyleyen bir kişi 467.Evl'de 3 ayrı yere, "Emek Onurunu Satılmama", "Özelleştirilmeye Hayır", "İşçilerimiz Bizimdir Kapatılmasın" şeklinde Devrimci Sol Güçler imzalı yazımları yaptıkları, TTK Merkez Atölye karşısına ise "Emek Onurunu Satılmama" yazılı bir pankart astıklarını söylediler.

Zonguldak burasını Karabük'ten aradığını söyleyen bir kişi ise, Begün Evl'de 7 ayrı bölgeye, "Özelleştirilmeye Hayır", "Emek Onurunu Satılmama", "Susmayalım Emekçimize Ekmeğimize

Zonguldak işçisini zorlu günler bekliyor. Bu zorlu günlere karşı örülecek barikat, yaratılacak direniş, işçi sınıfına esin kaynağı olacaktır.

Onurumuz. Sahip Çıkalım-Devrimci Sol Güçler" imzalı yazımları yaptıklarını ve 17 Eylül'de Begün Evl'de Lupa'nak'a üzerinde "Özelleştirilmeye Hayır-DSG" yazılı, bomba süsü verilmiş bir pankart astıklarını bildirdi. Karabük'ten Devrimci Sol Halk Müslisi adına arayan bir kişi de "Çiller hükümeti KİTleri emperyalizma peşkeş çekme politikalarını ve demir çelik fabrikalarını kapatma uygulamalarını protesto etmek için Karabük Emekbank Şubesi'ni molotoflayarak tahrip ettiklerini" bildirdi.

Zonguldak'ta bulunan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Derneği de 19 Eylül'de "Zonguldak'ın Geleceği" adlı bir panel düzenledi. Zonguldak İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Derneği yöneticilerinin iktidarı özelleştirme politikalarına sesiz kalmayı tercih eden, '90 grevi döneminde devrimcileri polise ihbar eden, "Arızaya yavmı sokmayın" diyerek dayanışma amacıyla gelen insanlara koştu ile bakın GMSİ'nin sendika ağlarından Sabri Cebecioğlu toplantıya çağırması olayı ne kadar ciddiye aldığını göstermişti.

Zonguldak emekçileri işleri, çocukları ile zorlu bir mücadelelerini sürdürüyor. İş katliamlarına, pahalılığa boyun eğdirmeye çalışılan Zonguldak halkı bunun kaderi olmadığını biliyor.

'90 yılındaki madencilerin direniş gelişeneğini ilenli yalıla belediye işçileri işleri ve çocuklarıyla sürdürmüştür. ORUŞ İşçileri Yenice'de, Bartın'da, Düzce'de miltinler düzeyine erişen işçi kıyımına sessiz kalmayacaklarını göstermiştir. ☺

Toros Gübre işçileri:

"Bugün çadırdayız yarın fabrikada olacağız"

23 Eylül'de Toros Gübre önündeki direniş çadırında gözaltına alınan bir sendikacı 14 işçi 24 Eylül'de çadırdan çıkarak savcılıkta suçsuz bulunarak serbest bırakıldılar.

O gün adliyeye getirilen işçileri diğer işçiler, "Yaşasın Toros Direnişimiz", "İşimizi İstedik Dışkıldediler", "İşçiyi İnsanlık Köle Değil", "Direnen Biz Kazanan Biz Olacağız" sloganlarıyla karşıladılar. Gözaltındaki işçiler serbest bırakıldıktan sonra hep birlikte slogan ve alkışlarla Liman-İş Sendikası'na kadar yürüdüler.

İşçiler gözaltına alınırken ve gözaltında yasadıkları bir basın toplantısına kamuoyuna duyurdular.

İşçiler gözaltına alınırken İçişleri Köyü Botaş Karakolu'nda görevli uzman pavyu tarafından verilecek sürüktenerek dışkıldediler ve 30 dakika sonra direniş sonucuna karşı otoları bindirerek Çeyhan Merkez Karakolu'na götürüldüklerini söylediler. İşçiler burada haksız yere gözaltına alındıklarını belirttikçe dire vermediler.

Buradan sağlık ocağına sevk edilen işçilerle darp izleri doktor tarafından tespit edildi. Ayrıca Liman-İş İşçi Şube YK Üyesi Kerim Nebetoğlu 3 gün iş görmez raporu aldı. Yasadıkları onca baskıya rağmen Toros Gübre işçileri nare ve karışıklıkları bir kez daha şöyle ettiler: "Vermiş olduğumuz haklı mücadelemiz her zaman için meşru ve yasal yollar seçtik. Ancak işveren ile ilk günden beri işbirliği içerisinde olan jandarma komutanları meşruluğumuz ve haklılığımızla barmaksızın sürekli bize saldırıyor. Jandarma komutanları hakkında suç duyurusunda bulunup Genel Kurmay Başkanlığı'na şikayet edeceğiz."

"Haklı olduğumuz ve kazancığımızı tüm hostlarımız ve diğnamlarımız biliyor. Bunun pindir ki, meşru olan direnme hakkımız işimize önünceye kadar kullanacağız. Hiçbir güç bizi kalma mücadelemizden vazgeçeremeyecek."

Sözlerine dıran Toros Gübre işçileri, 26 Eylül'de tekrar çadırlarını kurular ve jandarmaya saldırdı, çadırları parçaladı. 40 dakika sürün dışkıldediler sonunda, saldırganları geri çektiler. Aynı gece çadırı yeri kuruldı. Bu saldırdı yara alan sendika yöneticisi Kerim Nebetoğlu SGK Merin Hastanesinde tedavi altında alındı.

Toros Gübre işçileri bugün çadırlarda. Yarı fabrikada olacağını ısrarla yineliyorlar. ☺

Sendikalar mücadele yargılanmak istendi Dava sonuçlandı: BERAAT

Ankara (Mücadele)- Kamu çalışanlarının 15 Temmuz'da "Grevis Toplu Sözleşmesi Sendikası" için yaptıkları gösteriye karşı açılan dava beraate sonuçlandı.

15 Temmuz'da binlerce kamu emekçisi hükümetin düşük ücret zammını protesto etmek ve grevli-toplu sözleşme sendika hakkını haykırarak Ankar sokaklarında gösteriler düzenlemişlerdi. Ankara polisi de meşru haklarını savunan emekçilere saldırmış, birçok kişiyi gözaltına almıştı. Ardından da sendika yöneticilerine ve gözaltına alınmışlara dava açılmıştı.

Kamu emekçilerine karşı açılan bu dava 24 Eylül'de başladı. Ancak kamu emekçilerinin haklılıklarını o kadar açıkça, dava ilk duruşmada beraate sonuçlandı.

Ayrıca o gün duruşmanın yapıldığı

Adliye'nin önünde 100 civarında kamu emekçisi toplandı. Kamu emekçileri burada, açılan davanın haksız olduğunu, yürüttükleri meşru mücadelelerine açıldığını anlatan bir basın açıklaması yapmak istedikler. Ancak gerekçelerin açığa çıkmasını korkan Ankara polisi basın açıklamasına saldırdı. Kamu emekçilerinin tartaşarak Adliye'nin önünden uzaklaştırıldı.

Kamu emekçileri de Kamu Çalışanları Sendikaları Ankara Şubeleri Platformu imzasıyla: tayyan açıklamalarını orada bulundulara dağıttılar. Açıklamalarında "Sendikalarımıza ve yöneticilerimize yapılan bas-

Kamu emekçileri bir kez daha yargı önünde kazandı. Sendikaların sevincini yaşadılar.

klara izin vermiyoruz. Özelleştirmeleri, işten çıkarmaları ve tek taraflı ücret belirlenmelerine karşı ölmüzcü süreçte mücadelemiz sürecektir." denildi. ☺

"Halkımız, hareketim ve sevdamız EVET"

Darbeçilerin ahlakı yoktur dedik. O kendenin olmasına herkeşe saldırmak için elinden geleni ardına koymadı. Bu saldırlardan bir çok devrimci payını aldı. Gazetemize ulaşan bir yazıyı özetleyerek yayınlıyoruz.

Marks, karısı Eleanoraya "İnsani insan yapan sevdirir, sevgidir" der. Vatan sevgisi, halk sevgisi yanında bağlılığı, sadakatin de gücünü anlatmak ister.

Bizler de ustalarımızdan, halkların mücadelesinde tarihten bu yana sahiplenmiş gereken örneklerle inancımız, örgütlülüğümüz ve ona duyduğumuz güven temelinde yükseltececek birleşikliğimiz EVET dedik. Hareketimin onaylaya bütünlüğüne bir birliklik de, duygu ve düşüncelerimizde, yaşamın canlı akışı içerisinde anlayış birliği, dayanışma ruhu, fedakarlık, mücadele azmi, kararlılık gibi özellikler içeren yoldaşlık ilgisini ile bütünlüğe bir sevda olmasına adaydı.

(...)

Devrimci devrime ne kadar sevgi duyar ve bağlıdır, kavga, omuz omuza olduğu duyduğuna da o ölçüde sevgi duyar, bağlanır. Bedeller ağırdır. Sevdamın bedeli de, kavga, bedeli de. Ancak güzelliği için, geleceği açtıkları için, umkunsuz, katliamsız gelecek günler için bu bedeller göğüslenir.

Halkımız, hareketimize, sevdamıza EVET dedik. Andan itibaren, saf, temiz, vefakar, sadakati ve güzelliği simgeleyen örnekler yaşadık. Ejime bir önder devrimci olarak duyduğum sevgi ve güveni yanında, ejime olarak da sevgisini, dayanışmasını, güvenliğini hissettirdi. İlgisizce, tutarsızlığı, tutarsızlığına, içerde ve dışarda sevdamızın, kavga, omuz omuza meşalesini hep yakadık. Ölümler, mücadele, ölüm bedeli verilen onur ve kemik, maddesiz yoldaşlarımızın hep yanında oldu. Açlıkların, hırcıların her çözümlüğünü acısını hissettirdi. Kavga, omuz omuza sevgisini yanında, direnişleri destanlaşıyor.

(...)

Bizim sevdamız hep ayrılmaların, hasretlerin üzerine oturdur, biçimlendi. Ama bir garap misali yıllar geçtikçe tatlandı.

Duşman bu sevdamız üzerine oyunlar oynamak istedi, karalamak, çarparak istedi, ama her zaman sevdamızı duyduğu hayranlığı etmekten de kendini sakıyamadı. (...)

Bizler, devrimin hiçbir zaman ulaşılmayacak, gerçekleştirilemeyecek bir hayal olmadığını biliyoruz. Bu güven her şeyi dayanılır kıldı. Yoldaşımıza 24 saatlık müddet birliğimizi her zaman hissettik. Fiziki ayrılmaların ötesinde, kavga, omuz omuza sevgisi, dayanışma, direnişin her mevzsin sıcaklığı bulduk kendimizi. Mücadele azmımız ve kararlılığımız sevgimiz, sevdamızı hep perçinledi.

Mücadelede bedeli ağırlı, sevdamızın yaygınlaşması bedeli ağırlı. Hareketim her işe oldu. Halkımız ve hareketimizin sorumluluğunu hissetmesini yanında, iki insanı örneklediğimizi aklımızdan çıkırmıyorduk. (...)

Bugüne dek içtence tezgahlandı, cezaevi kaplılarında, askeri kurullarda ve bakanlıkların önünde eylemlerde, coplara, gözaltılara karşı, tutuklu aileleri ile aynı koşulları yaşadık. Tamlılar, güven-

Güzellikleri, bağlılıklar, sadakatlar, sevdamın ifadesiydi. Kavga, umut büyüyordu. Sevdalar da büyüyordu. Devrimci hareket daha hızlı koşmalıydı derken partiye, cepheye, orduya yönelik hedeflerimizi çiziyorduk. Ve biz tutarsızlığı pratik uzaklığından getirdiği burukluklara rağmen, cezaevlerinden de bu hedefi yükseltmenin adınımları atıyorduk. Sevdamız zindanlarda ikinci bir kez sınava girdi. Kendimden, hareketimden, sevdamdan, örgütlü gücüm ve önderimden, kavga, son nefesime kadar sürdüreceğim kararlılığımın hiç şüphem yok.

HAKLIYIZ, KAZANACAGIZ, BAŞARACAGIZ...

diler. Yoldaşlarımızla başlayan ailemiz, analarımız, babalarımız, yakınlarımız büyüdü. Onlar da onurlu yoldaşlarımızın güzelliğini bir çok çocuklarına yaydılar. Tüm bu yakınlama ve sıcak beraberlikler doğaldır ki, bizlerin sevgi, saygı bağıni yok edemeyecek dercede güçlendirdi. Halkımız kendilerinden bir parça buluyorlardı. Bu süreçte ejime de yakından tanıma şansına sahiptim. Anladığımız yoldaşlığının, bağni ne dercede güçlü olduğunu biliyordum. Kavgamın, sevdamın bir kez daha sınavdan geçmesi gerekiyordu işte. Üstelik şimdi, şehitlerimizin sorumluluğu da üzerimde ciddi bir ağırlık getiriyordu. Ailelerle görüşmelerim olmuştuk bir notakdayım. Çünkü, darbecilerin ailelerini çok yakından tanıdığım, sevdiğimi eni karalayamazlardı. Sen işsin. Sana her şeyi anlatmıyorum. Seni kullanyorum. Senin yerin orası dedik, demeye başladılar. (...)

Özetle, kavga, umut büyüyordu. Sevdalar da büyüyordu. Devrimci hareket daha hızlı koşmalıydı derken partiye, cepheye, orduya yönelik hedeflerimizi çiziyorduk. Ve biz tutarsızlığı pratik uzaklığından getirdiği burukluklara rağmen, cezaevlerinden de bu hedefi yükseltmenin adınımları atıyorduk. Sevdamız zindanlarda ikinci bir kez sınava girdi. Kendimden, hareketimden, sevdamdan, örgütlü gücüm ve önderimden, kavga, son nefesime kadar sürdüreceğim kararlılığımın hiç şüphem yok.

(...)

Ejime yi tanıyorum. Devrimci So'u yi tanıyorum. Bu anlamda ejime ilgili spekülasyon yapmakla tereddüt etmiyorum. Örneğin, çamur at izi kalsın misali. "O da bidden" diyordular. Ya da çok yakında bizimle olacak, diyordular. Hatta hiç konuşmak da telepatik olarak onun da bizim gibi duygusunu biliyoruz dediler. Devrimci Sol sevaşları, ülkeyi iyi tanısalardı, bu sözleri etmezdi.

Ailelere bu sorun taşıdığından, darbeci gellerin aileleri de olmak üzere, herşeyi ayrı konuştuk. Ailelerin bu soruna yaklaşımının duygusal olabileceğini ve kavrayışlılıkları kadar sürici analatik. Bedi Yavaşların cenazelerinde de ina etmeye çalıştık. O katliamlardan, örgütlü mücadelemiz içinde 13 Eylül'e kadar yoldaşlarımızı. O gün ise içimizde acı hissettik. Yaşasalar da kadrolara hesap verselerdi diye. Gözümüzdeki yaşlar

darbecilere aktıldı zannettikler. Oysa, yok edilmek istenen değerler içindi. (...) Ejime ikili, disiplinli ve örgütlü yapımı, Devrimci Solculuğu içselleştirmişti. Onunla ayrıntılara rağmen, koparılmayacak bağlarla perçinlemişti sevdamı. Ayrıca önderimiz de yakından tanıma şansına sahiptim. Anladığımız yoldaşlığının, bağni ne dercede güçlü olduğunu biliyordum. Kavgamın, sevdamın bir kez daha sınavdan geçmesi gerekiyordu işte. Üstelik şimdi, şehitlerimizin sorumluluğu da üzerimde ciddi bir ağırlık getiriyordu. Ailelerle görüşmelerim olmuştuk bir notakdayım. Çünkü, darbecilerin ailelerini çok yakından tanıdığım, sevdiğimi eni karalayamazlardı. Sen işsin. Sana her şeyi anlatmıyorum. Seni kullanyorum. Senin yerin orası dedik, demeye başladılar. (...)

Özetle, kavga, umut büyüyordu. Sevdalar da büyüyordu. Devrimci hareket daha hızlı koşmalıydı derken partiye, cepheye, orduya yönelik hedeflerimizi çiziyorduk. Ve biz tutarsızlığı pratik uzaklığından getirdiği burukluklara rağmen, cezaevlerinden de bu hedefi yükseltmenin adınımları atıyorduk. Sevdamız zindanlarda ikinci bir kez sınava girdi. Kendimden, hareketimden, sevdamdan, örgütlü gücüm ve önderimden, kavga, son nefesime kadar sürdüreceğim kararlılığımın hiç şüphem yok.

(...)

Darbeçilerin kendi psiklenine ailelerini de sokmaktan çekinmediler. Çünkü, diğer, başka diye hiçbir şey kalmamıştı getirdiler. (...)

Önderime operasyonların sorumlusu dediler. Hepimiz de biliyoruz ki, ciddiyet, saygı, sıfır karalama amaçlı iddialar da bulunduklar. Darbeyi duyduğunda ilk tavırmı çok açıktı. Ve hiçbir kuşum yoktu. Darbecilere ejimin iliki ve kurallı, disiplinli bir yaşamdan yana olduğunu ve ne pahasına olursa olsun, herhangi bir ciddi sorunun da örgütlü yapı içerisinde çözülmesi gerektiğini bildiğini, bu nedenle 13 Eylül'e öncüne düşünmesi gerektiğini vurguladım. Telefon ve fakslarla önderimizin operasyonlara sebeb olduğunu vurguladılar, telefonlarla bina çağrı yapıyorlardı. 6 Mart operasyonu ile ilgili olarak çok sevnipt sevmedimmiş soruyorlardı. Bu konuları ilk önce telefonla konuşmak istemediğimiz, karşılıklı görüşmek istediğimiz vurguladım. Telefonda ses ısrarlı konuşmasını sürdürdük. Benim ne kadar iyi biri olduğuma söyleyemiyorlardı. Ve benim tavırmıdaki netlikten sonra karalamaları sürdürdüler. Cezalırdı dediler, şube tavırmızla fat etmek istedikler. Ama bizi iyi tanıyanlar susturdular. Onlar için hiçbir saygınlığını yitirmek

amacıyla her türlü çirkintili savunma koyardı. (...)

Evlet, kendilerinden olmayan herkeşe saldıracaklardı. Ne kadar samimiyetsiz, dürüst olmayan, flash olmasın usurlar varsa kontrolden çıkıp coşmuş olmasın istedi. Bir arınmadı. Ama izleri, tahribatı fazlaydı. Ve güzelliğinden yanlıncımlarınımdıydı.

Zaman hep böyle geçti. Darbecilerin 306 sayfa kullandıkları anlatımlarım ben bulundum. Bir de 12 Eylül önderimden askeri savcı Recep Sözen'in hazırladığı iddianamesi okuduğunda aynı duygu hissettim.

Cezasız kalmamalıydık. Onca bedel, onca aktılan kan ve alınlar boş değildi. Darbeciler iddianamızı çapuculuk gibi savuramazlardı.

En son, Devrimci Sol dergisi adı altında bir kez daha ejime yazını çıkardılar; Musa ile ilgili olarak. Güldüm. Çünkü Ortadoğu'da kamplarda sorulmuşların birinde dercede ilgili olduğu bu konusundaki Day ve Musay'ı hedeflediler. Olabildi. Ejim gerçekten bu yazıdaki duyguları taşıyabilir. Ama yoldaş, kendi canı olarak gördüğü birinden görmek istemediklerini aile içinde çözme yanlısı düşünceleri olarak, olabildi de. Ancak kullandığı biçim yanlısı. (...)

Ben ejime çok yakından tanıyorum. Benim eksik ve yanlışlıklarına karşı çok acımaz ve benenden görmek istemediklerini konusuna indirdim. Sabotaj da öyleydi. Ama, ben hiçbir zaman beni aşağılamak, rencide etmek, cesaretimi kırmak için ısrarı okuduğumı düşünmüyordum. Ejime hareketi karşı almış olmanın önemi değil de defa da vurguladı.

Ve bu notakda, yaşadığımız şu güne kadar hareketime karşı "ama açık oludum. 12 Temmuz ile ilgili olarak sevdamızı, rimizi kaybetmedikçe rağmen, örgütümüz ve yoldaşlarımızın hiç kuşku duymadım. Nitekim 12 Temmuz operasyonlarıyla ilgili değerlendirmeler geldiğinde sorulacak bir şey yoktu. Özet değerdendimlerin yanında, hareketimiz, yoldaşlar birleştiren ağırlıkla doğrultulmuş. 12 Temmuz vurgulamış. (...) Onun için kavga, omuz omuza sevgisi, dayanışma, direnişin her mevzsin sıcaklığı bulduk kendimizi. Mücadele azmımız ve kararlılığımız sevgimiz, sevdamızı hep perçinledi.

(...)

Güzellikleri, bağlılıklar, sadakatlar, sevdamın ifadesiydi. Kavga, umut büyüyordu. Sevdalar da büyüyordu. Devrimci hareket daha hızlı koşmalıydı derken partiye, cepheye, orduya yönelik hedeflerimizi çiziyorduk. Ve biz tutarsızlığı pratik uzaklığından getirdiği burukluklara rağmen, cezaevlerinden de bu hedefi yükseltmenin adınımları atıyorduk. Sevdamız zindanlarda ikinci bir kez sınava girdi. Kendimden, hareketimden, sevdamdan, örgütlü gücüm ve önderimden, kavga, son nefesime kadar sürdüreceğim kararlılığımın hiç şüphem yok.

HAKLIYIZ, KAZANACAGIZ, BAŞARACAGIZ...

9. SÜTUN

Basında megastar devri ve Zülfü Livaneli

Amaç üzüm yemek değil, bağırcıyı dövmek oluncu, burjuva basının eline hiç kimse su dökemez. "Basın ahlakı", "objektiflik", "tarafsızlık" derler ama bu sözler yalızdır çerçeveleler duvarlara asılan, arada sırada sığınan birer koruma noktaları olmaktan öteye gidemez. Amaç, daha fazla kâr; daha fazla halkı "uyutma" ve daha fazla devlete, iktidarlara yarınmaktır.

Bu amaçla yayın yapar, bu amaçla gazeteci yetiştirir, bu amaçla kendi içinde düzenlemelere girerler. Bir zamanlar "alaylı" denilenler moda olmuş ve burjuva basının birer koruma noktaları olmaktan geçilmez olmuştu. Daha sonra "mektep"ler e üstünde tutulmaya başlandı. Bunlar da yeterli olmayınca yeni ekole sarıldılar.

Üçüncü kuşağın ilk temsilcilerinden birisi Turgut Özal'ın kızı Zeynep Özal'dı. Kendi çıkardığı gazetede köşe yazarlığı yapan Zeynep Özal'ın yazdıkları okuyucu bulamasa bile yine de atılan ilk adımdı. Yazdıklarını okutamayan, habercilik yaparak gazetelerini satamayan basın kuruluşları, binbir çeşit promosyonu ayakta kalmaya çalışırken, hala gazetecilik yaptıklarını göstermek için de yeni arayışlara girdiler. Yıllarca sanatçılık adı altında ticaret yapan birçok "önü" basını dünyasına girdi. Güzellik krallıkları TV'lerde hazırlanan haber programlarında boy göstermeye başladılar.

Bazı gazeteler ise megastarlarına politik bir misyon da yüklemeye çalıştılar. Sabah gazetesinin "dev transferi" Zülfü Livaneli de bunlardan biriydi. Geçmişte söylediği şarkılar nedeniyle "demokrat" bir misyonla hareket eden Livaneli, köşesinde çok sık politik konuları ele alıyor ve bol bol nostalji yapıyor. Fakat Livaneli'nin en çok sevdiği, nostalji yapar gibi gözükerek devrimlere çamur atmak.

"Herkes müzikteki tavıramdan çıkardığı kişilikler yakıştırmış bana. Yıllar geçtikçe bu önyargılar yüzünden çok canım yandı. Çünkü birçok kişinin kafasındaki Zülfü Livaneli imgesi benimle çakışmıyordu. Bu yüzden aşırı bir değişikliğe içinde olduğumu düşünüyordular."

"Yaşamın her döneminde lümpenlikten nefret ettim. İlgençlik yıllarımdan başlamak üzere kırk, elli, 60, kaba ve saldırgan kesimler hep tepkimi çekti. Solda da böyle eğilimler görüldüğün zaman içinden kaçıp uzaklara gitmek geliyor-du. Kısacası küçük burjuva değerleri diye aşağılanan şeyler benim için çok önemlidir."

Bir zamanlar söylediği şarkılardan ötürü demokrat bir kişiliği olduğu sanılan Livaneli o dönemde kazandığı paralar nedeniyle durumdumdan şikâyetçi görünüyor. Annsız 12 Eylül gelirdi. İşte o zaman Livaneli'nin "canı yamıştı". Hiçbir socalardan "uzaklaşmış" ve soluğu işiççe aldı. Livaneli kısa sürede efendilerine sadakatini gösterdi, sanatçı olarak kendine yeni bir pilyasa da oluşturmuştu. Basın patronlarının bu yeteneği keşfetmesi çok geç olmadı. Livaneli artık gazeteci olmamış. Köşesinde hem devrimlere çamur atıyor, hem de akıl öğretiyor. Öyle insan hakları, sokak infazları gibi tehlikeli konulara ise hiç değinmiyordu. O sadece "küçük burjuva değerleri" ile ilgileniyordu. Okuyucularına Mahir Çayan'ı ele anlarını anlatırken Çayan'ın kendisinden korktuğunu söylediğini yazıyordu. Megastar yazar Livaneli yöneticilerin çok hoşuna gitti. Bu nedenle kısa sürede yükselerek Sabah gazetesinin yayın kuruluna girdi.

Theodorakis ile birlikte verdiği konser sırasında "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganının ardından atılan "Yaşamın Halkların Kardeşliği" sloganını Türk-Yunan dostluğunun beklemesi olarak algılayıp ertesi gün köşesinde yayın Livaneli hizmetlerini çok yönlü olarak sürdürüyor.

Promosyonu bırakmak için aralarında centilmenlik anlaşması yapmaya çalışıp bir türlü beceremeyen basın patronlarının gözden kaçırıldığı bir nokta var. Livaneli'nin de modası geçti. Artık herkes pop müzik dinliyor. Bu nedenle, Levent Yüksel, Sertap Ermer ya da Tarkan gibilerden even Emrah gibi dinleyici kitlesi fazla olanlardan birkaç yazar bulabilirseniz, insanıyozuk ki satırsınız daha çok artacaktır.◎

Isırgan

Arazi yağmasında yeni bir yöntem mi?

Yabancı ülkelerle birlikte Saros Körfezi'nde düzenlenen tatbikat sırasında Elmalı Plajı'na çıkartma yapan askerler, çevredekilerin meraklı bakışları arasında yazlık evleri ve otelleri ele geçirmiş. Bize kahırsa oraları ele geçirmek için hiç de o kadar askere, silaha gerek yoktu. Önceden ele geçirilmek istenen arazilerin bir haritası çıkarılıp bükümler üyeleri verildi onlar işi kalıfına uydurarak bir günde hallediverirlerdi.

Fark göremiyoruz

Basında her gün 1-2 yenisi yayınlanan yolsuzluk haberlerinin birkaç gün sonra da "aklanma" haberleri yer alıyor. Demirel'in koruma polisinden de yolsuzluk yaptığı söylenen basın, birkaç gün sonra bu polislin temizce çıktığını söylüyordu. Aynı şekilde Kozakçıoğlu da, Ağar da "aklanırdı". Örtülü ödenekteki paraları zimmetine geçirdiği iddia edilen Kozakçıoğlu, birkaç gün sonra Demirel'in katliamıyla "aklanarak" ortaya çıkırdı. Hemen arkasından da Demirel'in koruma müdürünün yolsuzluğu ortaya atıldı. Komisyon araştırması onu da bir çırpıda aklavırmıştı. Komisyon araştırmalarını ve "aklamalar" televizyondaki deterjan reklamlarını anımsatıyor. "Daha küçük, daha ucuz ve bembeyaz yapıyor." Ya da "beyazötesi temizlik". Oysa biz tüm "aklanmalar" arasında "fark" göremiyoruz."

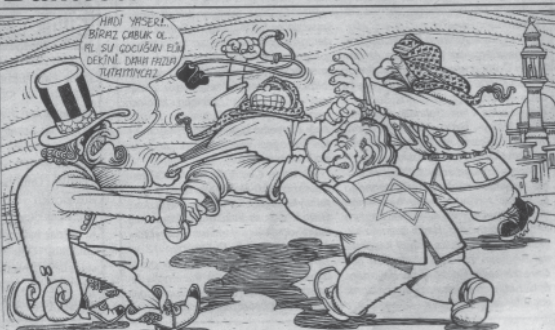
"Niye daha önce söylemedin?"

Bir süre önce İzmir'deki bir adli olaydan sonra, yoldan geçmekte olan bir kişi polisler tarafından gözaltına alınır. Olayla ilgili olmadığının ortaya çıkmasına rağmen, karakoldan yannına bir polis verilir ve şubelere götürülerek kaydı araştırılır.

Yanımdaki polisle birlikte belediye otobüsüne binerek şubeye götürülen genç birkaç bölümlü dolayır ve sıra parmak izine gelir. Parmak izinde görevli olan polis gençi hatırlamıştır. Polis gence daha önce gözaltına alınıp alınmadığını sorar. Gözaltındaki genç de daha önce siyasi nedenle gözaltına alındığını söyler. Polis tekrar hangi örgülle ilişkili operasyon olduğunu sorar. Gençin verdiği cevap Devrimci Sol'dur. Verilen cevap karşısında genç dolayırın polis şoka girmişti. Bir süre sonra şaşkınlığını üzerinden atarak gence döner ve "Neden bunu daha önce söylemedin? Sabahın beri seninle tek başına dolayıyorum." diye bağıır. Gözaltındaki genç bundan sonraki işlemleri yanına ilave olarak veriden beş polisle tamamlamak zorunda kalmıştır.

Bamteli

darke dolayır

**Tupamaro önderlerinden Mauricio Rosencof:
"Duvardaki sarmaşık gibi"**

Kتابın özünü adı "Memories de Colobza" ya da "Zindanlardan Anılar" Uruguay'daki efsanevi Tupamaroları önderlerinden Mauricio Rosencof ve Elutero Fernandez Nudobron'un tuhaflıkla surecinde dirençlerini öyküledi. So, küll, bu kitabı yazmaya daha yakalandıkları günlerde, tutuldukları zindanda kararlaştırmışlar. Ayrıca, bu gün ve tabutluklardan sağ çıkışları, tanıklık etmeye de imçiler. İkisi de sağ kalmış fakat Adolfo Vaseem ölmüş. Bundan dolayı bu yemin kaçınılmaz bir görev haline gelmiş onları için. Serbest bırakıldıkları sonra "Zindanlardan Anılar" adı kitabı yazıp yayınlamışlar. Kitabın büyük bir bölümü cezalandırma ve zım ve dışarıya çıkarılması başarımı.

13 yıl kendilerini aynada birkaç kez görebilmişler; ama her defasında aynı anda gördükleri bir başkası olmuş. Bitmek tükenmek bilmeyen içkenceler den yıpranmış, tabuttan daha büyük olmayan hücrelerde tecrit edilerek bir kışladan diğere taşınmış, durmuş Tuş-pamarolar. Nesnelerle dahi konuşamıy-lar; çünkü, hücrelerinde hiçbir şey yokmuş. 13 yıl boyunca soğuk beton zemin üzerinde uyuyup sinek, solucan, kağıt ve toprak yemiştir. Hatta bazı günler su bile verilmediği oluyormuş.

di. 11 yıl birbirimizle görüşemedik. Hiç kimseyle de konuşmadık...

"... Hücreslerimiz 1 metreye 2 metreydi. Çoğu kez su alamıyorduk Yaşadığımız bunca şeyden sonra idrar içmeyi böcek yemeyi öğrenmiştik."

Ülkemiz gerçeklikleri-
ne hiç de yabancı olma-
yan bu anlatılanlar Uru-
guay'da, faşizme karşı
sürdürülen silahlı müca-
delenin bedelleriydi.

Rosencof 13 yılı anlatmaya devam ediyor:

"Bu koşullarda geçen yıllar içinde dokuz yoldaştan ikisi deliriz, biri de öldü. Bir yoldaş da tahliye edildi. Fakat o da hapishanede yakalandığı hastalıktan dolayı dışarıda öldü."

Yazar bu dört arkadaş ve he haklarını kurtuluş mücadelesinde şehit düşenler için, kitabında şu sözlerle yer veriyor: "Üçüncü ölünen bu mücadele fedakarlığını boş gitmemiyor."

Tupamalar'ın 68-71 arası verdiği silahlı mücadele; politik açıdan halkın savışı olmasın gerekirken, kitlelerden kopuk bir şeyir izlemesi, onları yaptıklarıyla hesaplamaıma itmiş. Cezaevinde çıktıkları sonra, süreci, "Eğer hakaretinize her şeyi tartışıp planlamayı ve karar almayı olansın, silahlı mücadeleden legal mücadeleye geçişte sorun yokmuş. Devrimi bir örgüt sürece göre yeni alternatifler üretebilir. Cezaevinde çıktıkları sonra karışırma çıkan sorun buydu. Analizi yapıldı ve o koşullarda legal mücadeleyle geçmezmiş kararına vardık." biçiminde değeriendir-

**DUYARDAKİ
SARMAŞIK GİBİ ...**

DİKTATÖRLÜK HÜCKELERİNDEN ANILAR

ÖMER SEYFÎ

Tupamarolar zindanlarda yaşadıklarını kaleme aldılar. Ancak şu an izledikleri çizgi ile halka verdikleri sözleri unuttular.

için yapılar

ABD emperyalizminin dünya halklarına zorla dayattığı Yeni Dünya Düzeni'nde "değişen koşullar" halkın ekonomik durumunun günden güne kötüleşmesi, kültürel hakların gaspı ve demokratik taleplerin tüm olanaklarıyla yok edilmesi biçiminde gündeme geliyor. Halkın emekçinin dünya elinden alındığı "değişen koşullar"da, silahlı mücadeleyeünden çok daha fazla ihtiyaç var.

Oysa bugün geline süreci Tupa-
marları yoldaşlara ve halka verilen
sözleri unutmusçasına, ülke gerçeğinin
temel ve kaçınılmaz mücadele yöntemi
olan silahlı mücadelede vazgeçmiş,
kendilerine tek yol olarak, yasalar için-
de mücadeleleyi seçmişlerdir.

Bunca yaratılan gelenek ve yaşan-
nan mücadele sürecinin ardından bu-
gün gelineen noktada, Tupamarolar'ın
bir kez daha durup düşünmeleri gere-
kıyor. ★

Ruhi Su için söyleşi

Ekin sanat Merkezi'nde 20 Eylül'de Grup Ekin, AHS, FOSEM'in Etkin Kültür ve Sanatta Tavsir derneği tarafından düzenlenen bir söyleşide Ruhi Su anıldı. 30 kişinin katıldığı söyleşide Ruhi Su'nun yaşamı, eserleri, kuramcı kişiliği dile getirildi. Onu yosatmanın: Usta'nın düşünceleri ve bugünün mücadelesine den düşen kavgacı bir kimlikten kaçgöz halk müziğini geliştirdiği anılatıldı. Onu dogmalastırmanın salonlara hapsedtmenin Ruhi Su'yu bir kez daha öldürmek anlamına geldiği vurgulandı. *

Keçiören'de halk festivali

Keçiören Halkevi'nin düzenlediği ve bir hafta süren "Keçiören Halk Festivali" 26 Eylül günü coşkulu bir şekilde sona erdi.

Şenlikte çeşitli sanatçıların katılımıyla tiyatrolar, konserler, paneller ve dia gösterileri sergilen-
di.

Şenliğin son gününde Grup Dalga, Grup Telden Dile, Metin Kahraman, Gülbahar, Onur Akın ve Grup Ekin yer aldılar. Şenliğin son günündeki etkinlikleri yaklaşık 2500 kişi izledi.

Şenliğin son gününde polis baskısı giderek yoğunlaştı. Polisin böyle rahat davranmasının bir sebebi ise halkevi yönetiminin gerçik tavırdı. Önceki rikapah salonda yapılan şenlik, son gün açıl alanda (72) yapıldı. Bu arada halkevi yöneticileri şenlik sırasında açılan standları da engellemeye çalıştılar. Gazetemiz Mîcadele ile Kültür ve Sanatta Tavrı dergisinin de bulunduğu stand da halkevi yönetiminin engellemişine karşılaştı. Sosyalist değerleri savunan, kendine "devrimci" diyen halkevi yönetimi, Mîcadele gazetesinin satışından nedense rahatsızlık duyuyordu.

Sivas katliamının sloganlarla protesto edildiği senlik, Grup Ekin'in programından sonra halkevi yönetimi tarafından yarıda bitirildi.

İzmir'de Küba'yla dayanışma standı

İzmir Enternasyonal Fuarı'nda bu yıl Küba Büyükelçiliği ve Küba dostlarının girişimiyle Küba'yı tanıyan bir stand açıldı. Standa olan ilk beklenenin üzerindeydi. Stantta geçen yılki 1 Mayıs'ı ve Küba'daki yaşamı gösteren video gösterimleri yapılırken, dayanma amaçlı rozetler, Küba'ya özgü şapkalar, Küba Komünist Partisi'nin 4. Olağan Kongresi belgelerini çeren bir kitap satışı sunuluyordu.

Sosyalist Küba'nın kimliğini koruması ve ABD'nin Küba halkını teslim almak için uyguladığı ambargonun kaldırılmasına yönelik kampanyaya hal-tun yoğun ilgisi vardı. Bu çerçevede başlatılan imza kampanyasına da ilginin çok büyük olduğu görül-mü.

İzmir Enternasyonal Fuarı'nda sosyalist Küba'nın enuru binlerce kilometre uzağındaki Türkiye halkları tarafından sahiplenildi. ★

Halkın sanatçısı için halksız anma gecesi

Halkın öz değerlerine sahip çıkan, halkın sesi olan türkülerimizin yorumlayıcısı Ruhi Su, 25 Eylül Cumartesi akşamı Büyük Tiyatro'da küllük-ürjuva aydınları ve sanatçıları tarafından anıl-
(?) Bilet fiyatlarının yüz bin lira olduğu halkın sanatçısını anma gecesine, doğal olarak halk gele-memişti. Salonu yine Ruhi Su'yu gerçekten anla-maktan uzak kişiler doldurmuştu.

Gecede ilk olarak Kültür Bakanı Fikri Sağlar konuştu ve "Ruhi Su'yü özğür, yasaksız anıyoruz ve onun yolunda gidiyoruz." dedi. Bu arada Fikri Sağlar, halktan yana sanat yapanların işkence tezgahlarından geçirildiği, katledildiği ve etkinliklerinin yasaklandığı bir dönemden Kültür Bakanı olduğunu unutmus görünüyordu.

Geçmiş katılan gruplar içinde Grup Seneler ve Yeni Tüccar, Ruhi Su'nun yolunda yürüttüklerini reddi ederlerken, suya sabuna dokunmayan ve Ruhi Su ile ilgili olmayan parkurları ile Ruhi Su'nun kemiklerini süzattılar. Gecenin komediyadan birisi de İlhan Selçuk'tu. İlhan Selçuk, su'nun konusması boyunca devrimci-like anılarında bahsetti. Anıları bittiğinde bir ara Ruhi Su'ya demiş, "Ölümünde çok üzüldüğünü belirtir. Evet, çok üzülüp, içi boş sosyalizm edebiyatını yazdığı, Ruhi Su'nun sanatçı kimliğini için bozultması ve mirasını burjuvazistirmaya çalışıldığı" bir gecenin ötesine geçemedi "Ruhi Su'ya

Almanya'da "Umudu Büyütüyoruz" Gecesi

18 Eylül-5 Aralık "Umudu Büyütem" gecelerin ilki 18 Eylül'de Almanya'nın Dortmund şehrinde düzenlendi. Yaklaşık 600 kişinin izlediği geceye Grup Yorum-Grup Özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, FOSEM, Grup Halay- Grup Windrose, Dortmund Halkevi Halkoyunları Ekibi, Sevgan Çocuk Korosu katıldılar.

Açılış konuşmasında "Ne bekliyoruz. İnsanlar alınlarını göğlemlerinden doğrultup kavuşturuyorlar birbirlerine dirsek dirseğe... Ve emekçiler sağlamlar ve yalın yürüyorlar. Haydi gelin siz de yasaların omuzumuza. Şimdi kavga da şer tutmanın zamanıdır," denilen geçede izleyiciler Devrimci Sol bayraklarıyla halaylar çekerek gösteriyorlardı coşkularını...

18 Eylül'de Dortmund Halk Kültürü'nün açılışını kutlayan Dortmundlular, özvenli çalışmalar ve zengin programlarıyla gecenin başarılı geçmesinde ve sanatçı, izleyici kitlesini birbirine kaynaştırmada haklı olarak yer sahibi oldular. Sanatın, kitlelerin içinde gerçek büyüme kavuşabileceği sosyalist kültürün, gelişmenin etken bir ögesi olabileceği düşüncesini doğruladılar.

Sevcan Çocuk Korosu "Yaşasın İstiklalimci Soğ" sloganıyla bittirdiği gösteriyi Beğen ve sempatı toplarken, Erup Windrose türkülerıyla Alman halkının dostluk selamlarını taşıyordu. Yaşar Gülen Halk Sahnesinin 12 Eylül Eylül darbelerini anıtlarında oynayan izleyicilerin sloganı katılmıyyla faşizmin ve ihanetli peticinin lanetlendiği, vassal bir österive dönüştü.

Ruhi Su için söyleşi

Ekim devrimini savunalım bayrağımızı yükseltelim

Bugün Rusya'daki gösterilerde taçınan bayraklar, Lenin, Stalin resimleri geçiye duyulan özenin, 76 yıldır yaratılan sosyalist değerlerin ifadesi. Tüm yananlar bir yana, şu an için eski Sovyet ülkesinde yaşanan canlı bir sosyalizm örneği olması da; Ekim Devrimi'nin tüm dünya halklarını ve proletaryasının gönlünde, kapitalizme karşı verilen savaşta kazandıkları ilk zafer, ilk deneyim olarak hiçbir güç çıkaramaz. Ekim Devrimi yaratmış devrimler için böyle olduğu kadar bugüne de çok tutacak deneyimler sahiptir. 13 Eylül'de ve yarattığı tahribatların ağırlama, kırıltılan değerlerinin yeni baştan inşası mücadelesini verdikimiz bu süreçte, Sovyet devrimleri zengin deneyimleri ölümlü aynalacaktır.

Her yanı yakılmış, yıkılmış bir ülkeyi her seferinde yeni baştan hem de çok kısa bir sürede yaratmanın örneğini ortaya koyan Sovyet halkı ve onun öncüsü Bolşevik Parti'den öğreneceğizdir var.

Ekim Devrimi ve Bolşevik'de yaşanan sosyalizm deneyiminden söz ederken, inisiyatifliğin ve yaratıcılığın en canlı örneği olarak ele alınacak olay kuşkusuz Stehanov hareketidir. Sovyet ekonomisinin çok kısa bir sürede sağladığı temeller üzerine oturarak sarmalın bir gelişime ihtiyacı duyduğu 1935'teki 2. Beş Yıllık Kalkınma Planı'nın hayata geçirilmesi için ülke genelinde yöntemler aramaları bir maden işçisi buldu bu yöntemi. Yalnızca denileni yapan, başka bir işe katılmayan inisiyatifliis emekçiler yerine, çalıştığı alanı tanıyan, alanın sorunlarını her şeyiyle kavrayan ve kendi pratiklerinden çıkarılan tecrübeleri çalıştığı alanda uygulatan inisiyatif sahibi bir maden işçisinin, Stehanov'un yöntemi ile 2. Beş Yıllık Kalkınma Planı 4 yıl 3 ay gibi kısa bir sürede bitirilmesini ulaştırdı. Oysa yöntem, bizzat alanda çalışan işçilere üretime daha fazla inisiyatif verilmesine ve yapılacak işlerin kronolojik sıralamasının mantıklı yapılmasına dayanan bir sosyalist rekabet yöntemi idi. Çalıştığı işkolunu iyi tanıyan deneyimli işçilerin önerilerine göre yapılacak işlerin sıralamasındaki bir düzensizlik ve işçiler arasında üretime en fazla katkıda bulunanların tespit edilmesi dayanan bu yöntemle gelişen ülke ekonomisiyle faşist iktidare karşı ayakta durabildi Sovyetler.

Alman faşistlerinin işgalinin kırılmasında ve Berlin'e kadar geleri kovalanmasında da aynı inisiyatifin, çok bir irade altında kolektif üretilenlikle nereden yaratılabildiğini görüyoruz. Stalingrad savunmalarında faşistlerin teknik üstünlüğüne, açığa ve soğukla karşı savaşan Sovyet halkını ayakta tutan ve zafere götüren ilk şey vardı: Sosyalizme inanç ve anavatanla bağlılık. Tek kırılderin karşısına 20 milyon Sovyet yurttaşının canı-kası pahasına sürdüğü bu savaşın ve başarının altında, sosyalizmin örgütlenilmesinde kitlelere verilen inisiyatif ve kolektif emek üretilenliklerinin ortaya çıkardığı sonucu ve gücü görülebiliyor. Bu yaratıcılık, bir işle molotof çokletyle koca koca panzerleri, tankları durduran, Stalin'in önderliğinde ve sosyalizme inançla aştı tüm zorlukları Sovyet halkları.

Verdikleri örnekler olsun, başka deneyimler olsun bopinde Sovyet halklarına güvenen, ona yön veren Bolşevik Parti önderliğinin ayrılmaz, devrimci iradesini ve halklarla bütünleşmiş çizgisinin yaratıcılığını görmek kaçınılmazdır. Ekim Devrimi'nin müzeleri önderleri Lenin ve Stalin de aynı iradeyi, önderliği tüm dünya halklarına yol gösteren birer deneyim olarak bıraktılar. Ekim Devrimi ve onun ortaya koyduğu değerler, her zaman yapayacak olan gençler olarak emperyalizme ve oligarşiyi karşı savaşta dünya halklarına yol gösterecektir. Sosyalizm bir onun ilk zaferi Ekim Devrimi; yitizyıldar sürgeleceğ somürsüz bir dünya olan düzen, halkların kardeşliğine olan inanç ve mücadele azmidir. Ortak bir irade etrafında örgütlenmiş, yaratıcılığ ve fedakarlığın, doğru devrimci önderlikleri bir bir dünya yaratılabileceğinin en güzel örneğidir. O yüzden saldırıyor düşman M-L önderlere. Önderliği saldırıyor baylayan tasfiyecilikleride getirdi Sovyetler Birliği'nin. Dünyanın her ülkesinde M-L önderlikler kişilerle sembolleştiriyor, onları anırlıyor. Onlara yönelen saldırılar, örgütüllük, örgütün iradesine, Marksizm-Leninizme saldırıyor. İşte bu yüzden saldırıların, karalamaların olduğunu dardır önderler. Tıpkı ülkemizde olduğu gibi.

Bugün Ekim Devrimi'nin savunmak M-L önderliği, çelik disiplini devrimci iradeyi savunmaktır.

Bugün Ekim Devrimi'nin savunmak; inisiyatifliği, devrimci yaratıcılığı hayata geçirmek, Türkiye halklarına karşı görevlerimizi bilincinde olarak daha atak, daha kararlı mücadeleye emektir.

Bugün Ekim Devrimi'nin savunmak "ateşe ve ihanete rağmen" M-L'in orak-çekiçi bayrağını yükseltmekten geçiyor. Şimdi bayrak elimizde.

Ekim Devrimi'nin savunalım, bayrağımızı yükseltelim... (O)

"Rusya'da darbe"
"Yeltsin parlamento-yu feshet-ti"

"Parlamento Başkanı Hasbuzatov orduya, Yeltsin'in emirleri-ni denilenecek çağrısında bulun-du."

"Parlamento toplanıp, Yeltsin'in eski yardımcısı Rustokoyu geçici devlet başkanı yaptı."

"Halkın bir kısmı Boyaz Ev denilen Rusya parlamentosunu Yeltsin'in adamlarına karşı sa-

bugün Rusya'da her şey hızla değişiyor. Toplum geripke bir galkalınma içinde. İnsanlar açık gi-bi, işsizlik gibi, enflasyon gibi ta-nımadıkları olgularla birlikte ya-mamaya çalışıyorlar. Aynı za-manda da artık çözüm istiyorlar."

Çözüm ise, halk tarafından or-taya kormaya başlandı. Yeltsin kendisini Devlet Başkanı iken etti-ğinden onu göklere çıkarılan ka-pitalizme tanışıklığı, işsizlik, aç-lığı, enflasyon, tuhafu gördükçe

yonlara karşı duyulan tepki ço-ğaldı.

Bugün bu tepkinin dışavuru-mudur yaşanan olaylar. Geçmiş-te sosyalizmi batıran revizyonist bürokratik eklepten olan Par-la-mento Başkanı Hasbuzatov ve eski Devlet Başkanı Yandımscı Rustokoy, şimdi direnişin sözcülü-ğünü yapıyorlar. Yananlar hal-kin kapitalizmin restorasyonuna karşı tepki ve dirençlerini ve bir çığır yoku aramasının sonucudur.

Rus halkı Yeltsin'siz bir ülke kapitalizmsiz bir toplum istiyor

Parlamento-nun önünde barikat kuran Rus halkı, yaptıkları gösteriler ve ellerinde dalgalandır-dıkları kızı bayraklarla geçmişe olan özlemlerini dile getiriyor.

varmak için bina önünde barikat kurdu."

"Her gün binlerce insan elle-rinde orak-çekiçi kıızı bayraklar-la gösteriler yapıyor."

Şu dönemde Rusya'da yaşı-yan olayların kestirler bu yaz-dıklarıdır.

Ekim devriminin 76. yıldönü-münde eski Sovyetler Birliğinde farklı gelişmeler yaşanıyor. Sov-yet ülkesinin dağılmasına yetin-meyen ve emperyalistlere daha fazla hizmet edebilmek için yapıp tutuşan Yeltsin, geçmişte hafta yaptığı bir darbe ile parlamento-yu feshettiğini açıklarken, halk da Yeltsin'den direyebilecek ve par-la-mento-yu savunabilecek işi par-la-mentonun ve Kremlin Sura-yı'nın etrafında barakatlar oluşt-u-ruyor. Bölgesel gelişmeler. Ekim Devrimi'ni ve 70 yılı aşkın sosyal-izm deneyimini yaşamış Sovyet halkları için şaşırtıcı değil. Sov-yet halklarına yalanlarla anlatılan kapitalizmin nimetleri hakları, yerini somürsü sistemi gerçeğine hırsız bürünce, "halk desteği" hızla Yeltsin'in aleyhine döndü.

Bugün artık gösterilerde Sovyet iktidarının simgesi kıızı bayraklar dalgalandırıyor. Halk tepkisini Ekim Devrimi'nin müzaffer önderleri Lenin ve Stalin'in resimlerini taşı-yarak dile getiriyor. 33. sayımız-da sunulan şöleniştir: "Rusya kapitalizme yöneldikten sonra kahraman dayanıyor. Çünkü

çözümün kendi ellerinde olduğu-nu daha iyi kavıyorlar.

Yeltsin'in reformlarını boş ol-duğu ilk aylarda açığa çıkmıştı. Ocak '92'de Yeltsin'in serbest pi-yasa ekonomisine daha rahat geçebilecek için fiyatları serbest bırakmasıyla parlamentonun it-tirazlar yükselmeye başlamış, ancak Yeltsin'in burjuvazi yaratma ve emperyalistleri "uyumlu" ça-lışma çabaları son bulmuştu. Hatta bu "çabalar" gitpikçe art-mıştı. Bu artsı halkın da geri dü-zeyini düşürmeye başladı. So-syalizma dınenler, başka ilke-re karşı güc üsterindeki güysilere kadar eşyalarını satıyorlar, daha da ileri geçerek sosyalist ahlakı değerlere sıymayan yozlaşmanın son sınırlı olarak vücutlarını sa-tanlar çıcağı. Sonuçta Rus hal-kinin ellerinde tüm değerler ve zenginlikleri erimeye başladı.

Geçmişte Yeltsin'i başa geçi-ren eğilim altında halkın büro-k-ratik sosyalizme duyduğu tepki ve onunla sağdan hesaplaşma-sıydı. Yeltsin bu tepkiyi olarak it-kidara yürüdü. Ve Yeltsin'in anti-demokratik bir şekilde kendisini devlet başkanı ilan edişini de tüm emperyalist ülkeleri ayakta alkış-ladılar. Emperyalizmin kuklası olan Türkiye hükümeti de bu alkış-lamalardan geri durmadı.

Ancak gün geçtikçe Yeltsin karşıtı bir halk eğilimi güç kazan-maya başladı; kapitalist restoras-

Sermaye, gizli servisler ve emperyalist güçler ise Yeltsin'in arkasında. İktidar bir çifte standart taşıyanlar bu gelişmelerde. Daha önce parlamento kararı diye Yeltsin'i kendisini devlet başkanı ilan etmesini tanıyanlar, şimdi parlamentonun aldığı kararları ta-nımlıyor. Çünkü biliyorlar ki, emperyalizme uyusacak, onların isteklerini yerine getirecek en sağlıklı (1) kişi şu anda Yeltsin. Türkiye hükümeti de emperyalist emellerinin bu kararlarına sadık kaldı. Halkın istediği hiçbir şey sa-yarak, Yeltsin'i destekliyorlar. Bu süreçte kapitalizmin halkın özlernenin cevap verene bir siste-m olmadıği bilincine varmak ca ve süreci giderek hesaplaş-maya dönüştürcek. Halkın içinde bu arayışı doğru kanallara aktarabilecek potansiyel var. Şu anda Rusya'da güçlü bir Marksist-Leni-nist örgütlenmenin olmaksızın eksiğliği de bu süreci uzatıyor, dağılmağıyla yol açıyor.

Bu dağılmağıyla toparlamak, çift bağlı yönetime halkın yönemi-ne haline getirebilmek de direniş çiz-gisinde ısrarla mümkün olacaktır. Şimdi yaşananlar ise küçük bir kırıpardır. Ama daha büyük bir yürüyüşün dipten gelen habercisi olma özelliği taşıdığı için önemli.

Tüm dünya halklarının gözü şu anda Rusya'dayken, gelişme-ler halklar açısından da tarihte bir dönme noktası olacaktır. (O)

ONLAR "KAYBETTİKÇE" BİZ ÇOĞALACAĞIZ

Yusuf ERIŞTİ
(17 Mart 1991'de kaybedildi)

Yusuf Erişti; iki yıldır kayıp. Ayhan Efeoglu kaybedileli 1 yıl oldu... Erdoğan Şakar, Aysel Malkaç, Serhan Dehmen; son 1.5 ayda kaybedildiler.

Serhan DEHMEN
(8 Eylül 1993'te kaybedildi)

- Türkiye ve Kürdistan'da son iki yılda gözaltında kaybedilen insan sayısı 12 Eylül dönemini kat kat aşıyor.
- Buenos Aires Polis Şefi: "Bizimle uzlaşanlara yeni bir yüz, yeni bir kimlik verdik, topluma geri saldık. Bizimle uzlaşmayanları öldürdük, cesetlerini uçaklarla denize atık." ... Ülkemizde de benzer şeyler söyleniyor, fakat kamuoyu karşısında değil, işkencehanelerde.
- Kayıp anası Hatice Toraman: "Çocuklarımız onurlarıyla öldüler. Zamanında sesimizi çıkaramadık. Çocuklarımızı kayıplıysaydık kayıplar bu kadar çok olmazdı."
- Uluslararası Af Örgütü Temsilcisi J. Sugden: "Avrupa işkenceci Öleme Komitesi geçen Kasım ayında Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde işkence aletleri buldu."
- Faşizm önlenemiyor bedellerini kaybedebildi sadece; dirençlerini yenemediği için... Onurlarıyla, umutlarıyla, inançlarıyla aramızda, yanı başımızdalar.

Yazısı sayfa 7'de

✓ İŞÇİ PAZARLARI; UCUZ EMEK CENNETİ

- Gün doğumundan gün batımına kadar çalışmanın "ücreti" 100-150 bin... Hiçbir sosyal güvence yok... Ertesi günün iş güvencesi yok.
- İstanbul'un, Adana'nın işçi pazarları... Birçok büyük kentte aynı tablolar yaşanıyor... Yalnızca Romen işçilerin işgücünün satıldığı pazarlar... İşçi pazarlarının kaymağını yiyen, simsarlar.
- İşçi pazarları, düzenin aynasıdır. Rakamlarla, istatistiklerle küçültülmeye çalışan işsizliğin adı "İşçi Pazarı" diye komuştur... Muhabirlerimiz araştırdı; evdeki kileri doyurma kaygısı, işinin işçile rekabeti, polis baskısı, simsarlara ödenen paralar...

Yazısı sayfa 17'de

Oligarşinin "topyekün savaş" çıkmazı

TC'den yeni "önlemler"

"Savaş uzadı, çözüm kışta"

- Genelkurmayın "1994"ün başında PKK'yı bitireceği" sözleriyle başlayan devletin bugüne kadarki en kapsamlı saldırısı sürüyor.
- Her gün onlarca köy yakılıyor, bombalanıyor... Göç ettirme, "geçirili" imha" operasyonları vahşet düzeyinde uygulanıyor...
- Katliamlar, "imha" etmeler yetmiyor devlete. Yeni yöntemler arıyorlar ama oligarşi yeni tarihler belirlemek zorunda kalacak.

Yazısı sayfa 5'te

DEP, beklentilere cevap veremedi

- Kontrgerillanın DEP'e yönelik saldırılarında 53 parti üyesi ve bir milletvekili katledildi. Başkaları tutuklandı. DEP'li milletvekilleri parlamentoda "enterne" edilmiş durumda.
- DEP'in tüm bunlar karşısında yaptığı "durum değerlendirmesi"nden çıkan kararlar statükoculuğun ve hantallığın ifadesidir.
- Yasal alanda yapılabileceklerin en fazlasını yapan, halkın özelemlerine ve ödediği bedellere denk düşen bir çizgi yaratılmaması gerillanın yarattığı umudu ve prestiji artıran değil "tükenen" bir misyonun sahibi olmaktan öteye geçilemez.

Yazısı sayfa 6'da

Ulusal ve sınıfsal kurtuluşumuzu birleştirmeliyiz

- Devrimci hareket açısından doğru ve yanlışın tespiti, sürecin tutanagını yazmak için değil, öncelikle kendi adımlarımızı doğru yöne ve sağlam bir zemine atabilmek içindir.

- Devrimci hareket ulusal özgürlük sorunu, sınıfsal özgürlük sorunuyla birlikte ele alır. Daha bugünden sınıfsal kurtuluş için mücadelenin adımı atılmazsa, bu bilinç, ulusal mücadelenin temel gücü olan yoksul Kürt emekçi halk içinde yaygınlaştırmazsa; ulusal mücadelenin bir aşamaya geldikten sonra çöküp kalması, "uzlaşma" eğilimlerinin güçlenmesi kaçınılmaz olur.

Yazısı sayfa 4'te